Unu

Porumbeii acoperiseră întreaga Piaţă San Marco.

Sute de porumbei: graşi, gri, îndesaţi şi tăcuţi, ciugulind bucăţele de sfogliatelle şi firimituri de pane uva, lăsate în urmă de turiştii neglijenţi. Era ora amiezii, dar soarele era ascuns dincolo de pătura de nori şi un linţoliu mohorât acoperea oraşul. Gondolele erau aliniate la docuri, goale, cu gondolieri în cămăşi dungate sprijinindu-se în vâsle şi aşteptându-şi clienţii. Nivelul apei era scăzut, fiind vizibile urmele negre pe care apele crescute le lăsaseră pe faţadele clădirilor.

Schuyler Van Alen îşi odihni coatele pe măsuţa şubredă a cafenelei şi îşi puse capul în palme, astfel încât vârful bărbiei era ascuns în puloverul pe gât cu trei numere mai mare. Era un vampir cu Sânge Albastru, ultima din familia Van Alen – o fostă familie de vază în New York, ale cărei influenţă şi bogăţie jucaseră un rol extrem de important la construirea actualului Manhattan. Cândva în trecut, numele de Van Alen fusese sinonim cu putere, privilegii şi favoruri. Dar asta se întâmplase cu mult timp în urmă, iar averea familiei se micşora vertiginos de ani buni: Schuyler era mai degrabă obişnuită să fie strânsă la pungă decât să dea năvală prin magazine la cumpărături. Hainele ei – puloverul negru pe gât care îi ajungea dincolo de şolduri, colanţii, geaca militară şi bocancii de motociclist – erau cumpărate de la mâna a doua.

Pe oricare altă fată, această combinaţie jerpelită ar arăta ca ţinuta unui vagabond cu hainele aruncate la întâmplare, dar pe Schuyler era sinonimă cu viţa nobilă şi îi scotea în evidenţă şi mai bine trăsăturile delicate. Cu tenul ei alb ca fildeşul, ochii adânci, de un albastru intens, şi părul negru cu irizaţii albăstrii, era o fiinţă uluitoare, incredibil de adorabilă. Frumuseţea îi era subliniată şi mai mult atunci când zâmbea, deşi nu erau prea multe şanse să se întâmple aşa ceva în dimineaţa aceasta.

— Hai, înveseleşte-te, zise Oliver Hazard-Perry, ducând o ceşcuţă de espresso la buze. Orice s-ar întâmpla, sau nu s-ar întâmpla, cel puţin am luat şi noi o minivacanţă. Şi nu-i aşa că oraşul este splendid? Haide, trebuie să recunoşti că este de preferat să fi blocat la Veneţia decât în laboratorul de chimie!

Oliver era prietenul lui Schuyler încă din copilărie – un tânăr frumos, cu părul ondulat, cu zâmbet atrăgător şi ochi migdalaţi

şi blânzi. El era confidentul şi acolitul ei, şi, după cum aflase recent, era şi Conduitul ei uman – conform tradiţiei, asistentul şi mâna dreaptă a unui vampir, o funcţie de servitute oficială. Oliver fusese cel care reuşise să aranjeze călătoria la Veneţia într-un timp atât de scurt. Îşi convinsese tatăl să le dea şi lor voie să vină cu el în călătoria de afaceri pe care o întreprindea în Europa.

În ciuda cuvintelor de încurajare ale lui Oliver, Schuyler era posomorâtă. Era ultima lor zi la Veneţia şi nu descoperiseră nimic. Mâine urmau să zboare înapoi spre New York cu mâna goală, iar această călătorie avea să fie un eşec total.

Începu să dezlipească eticheta de pe sticla de Pellegrino, cu grijă, fără a o rupe, aşa că rămase într-un final în mână cu o bucată de hârtie lungă şi verde. Nu voia să renunţe aşa curând.

Cu aproape două luni în urmă, bunica lui Schuyler, Cordelia Van Alen, fusese atacată de un Sânge Argintiu, duşmanii de moarte ai vampirilor cu sânge albastru. Schuyler aflase de la Cordelia că, la fel ca şi cei cu Sânge Albastru, vampirii cu Sânge Argintiu erau îngeri căzuţi, blestemaţi să-şi trăiască viaţa eternă pe pământ. Oricum, spre deosebire de cei cu Sânge Albastru, vampirii cu Sânge Argintiu îi juraseră supunere Prinţului Raiului, lui Lucifer însuşi, şi refuzaseră să se conformeze Codului Vampirilor, un set de reguli stricte de etică, despre care cei cu Sânge Albastru credeau că îi va ajuta să se reîntoarcă în Paradis.

Cordelia fusese tutorele legal al lui Schuyler, care nu îşi cunoscuse niciodată părinţii: tatăl ei murise înainte de a se naşte ea, iar mama intrase în comă imediat ce îi dăduse naştere. De-a lungul întregii copilării a lui Schuyler, Cordelia fusese rezervată şi distantă, dar ea era singura familie pe care o avea pe lume şi, oricum ar fi stat lucrurile, îşi iubise bunica.

— Era sigură că va fi aici, zise Schuyler, aruncând firimituri de pâine porumbeilor adunaţi sub masa lor. Asta tot repeta de când ajunseseră la Veneţia. Atacul acelui Sânge Argintiu o lăsase pe Cordelia slăbită, dar chiar înainte ca bunica ei să treacă în starea pasivă (vampirii cu Sânge Albastru sunt fiinţe nemuritoare care se reîncarnează perpetuu), o îndemnase pe Schuyler să-şi găsească bunicul pierdut, pe Lawrence Van Alen, despre care ea credea că deţinea cheia înfrângerii celor cu Sânge Argintiu. Cu ultima suflare, Cordelia o sfătuise pe

Schuyler să plece la Veneţia şi să străbată străduţele şi canalele şerpuitoare în căutarea lui.

— Dar am căutat peste tot. Nimeni nici măcar nu a auzit de Lawrence Van Alen sau de doctorul John Carver, oftă Oliver, adăugând că deja întrebaseră de zeci de ori pe la universitate, la Harry's Bar de la Cipriani, şi la fiecare hotel, vilă şi pensiune. John Carver fusese un nume pe care Lawrence şi-l luase în perioada constituirii coloniei Plymouth.

— Ştiu, încep să cred că nici nu a existat vreodată, zise Schuyler.

— Poate că s-a înşelat – era prea slăbită, dezorientată şi confuză atunci când te-a trimis aici, sugeră Oliver. S-ar putea să umblăm după potcoave de cai morţi.

Schuyler cugetă la această posibilitate. Poate Cordelia se înşelase şi poate Charles Force, liderul celor cu Sânge Albastru, până la urmă avea dreptate. Dar pierderea bunicii ei o afectase teribil şi Schuyler era hotărâtă să îndeplinească ultima dorinţă a Cordeliei.

— Nu pot gândi aşa, Ollie. Dacă fac asta, atunci înseamnă că renunţ. Trebuie să-l găsesc. Trebuie să-mi găsesc bunicul. Mă doare foarte rău să mă gândesc la ce a zis Charles Force…

— Ce a zis? întrebă Oliver.

Schuyler îi amintise de o conversaţie pe care o avusese cu Charles Force înainte de a pleca, dar nu-i dăduse prea multe detalii.

— A zis… Schuyler închise ochii şi îşi aduse aminte de întâlnirea tensionată.

Se dusese să-şi viziteze mama la spital. Allegra Van Alen era la fel de frumoasă şi de îndepărtată ca întotdeauna, o femeie care stătea prinsă între viaţă şi moarte. Intrase într-o stare catatonică la scurt timp după ce se născuse Schuyler. Schuyler nu fusese deloc surprinsă să vadă că mama ei mai avea un vizitator.

Charles Force stătea îngenuncheat lângă pat, dar se ridică repede şi-şi şterse ochii când o văzu pe Schuyler.

Lui Schuyler îi fu milă de Charles. Cu doar o lună în urmă, crezuse că este întruchiparea răului, ba chiar îl acuzase că este un Sânge Argintiu. Se înşelase amarnic.

Charles Force era Mihail, Cel cu Inima Curată, unul dintre

arhanghelii care aleseseră de bunăvoie să părăsească Raiul pentru a-şi ajuta semenii care fuseseră alungaţi în timpul revoltei lui Lucifer şi blestemaţi să trăiască pe pământ ca vampiri cu Sânge Albastru. Era un vampir pentru că aşa alesese el să fie, şi nu drept pedeapsă a vreunui păcat. Mama ei, Allegra Van Alen, era singurul vampir care avea acelaşi statut. Allegra era Gabrielle, adică Gabriel, Neprihănitul, Virtuosul. Mihail şi Gabriel au o istorie îndelungată şi încurcată. Erau gemeni vampiri, legaţi prin jurământ de sânge unul de altul şi se născuseră frate şi soră în acest ciclu de existenţă.

Legământul era un fel de jurământ etern între cei cu Sânge Albastru, dar Gabrielle îşi încălcase jurământul atunci când se căsătorise cu însoţitorul ei uman, tatăl lui Schuyler, un Sânge Roşu.

— Ştii de ce este mama ta în comă? Sau doreşte să fie în comă? o întrebase Charles.

Schuyler dădu din cap.

— A jurat să nu-şi mai ia niciun alt însoţitor după ce tatăl meu a murit. Cordelia zicea că probabil voia şi ea să moară.

— Dar nu poate muri. Este vampir. Aşa că trăieşte, zise Charles cu amărăciune. Dacă asta poate fi numită viaţă.

— Este alegerea ei, spuse Schuyler pe un ton plat. Nu-i plăcuse aluzia critică din cuvintele lui Charles.

— Alegere, bombăni Charles. Un concept romantic şi nimic mai mult.

Se întoarse spre Schuyler.

— Am auzit că pleci la Veneţia.

Schuyler dădu din cap.

— Plecăm mâine. Ca să-l găsesc pe bunicul meu, zise ea. Se spune că fiica lui Gabrielle ne va conduce către mântuire, îi spusese bunica ei. Doar el ştie cum să îi înfrângi pe cei cu Sânge Argintiu. El te va ajuta.

Cordelia îi explicase că de-a lungul istoriei lumii, cei cu Sânge Argintiu îi vânaseră pe cei cu Sânge Albastru, hrănindu-se cu sângele şi amintirile lor. Ultimele atacuri cunoscute avuseseră loc în colonia Plymouth, când vampirii traversaseră oceanul către Lumea Nouă. Patru sute de ani mai târziu, la New York, când Schuyler tocmai începuse anul doi la şcoala de elită Duchesne, atacurile începuseră din nou. Prima victimă fusese o colegă – Aggie Carondolet. La scurt timp după moartea lui

Aggie, atacurile se înteţiseră. Ceea ce o tulbura pe Schuyler cel mai mult era că atacurile erau îndreptate asupra adolescenţilor cu Sânge Albastru, în perioada lor cea mai vulnerabilă – între cincisprezece şi douăzeci şi unu de ani, când ei încă nu deţineau controlul asupra propriilor puteri.

— Lawrence Van Alen este un paria, un proscris, zise Charles. Dacă te duci la Veneţia, nu vei descoperi nimic, doar confuzie şi durere.

— Nu-mi pasă, mormăi Schuyler cu ochii în pământ. Îşi apucă marginea puloverului şi începu să se joace cu ea. În continuare refuzaţi să admiteţi că cei cu Sânge Argintiu s-au întors. Şi deja mult prea mulţi dintre noi au fost luaţi.

Ultimul atac avusese loc după înmormântarea bunicii ei. Summer Amory, debutanta anului trecut, fusese descoperită fără pic de sânge în apartamentul său din Trump Tower. Cel mai rău lucru legat de cei cu Sânge Argintiu era faptul că ei nu aduceau moartea – nu –, ci o soartă mult mai rea decât moartea. Codul Vampirilor le interzicea în mod expres să efectueze Caerimonia Osculor, Sărutul Sacru, hrănirea cu sânge, asupra semenilor lor. Acest ritual avea reguli extrem de stricte. Oamenii nu trebuiau niciodată supuşi abuzului sau goliţi complet de sânge.

Dar Lucifer şi legiunile sale au descoperit că dacă efectuau Sărutul pe un alt semen vampir în loc de fiinţe umane, deveneau mult mai puternici. Sângele Roşu deţinea forţa vitală a unei singure fiinţe, pe când Sângele Albastru era mult mai puternic, deţinând forţe enorme de cunoaştere. Cei cu Sânge Argintiu consumau sângele şi amintirile unui vampir, sorbindu-le până la anihilarea completă, determinându-l pe cel cu Sânge Albastru să devină un prizonier într-o conştiinţă dementă. Sângele Argintiu era de fapt o serie întreagă de fiinţe încarcerate pentru totdeauna într-un singur înveliş. Monstruozitatea.

Cuta de încruntare de pe fruntea lui Charles Force se adânci.

— Cei cu Sânge Argintiu au fost alungaţi. Este imposibil. Există o altă explicaţie pentru ceea ce s-a întâmplat. Comisia investighează…

— Comisia nu a făcut nimic! Comisia nu va face nimic nici în continuare! îl contrazise Schuyler.

Ştia povestea de care se agăţa Charles Force – conform căreia

cei cu Sânge Albastru câştigaseră bătălia finală în Roma antică. Atunci el îl învinsese pe însuşi Lucifer, cunoscut la acea vreme sub masca unui Sânge Argintiu nebun pe nume Caligula, şi îl trimisese în flăcările iadului, cu spada sa de aur.

— Cum crezi, oftă Charles. Nu te pot opri să te duci la Veneţia, dar trebuie să te avertizez că Lawrence nu este nici măcar pe jumătate bărbatul pe care îl credea Cordelia.

O apucă pe Schuyler de bărbie, în timp ce aceasta se uita la el sfidătoare.

— Ar trebui să ai grijă, fiică a Allegrei, spuse el pe un ton mai blând.

Schuyler se cutremură la amintirea atingerii lui. Ultimele două săptămâni nu dovediseră altceva decât că Charles Force ştia despre ce vorbeşte. Poate că Schuyler ar face bine să nu mai pună atâtea întrebări, să se întoarcă la New York şi să fie o fată Sânge Albastru cuminte. Una care nu punea la îndoială motivele sau acţiunile Comisiei. Una a cărei singură problemă era cu ce să se îmbrace la Balul Celor Patru Sute de la St. Regis.

Îşi suflă bretonul din ochi şi se uită rugător la prietenul ei aşezat de partea cealaltă a mesei. Oliver îi fusese un susţinător credincios. Stătuse lângă ea în decursul momentelor grele şi în zilele haotice ce urmaseră înmormântării bunicii ei.

— Ştiu că e aici, îl simt, zise Schuyler. Mi-aş dori să nu plecăm aşa de repede.

Puse sticla, cu eticheta ruptă, înapoi pe masă.

Chelnerul sosi cu nota de plată şi Oliver îi strecură repede cardul de credit înainte ca Schuyler să poată protesta.

Deciseră să ia o gondolă pentru un ultim tur al oraşului vechi. Oliver o ajută pe Schuyler să urce în barcă şi cei doi se aşezară pe pernele de catifea în acelaşi timp, iar braţele li se atinseră. Schuyler se retrase puţin, simţindu-se jenată de apropierea fizică. Asta era o chestie nouă. Înainte se simţise mereu în largul ei cu Oliver. Crescuseră împreună – bălăceală în pielea goală în lacul din spatele casei din Nantucket a bunicii ei, nopţi petrecute împreună dormind unul lângă altul în acelaşi sac de dormit dublu. Erau la fel de apropiaţi ca nişte fraţi, dar în ultimul timp descoperise că reacţiona la prezenţa lui cu o stângăcie pe care nu şi-o putea explica. Era ca şi cum s-ar fi trezit într-o bună zi şi ar fi descoperit că prietenul ei cel mai bun era un băiat – şi încă

unul care arăta foarte bine.

Gondolierul împinse barca de la ponton şi îşi începură lenta călătorie. Oliver făcea fotografii şi Schuyler încerca să se bucure de peisaj. Dar oricât de frumos ar fi fost oraşul, tot simţea un val de neajutorare şi nefericire. Ce va face dacă nu-l găsea pe bunicul ei? În afară de Oliver, nu mai avea pe nimeni. Era fără apărare. Ce se va întâmpla cu ea? Cel cu Sânge Argintiu – dacă fusese un Sânge Argintiu – aproape o omorâse de două ori deja. Îşi duse mâna la gât, ca pentru a se apăra de atacurile din trecut. Cine ştia dacă sau când se va întoarce? Şi vor înceta aceste atacuri aşa cum spera Comisia – sau vor continua, aşa cum bănuia ea, până când vor fi luaţi cu toţii?

Schuyler tremură, deşi era cald, se uită pe malul celălalt canalului şi văzu o femeie care ieşea dintr-o clădire.

O femeie care i se părea ciudat de cunoscută.

Nu se poate, se gândi Schuyler. Este imposibil. Mama ei era în comă, într-un salon de spital din New York. În niciun caz nu putea fi în Italia. Sau putea? Era poate ceva legat de Allegra despre care Schuyler nu ştia?

Aproape ca şi cum ar fi auzit-o, femeia se uită direct în ochii lui Schuyler.

Era mama ei. Era sigură de asta. Femeia avea părul blond al mamei sale, precum şi nasul subţire, aristocratic, aceeaşi pometi, aceeaşi siluetă mlădioasă şi aceiaşi ochi verzi strălucitori.

— Oliver… este… oh, Doamne! exclamă ea, luându-l pe prietenul ei de geacă. Arătă înnebunită cu degetul spre mal.

Oliver se întoarse.

— Ce-ai zis?

— Femeia aceea… cred că… este mama! Uite-o! zise Schuyler, arătând spre o siluetă care alerga repede şi dispăru într-o mulţime de oameni care părăseau Palatul Dogilor.

— Ce tot zici acolo? întrebă Oliver, uitându-se cu atenţie pe trotuarul indicat de Schuyler. Femeia aia? Tu vorbeşti serios? Sky, ţi-ai pierdut minţile? Mama ta este într-un spital din New York. Şi este catatonică, spuse Oliver nervos.

— Ştiu, ştiu, dar… uite-o din nou – ea este, jur pe ce am mai scump, ea este!

— Unde crezi că pleci? o întrebă Oliver în timp ce Schuyler se ridica în picioare. Ce te-a apucat? Stai puţin! Sky, stai jos! zise el

şi mormăi în barbă: Asta e o mare pierdere de vreme.

Ea se întoarse spre el şi îl ţintui cu privirea.

— Nu te-a obligat nimeni să vii cu mine, să ştii.

Oliver oftă.

— Mda. Ca şi cum ai fi venit singură la Veneţia? Tu nici măcar nu ai ajuns până în Brooklyn.

Oftă zgomotos şi continuă s-o privească atent pe femeia blondă, nerăbdătoare să se dea jos din gondola care se mişca prea încet. Oliver avea dreptate: îi era datoare pentru că venise cu ea la Veneţia şi o irita faptul că era aşa de dependentă de el. Îi spuse asta.

— Este normal să fi dependentă de mine, îi explică Oliver cu răbdare. Eu sunt Conduitul tău. Este responsabilitatea mea să te ajut să călătoreşti prin lumea oamenilor. Nu mi-am dat seama că asta va însemna să fiu şi agentul tău de turism, dar hei, cine sunt eu să comentez!

— Atunci ajută-mă! izbucni Schuyler. Trebuie să mă duc… zise ea agitată. Dar se hotărî şi sări din gondolă pe trotuar dintr-un singur salt graţios – un salt pe care niciun muritor nu ar fi putut să-l facă, deoarece gondola era la nouă metri distanţă de cea mai apropiată marciapiede.

— Aşteaptă! Schuyler! strigă Oliver. Andiamo! Segua quella ragazza! continuă el, spunându-i gondolierului să o urmărească pe Schuyler, nefiind foarte sigur că barca cu vâsle era cea mai bună modalitate de a urmări un vampir care se mişca extrem de repede.

Schuyler observă cum i se ascut simţurile. Ştia că se mişcă foarte repede – atât de repede, încât simţea că toată lumea din jur stătea pe loc. Cu toate astea, femeia se mişca la fel de repede, dacă nu chiar mai repede, alunecând pe deasupra canalelor înguste care împânzeau oraşul, trecând pe lângă bărci cu motor şi îndreptându-se către cealaltă parte a insulei. Dar Schuyler se ţinea după ea, cele două creând o umbră de mişcare pe fundalul oraşului. Schuyler se trezi extrem de animată de această urmărire, ca şi cum şi-ar fi întins nişte muşchi pe care nu ştia că-i are.

— Mamă! strigă ea într-un final disperată, uitându-se cum femeia face un salt graţios dintr-un balcon către o intrare ascunsă.

Dar femeia nu se întoarse şi dispăru repede dincolo de uşa

unui palazzo.

Schuyler sări la rândul ei urmând acelaşi traseu, îşi recapătă suflul şi o urmă pe femeie înăuntru, mai hotărâtă ca niciodată să descopere adevărata identitate a femeii misterioase.

Doi

Mimi Force trecu în revistă mulţimea de persoane silitoare adunate în Sala Jefferson de la Şcoala Duchesne şi oftă fericită. Era târziu într-o după-amiază de luni, programul de şcoală se încheiase şi întâlnirea săptămânală a Comisiei era în toi. Adolescenţi cu Sânge Albastru sârguincioşi erau adunaţi în grupuri la masa rotundă, discutând ultimele detalii legate de petrecerea anului: Balul Celor Patru Sute.

Blonda cu ochi verzi Mimi şi fratele ei geamăn, Jack, erau printre tinerii vampiri care ieşeau la rampă cu ocazia balului de anul acesta. Era o tradiţie care venea din negurile istoriei. Acceptarea ca membru în cadrul Comisiei, un grup de vampiri secret şi extrem de puternic care conducea New Yorkul, fusese doar primul pas. Introducerea oficială în societatea celor cu Sânge Albastru a tinerilor membri ai Comisiei era un pas şi mai important. Era o recunoaştere a propriului trecut şi a responsabilităţilor viitoare. Cum cei cu Sânge Albastru se reîntorceau sub diverse învelişuri fizice, purtând diferite nume în fiecare ciclu de existenţă – ceea ce vampirii numeau durata unei vieţi omeneşti –, prezentarea lor sau „ieşirea în societate” era extrem de importantă pentru procesul de recunoaştere.

Mimi Force nu avea nevoie de un vestitor care să sune din trompetă şi să-i spună cine este, sau cine a fost. Ea era Mimi Force – cea mai frumoasă fată din istoria New Yorkului şi singura fiică a lui Charles Force, Regis, sau altfel spus conducătorul întregii adunării, cunoscut lumii drept un magnat media fără scrupule, a cărui companie Force News Network se întindea în întreaga lume de la Singapore la Addis Abeba. Mimi Force – fata cu părul de culoarea inului, pielea proaspătă ca şi crema de unt, buze pline care rivalizau cu cele ale Angelinei Jolie.

Ea era bomba sexy încă minoră, cu o reputaţie de a face victime fără prea multe remuşcări prin rândurile tinerilor moştenitori eligibili din New York: iubiţi pasionali cunoscuţi drept

însoţitorii ei umani.

Dar inima ei fusese şi avea să fie mereu mult mai aproape de casă, se gândi Mimi uitându-se în sală către fratele ei Jack.

Până acum, Mimi era mulţumită. Totul părea că va fi perfect în noaptea petrecerii de la Hotelul St. Regis. Asta era cea mai mare petrecere a anului. Spre deosebire de jalnicul circ numit Oscaruri, cu smiorcăielile actriţelor, Balul celor Patru Sute era un eveniment cu ştaif, de modă veche – aici era vorba despre clasă, statut, frumuseţe, putere, bani şi sânge nobil. Descendenţă, şi – pentru a fi mai specifici — descendenţa celor cu Sânge Albastru. Era un bal doar pentru vampiri: cel mai exclusivist eveniment din întregul New York, dacă nu chiar din întreaga lume.

Nu era permis accesul niciunui Sânge Roşu.

Toate florile fuseseră comandate. Trandafiri albi White American Beauty. Douăzeci de mii de fire, majoritatea transportaţi din America de Sud special pentru această ocazie. Doar în ghirlanda de la intrare aveau să fie aproape zece mii de trandafiri, iar restul răspândiţi în alte ornamente. Cea mai scumpă companie de planificare de evenimente din oraş, care transformase Muzeul Metropolitan într-o feerie rusească desprinsă direct din Doctor Jivago pentru expoziţia rusească organizată la Institutul de Costume Populare, avea de gând acum să creeze manual zece mii de trandafiri de mătase pentru inelele cu care se prindeau şervetele. Şi pentru a încheia într-un stil grandios, întreaga sală de bal avea să fie înmiresmată cu parfumul a zeci de litri de apă de trandafiri pompat prin gurile de ventilaţie.

În jurul lui Mimi, Comisia discuta ultimele detalii. În timp ce membrii juniori, adolescenţi de liceu de seama ei, erau ocupaţi cu diferite sarcini nesemnificative – completarea cartonaşelor RSVP, verificarea listelor cu invitaţi, confirmarea aspectelor logistice pentru cerinţele legate de iluminat şi amenajarea scenei pentru cele două orchestre de cincizeci de artişti – grupul seniorilor, condus de Priscilla Dupont, a cărei figură regală apărea adesea în articolele săptămânalelor mondene, era implicat în treburi mult mai delicate. Doamna Dupont era înconjurată de un grup de femei la fel de slabe, aranjate şi bine coafate, a căror muncă neobosită în slujba Comisiei condusese la prezervarea unor importante monumente din New York şi la

finanţare în celor mai prestigioase instituţii culturale.

Auzul extrem de fin al lui Mimi prinse cuvinte din conversaţia acestora.

— Acum ajungem la problema cu Sloane şi Cushing Carondolet, zise Priscilla cu seriozitate, ridicând una dintre bucăţelele de pânză cu locurile atribuite invitaţilor, care stăteau împrăştiate în faţa ei. Acestea erau brodate cu numele fiecărui invitat şi aveau să fie aşezate la recepţie, purtând şi numărul mesei aferente.

Urmă un murmur de dezaprobare printre doamnele cu tocuri înalte. Nesupunerea crescândă a familiei Carondolet era dificil de ignorat. După ce o pierduseră pe fiica lor Aggie cu câteva luni în urmă, membrii familiei dăduseră semne că ar fi în mod evident împotriva Comisiei. Se zvonea că ameninţau cu punerea sub acuzare a tatălui lui Mimi.

— Sloane nu a putut fi alături de noi azi, continuă Priscilla, dar a trimis donaţia lor anuală. Nu este la fel de mare ca în trecut, dar este totuşi substanţială – spre deosebire de alte familii pe care nu le voi numi.

Donaţiile pentru Balul Celor Patru Sute ajungeau la Comisia Băncii de Sânge din New York, numele public al comisiei, care era înfiinţată de ochii lumii pentru a strânge bani pentru cercetările legate de sânge. Banii strânşi erau folosiţi şi pentru a combate SIDA şi hemofilia.

Fiecare familie trebuia să facă o donaţie generoasă către rezervele de fonduri. Aceste donaţii alimentau bugetul de zeci de milioane al Comisiei pentru întregul an. Unii, ca familia Force, dădeau cu mult peste simpla datorie, iar alţii, ca familia Van Alen, o ramură scăpătată a uneia dintre cele mai puternice familii din trecut, se zbătea de ani de zile să facă rost de suma de bani necesară. Odată cu moartea Cordeliei, Mimi nici măcar nu era sigură că Schuyler ştia ce o aşteaptă.

— Întrebarea este, spuse Trinity Burden Force, mama lui Mimi, cu vocea ei melodioasă, dacă ar fi potrivit ca ei să stea la masa principală ca de obicei, ştiindu-se ceea ce au zis despre Charles?

Trinity puse întrebarea într-un asemenea mod încât îi făcu pe cei din Comisie să priceapă că ea şi Charles mai bine ar mânca pe genunchi decât să stea la aceeaşi masă cu familia Carondolet.

— Eu zic să-i plasăm la mesele din spate, împreună cu celelalte familii mai neînsemnate, spuse BobbiAnne Llewellyn cu accentul ei texan foarte puternic. Făcu un gest de tăiere a gâtului, dar doar pentru a-şi etala diamantul de treizeci de carate de pe deget. BobbiAnne Llewellyn era cea de-a doua şi mult mai tânăra soţie a lui Forsyth Llewellyn, care în prezent era senator de New York.

Câteva doamne aşezate în jurul Priscillei se înfiorară uşor în faţa acestei sugestii, chiar dacă erau de acord în sinea lor. Stilul lipsit de maniere al lui BobbiAnne de a pune problema era în mod sigur foarte diferit de maniera celor cu Sânge Albastru.

Mimi observă cum Bliss Llewellyn îşi ridică privirea la auzul vocii mamei ei vitrege. Bliss era una dintre cele mai noi membre ale Comisiei şi faţa i se făcu la fel de roşie ca părul la auzul hohotelor guturale de râs ale lui BobbiAnne.

— Poate ajungem la un compromis, zise Priscilla în stilul ei elegant. Îi vom explica lui Sloane că nu vor sta la masa principală anul acesta, datorită faptului că ei sunt încă în doliu şi le respectăm durerea. Şi o vom pune şi pe fata Van Alen cu ei la masă. Nu au cum să nu fie de acord cu asta, având în vedere că erau prieteni buni cu Cordelia, iar nepoata ei a suferit şi ea o pierdere.

Apropo de Schuyler – unde era prăpădita aia mică? Nu că ar fi fost problema lui Mimi, dar o irita faptul că Schuyler nici măcar nu se deranjase să apară azi la întâlnirea Comisiei. Auzise pe cineva zicând că Schuyler şi însoţitorul ei uman, Oliver, plecaseră dintre toate locurile din lumea asta tocmai la Veneţia. Ce mama naibii făceau la Veneţia? Mimi îşi încreţi nasul nedumerită. Dacă cineva ar vrea să se ascundă în Italia, nu ar face mai bine să se ducă shopping la Milano sau la Roma? La Veneţia puţea şi era ud peste tot, în opinia lui Mimi. Şi cum au făcut rost de învoire de la şcoală pentru a pleca?

Duchesne nu privea cu ochi buni vacanţele planificate de elevi – chiar şi familia Force fusese mustrată când îşi dusese gemenii într-o vacanţă la schi anul trecut. Şcoala deja planificase o „săptămână de schi” oficială în martie, pe care toate familiile trebuiau s-o respecte. Dar spune-le asta celor din familia Force, care susţineau că zăpada de martie în Aspen era mult inferioară celei căzute în februarie.

Mimi aruncă un trandafir de mătase către fratele ei, Jack, care

era prins într-o discuţie animată în partea cealaltă a mesei cu membrii grupului său, vorbind despre aspecte legate de securitate, cu planul Hotelului St. Regis întins în faţa lor.

Trandafirul îi căzu în poală, iar el ridică privirea nedumerit.

Mimi îi zâmbi.

Jack se înroşi, dar îi zâmbi şi el înapoi cum numai el ştia să zâmbească. Soarele strălucea prin ferestrele cu vitralii, încadrându-i frumosul chip cu un halo auriu.

Mimi se gândi că n-o să se sature niciodată să îl privească: Avea acelaşi sentiment de încântare ca atunci când îşi admira propria reflecţie. Era bucuroasă că după ce ieşise la iveală descendenţa lui Schuyler – metisă! practic, Monstruozitate! —, lucrurile dintre ei doi se reîntorseseră la normal. Normalul gemenilor Force, evident.

Hei, frumosule, îi trimise Mimi.

Ce s-a întâmplat? răspunse Jack fără să vorbească.

Doar mă gândeam la tine.

Jack zâmbi cu toată faţa şi-i aruncă înapoi trandafirul, care-i căzu în poală. Mimi şi-l puse la ureche şi clipi din gene cochet.

Mai verifică încă o dată cartonaşele RSVR. Din moment ce balul era un eveniment al întregii comunităţi, petrecerea va fi dominată de Străbuni şi de Protectori – un grup mai în vârstă. Mimi strânse din buze. Normal, va fi o petrecere amuzantă – cel mai strălucitor eveniment al tuturor timpurilor –, dar brusc îi veni o idee.

De ce nu un after-party?

Doar pentru adolescenţii cu Sânge Albastru. Unde chiar se puteau şi ei relaxa fără stresul reprezentat de părinţi, Protectori şi liderii comunităţii?

Ceva cu mai multă aventură şi provocare… ceva la care vor participa doar cei aleşi. Un zâmbet rece şi maliţios îi apăru pe buze la gândul zecilor de colegi prostuţi de la Duchesne rugându-se să primească o invitaţie la petrecere. Degeaba, se gândi Mimi. Pentru că nu vor exista invitaţii. Doar un SMS trimis persoanelor potrivite în noaptea Balului Celor Patru Sute, care va dezvălui locul de desfăşurare a petrecerii. Un Bal Alterna-vampir.

Mimi se uită la Jack, care ţinea o coală de hârtie în faţa ochilor, ce-i acoperea frumosul chip. Şi dintr-odată îşi aduse aminte de o scenă dintr-o viaţă anterioară: ei doi, făcând o

plecăciune la Curtea de la Versailles, cu feţele ascunse în spatele unor măşti ornate cu mărgele şi pene.

Bineînţeles!

Un bal mascat.

After-party-ul va necesita măşti foarte elaborate.

Nimeni nu va trebui să ştie sigur cine sunt ceilalţi – cine a fost invitat şi cine nu – creând astfel cea mai minunată anxietate socială.

Îi plăcea ideea asta foarte mult. Mimi era oricând gata să fie o piedică în calea distracţiei celorlalţi.

Trei

Nu era prima dată când avea acest vis. Vis în care era udă şi îi era frig şi nu putea respira.

Toate celelalte visuri fuseseră la fel, doar că acesta chiar păruse real. Îi era extrem de frig, tremura, şi când îşi deschise ochii în bezna de nepătruns, simţi o prezenţă străină ascunsă în umbră. O mână care o apucă de braţ şi o trase în sus, sus de tot, spre lumină şi la suprafaţa apei.

Pleosc!

Bliss inspiră adânc şi tuşi uitându-se în jurul ei. Nu era niciun vis. Era real. Se afla în mijlocul unui lac.

— Stai liniştită, eşti prea slăbită. Te duc eu la mal.

Vocea blândă care se auzi în urechea ei era calmă şi ca o alinare. Încercă să se întoarcă să se uite la faţa lui, dar vocea o întrerupse.

— Nu te mişca, nu te uita înapoi, doar concentrează-te să ajungem la mal.

Ea dădu din cap, din părul ud curgându-i şiroaie de apă în ochi. Încă tuşea şi simţi nevoia acută de a vărsa. Picioarele şi braţele îi erau slăbite, deşi nu era niciun curent în apă. Apele lacului erau nemişcate. Abia dacă putea fi numit lac. Când ochii lui Bliss se obişnuiră cu întunericul văzu că se afla în Central Park, în mijlocul lacului artificial, unde vara trecută, înainte de a se înscrie la Duchesne, părinţii ei o duseseră pe ea şi pe sora ei să ia cina la un restaurant de la debarcader.

De data asta nu se vedea nicio barcă. Era aproape sfârşit de

noiembrie, iar lacul era pustiu. Pe jos se aşternuse o pojghiţă de gheaţă şi pentru prima dată în acea zi, Bliss simţi o senzaţie rece prin vene. Începu să tremure.

— O să-ţi treacă. Sângele ţi se va încălzi, nu-ţi face griji. Vampirii nu degeră, zise vocea din nou.

Bliss Llewellyn era din Texas. Acesta era primul lucru pe care îl spunea ea persoanelor cu care făcea cunoştinţă. „Sunt din Texas", ca şi cum identificarea statului ei de baştină ar fi explicat tot ce era legat de ea: accentul, părul lung şi ondulat, cerceii cu diamante de cinci carate din urechi. De asemenea, pentru Bliss era o modalitate de a păstra în amintire mult-iubitul ei oraş de origine şi un mod de viaţă care i se părea din ce în ce mai îndepărtat de realităţile prezente, acum că era încă una dintre nenumăratele fete drăguţe de la New York.

În Texas, Bliss ieşea în evidenţă. Era foarte înaltă, energică şi neînfricată – singura majoretă care putea executa o săritură acrobatică din vârful unei piramide de cincizeci de persoane şi să aterizeze cu bine pe iarba moale a terenului de fotbal. Înainte de a afla că este vampir şi capabilă de asemenea performanţe fizice, Bliss crezuse că este vorba de noroc şi mult antrenament.

Locuise împreună cu familia ei într-o vilă enormă în una dintre suburbiile exclusiviste ale oraşului Houston şi mersese la şcoală cu Cadillac-ul vintage decapotabil al bunicului ei – cel cu coarne adevărate de bizon pe capotă. Dar tatăl ei crescuse în Manhattan şi, după alegerile fructuoase în urma cărora devenise politicianul de frunte al Houstonului, îşi dezrădăcinase brusc familia atunci când candidase şi câştigase locul liber de senator al statului New York.

Adaptarea la agitaţia din Big Apple după viaţa liniştită din Houston a fost dificilă pentru Bliss. Nu se simţea în largul ei în acele cluburi de noapte la modă şi la petrecerile exclusiviste la care o târa Mimi Force, cea mai bună prietenă autoproclamată a ei. Dacă-i dădeai lui Bliss o sticlă de Boone's, câteva prietene şi un DVD cu Jurnalul, ea era fericită. Nu-i plăcea să-şi petreacă vremea prin cluburi, simţindu-se pe dinafară în timp ce Mimi se distra de minune.

Dar viaţa ei se schimbase simţitor atunci când îl întâlnise pe Dylan Ward, băiatul pasional cu figură tristă şi ochi negri, care intrase, mai întâi sub pretextul unei ţigări, în viaţa lui Bliss pe o

alee lăturalnică din Lower East Side cu doar câteva luni în urmă. Dylan fusese şi el un inadaptat la Duchesne – un rebel interiorizat şi însingurat, care avea câţiva prieteni rataţi, printre care se numărau Oliver Hazard-Perry şi Schuyler Van Alen, cei mai nepopulari copii din anul lor. Dylan fusese mai mult decât un prieten; era un aliat, ca să nu mai zicem un potenţial iubit. Roşi când îşi aduse aminte de săruturile lui pasionale – ah, dacă nu ar fi fost întrerupţi în noaptea petrecerii. Ce bine ar fi fost dacă…

Dacă Dylan ar fi fost încă în viaţă. Dar fusese luat de un Sânge Argintiu, transformat într-unul dintre ai lor şi ucis. atunci când se reîntorsese s-o viziteze – s-o avertizeze… Bliss abia îşi reţinu lacrimile, amintindu-şi cum îi descoperise geaca plină de sânge mototolită pe podeaua din baie.

Bliss crezuse că atunci era ultima dată când avea să îl vadă pe Dylan, dar… acest băiat care o salvase… vocea lui joasă în urechea ei – îi păruseră foarte cunoscute. Nici nu îndrăznea să spere; nu voia să creadă ceva ce nu putea fi adevărat, ce nu avea cum să fie adevărat. Se agăţase de el în timp ce el o trăgea hotărât spre mal.

Nu era prima dată când Bliss se trezise într-un loc neaşteptat şi periculos. Doar cu o săptămână în urmă, deschisese ochii pentru a se pomeni cocoţată pe marginea cea mai înaltă a clădirii care adăpostea Cloisters Museum, în Fort Tryon Park. Piciorul stâng îi atârna dincolo de margine, iar ea se prinsese exact la timp pentru a evita o cădere periculoasă. Bliss îşi dădu seama că probabil ar fi supravieţuit oricum căzăturii, cu doar câteva zgârieturi, şi se întrebă într-o doară, dacă ar fi vrut vreodată să se sinucidă, ce opţiuni ar putea avea o fiinţă nemuritoare?

Iar azi se trezise în mijlocul lacului.

Pierderile de cunoştinţă – coşmarurile în care cineva o urmărea şi în care se afla într-un anume loc, deşi de fapt nu era acolo – se agravau. Începuseră cu un an în urmă: migrene groaznice, cu dureri de cap atroce însoţite de viziuni terifiante ale unor ochi roşii cu pupile argintii şi dinţi ascuţiţi şi sclipitori… şi alergând pe coridoare fără sfârşit cu bestia pe urma ei, duhoarea respiraţiei sale devenind din ce în ce mai puternică… o prindea, o punea la pământ şi îi devora sufletul.

Potoleşte-te, îşi zise. De ce te gândeşti acum la asta? Viziunea coşmarească dispăruse. Bestia – orice ar fi fost – era doar în imaginaţia ei. Nu asta îi spusese tatăl ei? Că acele coşmaruri erau pur şi simplu o parte a procesului de transformare? Bliss avea cincisprezece ani, vârsta la care amintirile vampirilor ieşeau la suprafaţă, vârsta la care cei cu Sânge Albastru începeau să-şi dea seama care sunt identităţile lor adevărate ca fiinţe nemuritoare.

Bliss încercă să-şi amintească tot ce se întâmplase în ziua respectivă, pentru a găsi vreun indiciu care să îi ofere o explicaţie faptului că se trezise aproape înecată în lacul din Central Park. Mersese la şcoală ca de obicei, iar apoi participase la o întâlnire plicticoasă a Comisiei. Comisia trebuia să o înveţe pe ea şi pe ceilalţi tineri cum să-şi controleze şi să-şi folosească simţurile de vampiri, dar în ultimele două luni organizaţia fusese mai degrabă interesată de planificarea unei petreceri cu ştaif decât de orice altceva. Mama ei vitregă, BobbiAnne, participase la şedinţă, făcând-o de râs pe Bliss cu vocea ei stridentă şi vestimentaţia de prost gust, un trening Vuitton cu logoul la vedere. Bliss nu realizase că produceau şi îmbrăcăminte din acelaşi material maroniu de valize. Se gândi că mama ei vitregă arată ca o imensă valiză auriu cu maro.

După aceea, pentru că tatăl ei era acasă, familia luase masa la Le Cirque, care fusese mutat de curând în somptuosul sediu de la One Beacon Court. Faimosul restaurant newyorkez era locul favorit al celor bogaţi şi puternici, iar senatorul Llewellyn îşi petrecuse seara dând mâna cu alţi ştabi – primarul, un prezentator TV, o actriţă, celălalt senator de New York. Bliss comandase foie gras şi savurase gemul de agrişe întins pe ficatul de gâscă cremos şi apetisant din farfurie.

Când cina luă sfârşit, se duseseră să vadă un spectacol de operă, în loja familiei. O nouă producţie la Met cu Orfeu şi Euridice. Lui Bliss îi plăcuse mereu povestea tragică a coborârii lui Orfeu în infern pentru a o salva pe Euridice, doar pentru a o pierde din nou chiar la final. Dar ariile triste o adormiseră pe Bliss, conducând-o către un vis populat de abisurile lui Hades.

Aici amintirile ei se încheiau. Familia ei era încă la operă? Tatăl într-o postură de idol rigid şi serios, cu mâna sub bărbie, urmărind atent spectacolul, în timp ce mama ei vitregă făcea tot

felul de grimase şi căsca, iar sora mai mică, Jordan, repeta toate cuvintele în tăcere. Jordan avea unsprezece ani şi era nebună după operă – nebună fiind cuvântul care o definea cel mai bine, în opinia lui Bliss.

Acum erau aproape de debarcader şi braţul hotărât o ajută să se urce pe scara de lângă ponton. Bliss alunecă pe marginea udă, dar descoperi că putea merge. Oricine ar fi fost, avea dreptate: sângele ei de vampir o încălzea, iar în câteva minute nici nu avea să mai simtă că afară erau sub zero grade. Dacă ar fi fost o fiinţă umană, acum ar fi fost moartă, mai mult ca sigur înecată.

Se uită la hainele ei ude fleaşcă. Purta încă aceeaşi îmbrăcăminte pe care o avusese la cină şi la operă. O rochie neagră Temperley, cu broderie bogată – acum distrusă. Adio „curăţătorie chimică”! Îi mai rămăsese doar unul dintre cei doi pantofi Balenciaga de lac. Celălalt era probabil pe fundul lacului. Se uită chiorâş la programul spectacolului pe care încă îl ţinea în mână şi îl lăsă să cadă pe jos.

— Mulţumesc, zise ea uitându-se în spate pentru a vedea în sfârşit faţa salvatorului.

Dar nu mai era nimeni în afară de apele liniştite şi albastre ale lacului artificial. Băiatul dispăruse.

1 OCTOMBRIE 1870
MISTERIOASA DISPARIȚIE A LUI MAGGIE STANFORD

Fiica unui magnat al petrolului a dispărut în noaptea Balului anual. Era sub influența narcoticelor?

POLIȚIA DIN NEW YORK este pusă în încurcătură de misterioasa dispariție a lui Maggie Stanford, în vârsta de șaisprezece ani, care a plecat din casa amiralului Thomas Vanderbilt cu trei săptămâni în urmă, în timpul Balului anual al Aristocraților, desfășurat la reședința acestuia de pe Fifth Avenue, nr. 800, și nu a mai fost văzută de atunci de nicio rudă sau membru al familiei. Maggie este fiica doamnei și a domnului Tiberius Stanford din Newport. Detectivii au lucrat la acest caz misterios cu mult sârg, dar nu au reușit să descopere niciun indiciu.

Dispariția domnișoarei Stanford a fost raportată la Secția 10 de poliție în ziua de vineri, 22 august. În acea seară, conform spuselor mamei sale, Dorothea Stanford, o femeie de vază din societate, Maggie a debutat la Balul Aristocraților și a condus cadrilul. Maggie este o domnișoară introvertită și retrasă. Are patruzeci și patru de kilograme, este fragilă, drăguță și delicată și relațiile ei cu familia sunt foarte bune. Are părul negru, ochii verzi și o personalitate plăcută. În seara balului și-a anunțat logodna cu Lordul Alfred Burlington, Conte de Devonshire.

Doamna Stanford a declarat poliției că ea crede că fiica sa a fost atrasă într-o capcană și răpită de o persoană cu influențe malefice. Familia Stanford a oferit o recompensă substanțială pentru orice informație care ar conduce la găsirea ei. Tiberius Stanford este fondatorul Standford Oil, cea mai profitabilă companie din Statele Unite ale Americii.

Patru

Dar era chiar aici. Schuyler era sigură. Femeia pe care o urmărea dispăruse printr-o uşă a aceluiaşi palazzo în care se afla Schuyler acum, şi totuşi femeia nu era de văzut nicăieri.

Schuyler se uită în jurul ei. Stătea în holul unui mic hotel local. Multe dintre palatele plutitoare ale vechii Veneţii fuseseră transformate în pensiuni pentru turişti, hoteluri micuţe şi dărăpănate, unde oaspeţilor nu le păsa de balustradele care stăteau să cadă şi de vopseaua coşcovită, pentru că broşurile strălucitoare le promiseseră o experienţă de neuitat a Italiei „originale”.

O femeie bătrână, cu o eşarfă neagră în jurul capului ridică privirea curioasă de la recepţie.

— Posso li aiuto?

Vă pot ajuta?

Schuyler era nedumerită. Femeia blondă nu se vedea nicăieri. Cum putuse să se ascundă atât de repede?

Schuyler era chiar pe urmele ei. În hol nu existau dulapuri sau alte uşi.

— Ci era una donna qui, si? întrebă Schuyler. Tocmai a intrat o femeie aici, nu? Acum era recunoscătoare că Şcoala Duchesne îşi obliga elevii să înveţe două limbi străine şi că Oliver o determinase să-şi aleagă italiana, „ca să putem da o comandă ca lumea la restaurantele Mario Batali”.

Bătrâna se încruntă.

— Una donna? clătină din cap.

Conversaţia continuă într-o italiană fluentă.

— Nu mai este nimeni aici în afară de mine. Nu a intrat nimeni, doar tu.

— Sunteţi sigură? întrebă Schuyler.

Încă îi punea întrebări bătrânei când sosi şi Oliver. Trase barca cu motor într-o parte a clădirii. Ajunsese la ideea că o barcă cu motor pe post de taxi era mult mai potrivită nevoilor sale decât o gondolă.

— Ai găsit-o?

— Era chiar aici. Jur. Dar această doamnă zice că nu a intrat nimeni.

— Nicio femeie, zise bătrâna clătinând din cap. Aici locuieşte doar Profesorul.

— Profesorul? întrebă Schuyler cu urechile ciulite. Bunicul ei fusese profesor de lingvistică, conform informaţiilor descoperite la Depozitar, arhiva celor cu Sânge Albastru care păstra toate datele şi secretele rasei lor.

— Unde e?

E plecat de multe luni.

— Când se întoarce?

— Peste două zile, două luni, doi ani – oricând. Mâine sau niciodată, oftă femeia. Nimeni nu ştie atunci când vine vorba de Profesor. Dar eu sunt norocoasă, îşi plăteşte datoriile mereu la timp.

— Putem să… putem să-i vedem camera? întrebă Schuyler.

Proprietăreasa ridică din umeri şi arătă spre scări.

Cu inima bătându-i puternic în piept, Schuyler urcă pe scări urmată de Oliver.

— Aşteaptă, zise Oliver când ajunseră în faţa unei uşi mici de lemn.

Încercă s-o deschidă.

— E închisă.

Încercă din nou.

— Degeaba.

— La naiba, spuse Schuyler. Eşti sigur? se întinse să încerce şi ea. Apăsă clanţa şi uşa se deschise.

— Cum faci asta? se minună Oliver.

— Nu am făcut nimic.

— Era închisă.

Schuyler ridică din umeri şi deschise uşa încet. Camera era curată, avea un singur pat, un birou din lemn uzat şi rafturi de cărţi până în tavan.

Schuyler scoase o carte dintr-un raft. Moartea şi viaţa în coloniile Plymouth, de Lawrence Winslow Van Alen. O deschise la prima pagină. Era scris cu o caligrafie elegantă: „Iubitei mele Cordelia”.

— Asta e, şopti Schuyler. Este aici. Se uită la mai multe cărţi şi descoperi că multe dintre ele aveau pe cotor numele autorului: L.W. Van Alen.

— Nu este aici acum, zise proprietăreasa din pragul uşii, făcându-i pe Oliver şi Schuyler să tresară. Dar Bienala se închide azi, iar Profesorul nu a pierdut niciuna până acum.

Bienala, expoziţia de artă din Veneţia, era una dintre ele mai importante, renumite şi ample prezentări de artă şi arhitectură din întreaga lume. Timp de câteva luni la fiecare doi ani, întregul oraş era asaltat de artişti, comercianţi de obiecte de artă, turişti şi studenţi nerăbdători să ia parte la celebrul festival. Era un eveniment pe care Oliver şi Schuyler îl rataseră în weekend, din cauza zadarnicelor căutări pe urmele bunicului ei.

— Dacă se încheie azi, zise Schuyler, trebuie să ne grăbim.

Proprietăreasa dădu din cap şi părăsi camera.

Schuyler se gândi din nou la femeia care arăta ciudat de asemănător cu mama ei. Oare o condusese mama ei către bunic? O ajuta pe Schuyler în vreun fel? Oare văzuse Schuyler doar spiritul ei?

Coborâră grăbiţi pe scări şi o găsiră pe proprietăreasă uitându-se prin nişte hârtii la recepţie.

— Vă mulţumim pentru ajutor, zise Schuyler, cu o scurtă înclinare a capului.

— Poftim? Mă scuzaţi. Posso li aiuto?

— Profesorul, Bienala, vom încerca să-l găsim.

— Profesorul? Nu, nu. Nu Profesor… zise femeia făcându-şi semnul crucii şi clătinând din cap.

Schuyler se încruntă.

— Nu Profesor? Ce crezi că vrea să spună cu asta? îl întrebă pe Oliver.

— El plecat… acum doi ani, zise femeia într-o engleză stricată. Nu mai locuieşte aici.

— Dar tocmai aţi zis… Tocmai am vorbit mai devreme, sus pe scări. l-am văzut camera.

— Nu am văzut niciodată pe voi în viaţa mea, camera lui e închis, spuse proprietăreasa şocată şi insistând să vorbească în engleza ei stricată, deşi era evident că Schuyler vorbea italiana fluent.

— Eravamo giusti qui, insistă Schuyler. Dar tocmai am fost aici.

Femeia clătină din cap încruntată şi mormăi ceva în barbă.

— E ceva diferit la ea, îi şopti Schuyler lui Oliver în timp ce ieşeau din hotel.

— Mda, e şi mai irascibilă acum, zise el.

Schuyler se întoarse pentru a o privi încă o dată pe bătrâna supărată şi observă că avea sub bărbie o aluniţă cu câteva fire de păr. Şi totuşi, Schuyler era sigură că bătrâna care vorbise cu ei mai devreme nu avea nicio aluniţă.

Cinci

Mimi se uită la mobilul care vibra în timp ce ieşea de la ora de franceză.

Eu sunt pe listă?

Încă un SMS. Era al şaptelea pe ziua de azi. Ah, de ce nu s-or calma?

În mai puţin de douăzeci şi patru de ore, vestea că faimoasa Mimi Force organiza un after-party după Balul Celor Patru Sute ajunsese la toată elita newyorkeză de vampiri adolescenţi. Bineînţeles, Mimi însăşi îi spusese lui Piper Crandall, cea mai bârfitoare fată din şcoală, iar Piper se asigurase că toată lumea ştia exact despre ce era vorba. Locul era secret. Gemenii Force erau gazdele. Dar nimeni nu ştia deocamdată dacă era invitat sau nu, această informaţie urmând a fi aflată abia în noaptea evenimentului. O adevărată tortură socială!

Spune doar D sau N!!!

Şterse mesajul fără să răspundă.

Mimi coborî pe scările din spate ale şcolii Duchesne care conduceau către cantina de la subsol. Câţiva adolescenţi cu Sânge Albastru încercară să-i atragă atenţia.

— Mims… am auzit de after-party… super idee, ai nevoie de ajutor? Tatăl meu îl poate aduce pe Kanye să fie DJ zise Blair McMillan, al cărei tată conducea cea mai mare companie de înregistrări din lume.

— Hei, Mimi, sunt invitată, da? Pot să-mi aduc şi iubitul? întrebă Soos Kemble.

— Bună, scumpo, voiam doar să mă asigur că ai primit RSVP-ul meu… strigă Lucy Forbes, trimiţându-i lui Mimi un sărut exagerat prin aer.

Mimi zâmbi graţios tuturor şi-şi duse un deget la gură.

— Nu vă pot spune absolut nimic. Dar veţi afla toţi foarte curând.

Jos la cantină, dedesubtul oglinzii baroce de aur ce atârna deasupra şemineului, Bliss Llewellyn se juca distrată cu nişte rulouri de sushi în farfurie, de parcă ar fi fost un fel de mâncare total lipsit de gust. Mimi trebuia să se întâlnească cu ea la prânz, dar evident că întârzia, ca de obicei. Bliss era fericită că Mimi încă nu venise, pentru că îi oferea ocazia de a sta cu sine însăşi şi a se pierde în amintirea evenimentelor petrecute cu o noapte în urmă.

Dylan. Sigur el era. Străinul din parc care o salvase de la înec. Bliss avea nevoie să creadă că Dylan supravieţuise atacului Sângelui Argintiu. Poate că acum se ascundea şi poate că dacă şi-ar dezvălui identitatea, ar fi în pericol.

Ca un supererou, se gândi ea visătoare. Cine altcineva ar fi putut simţi pericolul în care se afla ea? Cine ar fi putut înota prin apele reci ale lacului pentru a ajunge la ea? Cine ar fi putut fi aşa de puternic? Cine ar fi putut să-i ofere atâta siguranţă?

Bliss strânse la piept această informaţie, ca pe o pătură pufoasă şi caldă. Dylan era în viaţă. Trebuia să fie.

— Nu ţi-e foame? întrebă Mimi strecurându-se lângă ea.

Drept răspuns, Bliss împinse deoparte tava şi se strâmbă. Şi-l alungă din minte pe Dylan.

— Care e treaba cu petrecerea de care mă întreabă toată lumea? Nimeni nu mă crede când le spun că habar n-am despre ce e vorba. Tu şi Jack daţi un after-party după Bal?

Mimi se uită în jurul ei pentru a se asigura că nu o aude nimeni, şi abia după ce fu convinsă că nu era nimeni destul de aproape pentru a o putea auzi, îi zise lui Bliss:

— Mda, voiam să-ţi zic azi.

Îi dădu lui Bliss toate detaliile. Găsise şi locul perfect – o sinagogă abandonată din centru. Nimic nu-i făcea lui Mimi o plăcere mai mare decât o seară de destrăbălare într-un loc care odinioară fusese sacru. Centrul Angel Orensanz era o clădire neogotică situată în mijlocul cartierului Lower East Side. Fusese proiectată ca sinagogă în 1849 de către un arhitect berlinez care o construise după modelul catedralei din Köln. Mimi nu era singura newyorkeză căreia îi plăceau evenimentele extravagante: centrul deja fusese gazda unor spectacole în timpul Săptămânii Modei, de unde îi şi venise inspiraţia lui Mimi.

Ei nu-i păsa cât de originală era ideea, ci doar să se afle şi ea acolo unde era distracţia, iar în acest moment profanarea sinagogilor era la modă.

— Înăuntru este groaznic, zise Mimi veselă. Coloane şi grinzi putrede… este o ruină minunată, şopti ea. Vom ilumina întregul interior cu lumânările mici – fără electricitate. Şi atât, nicio altă decoraţiune! Locul în sine are o personalitate puternică. Nu mai are nevoie de nimic altceva.

Mimi rupse o bucată de hârtie din caietul de notiţe şi i-o dădu lui Bliss.

— Cam ăştia sunt cei la care m-am gândit să-i invit la petrecere. l-am scris în timpul testului la franceză.

Mimi era înscrisă la franceză, dar cursul era o mică glumă pentru ea. Odată ce amintirile îi reveniseră, descoperise că era fluentă în franceză.

Bliss se uită la numele scrise pe foaie. Froggy Kernochan. Jaime Kip. Blair McMillan. Soos Kemble. Rufus King. Booze Langdon.

— Ăştia sunt membri ai Comisiei. Dar nu sunt nici măcar toţi membrii Comisiei, observă Bliss.

— Exact.

— Nu o inviţi pe Lucy Forbes? întrebă Bliss uluită. Lucy Forbes era o Sânge Albastru din anul patru şi reprezentanta elevilor.

Mimi strâmbă din nas.

— Lucy Forbes e o pacoste. O linguşitoare.

Mimi n-o suporta pe Lucy de când aceasta o pârâse că se hrăneşte cu însoţitorii ei umani fără a păstra perioada legală de patruzeci şi opt de ore de pauză.

Trecură în revistă lista, cu Bliss propunând nume şi Mimi respingându-le.

— Ce zici de Stella Van Rensslaer?

— Boboacă! Fără boboci la bairamul ăsta!

— Dar va trece prin perioada de inducţie la primăvară, adică este totuşi o Sânge Albastru, argumentă Bliss.

Toate numele de potenţiali vampiri cu Sânge Albastru erau cunoscute membrilor Comisiei, astfel încât aceştia din urmă să poată avea grijă de fraţii lor mai mici, aşa cum Mimi o luase sub aripă pe Bliss.

— Nu, zise Mimi.

— Carter Tuckerman? propuse Bliss, gândindu-se la băiatul

subţirel şi prietenos care-şi petrecea timpul la şedinţele Comisiei luând notiţe în calitate de secretar.

— Tocilarul ăla? Nici gând.

Bliss oftă. Nu văzuse nici numele lui Schuyler pe listă, ceea ce o deranja.

— Şi ce zici de… ştii tu… partenerii, însoţitorii umani? întrebă Bliss.

Cei cu Sânge Albastru foloseau termenul de „însoţitor uman” pentru a descrie relaţia de dependenţă dintre rasele de muritori şi nemuritori. Însoţitorii umani erau iubiţi, prieteni, fiinţe din care vampirii îşi luau puterea.

— Fără Sânge Roşu la petrecerea asta. Este la fel ca Balul Celor Patru Sute, doar că mai exclusivistă. Doar vampiri.

— O să se supere mulţi din cauza asta, o avertiză Bliss. Mimi aruncă un zâmbet satisfăcut.

— Exact!

Şase

Bienala de la Veneţia era găzduită în mai multe pavilioane unite, astfel încât vizitatorii treceau printr-o serie de camere întunecate, în care instalaţii video porneau de unde te aşteptai mai puţin. Chipuri proiectate pe nişte mingi de vinil se măreau şi se micşorau, ţipând şi chicotind. Flori înfloreau şi se uscau pe ecrane. Imagini cu traficul nebunesc din Tokyo se perindau rapid, claustrofobice şi ameninţătoare.

Când ajunseseră la Veneţia în prima zi, Schuyler simţise o energie sălbatică, aproape febrilă. Îşi căutase bunicul cu îndârjire, plină de determinare. Dar entuziasmul ei se micşoră atunci când deveni foarte clar că nu avea să fie aşa de uşor să-şi găsească bunicul precum sperase la început. Nu era nimic care s-o ajute în căutarea sa decât un nume – nici măcar nu ştia cum arăta. Bătrân? Tânăr? Bunica ei îi spusese că Lawrence era un exilat, un paria alungat din comunitatea celor cu Sânge Albastru. Dar dacă toţi acei ani de izolare îl înnebuniseră? Sau, şi mai rău, dacă nu mai era în viaţă? Dacă fusese luat de vreun Sânge Argintiu? Dar acum, după ce văzuse camera Profesorului, era din nou plină de speranţă ca în prima zi. Este aici. Este în viaţă. Simt asta.

Schuyler se plimbă dintr-o sală în alta, cercetând cotloanele întunecate în căutarea vreunui semn, a unui indiciu, care s-o conducă la bunicul ei. Se gândi că majoritatea operelor de artă provocau nedumerire, erau foarte elaborate şi ostentative. Ce însemna că o femeie uda aceeaşi plantă iar şi iar? Chiar conta? În timp ce privea materialul video, îşi dădu seama că şi ea era exact ca acea femeie, blocată într-o activitate sisifică.

Oliver deja trecuse în grabă pe lângă mai multe ecrane, îşi aloca aceeaşi perioadă de timp pentru a privi fiecare operă în parte – aproximativ zece secunde! Oliver pretindea că doar atât îi trebuia pentru a înţelege arta. Se înţelesesem să se strige unul pe altul dacă descopereau ceva interesant, deşi Oliver făcuse observaţia că niciunul dintre ei nu ştia cum arată Lawrence Van Alen. Oliver nu era la fel de convins ca Schuyler de faptul că o vizită la Bienală ar avea sorţi de izbândă, dar îşi ţinuse gura.

Schuyler se opri la intrarea într-o sală scăldată într-o ceaţă purpurie. O singură rază de lumină pătrundea în întregul spaţiu, proiectând un ecuator de un portocaliu strălucitor prin ceaţa roşie. Schuyler intră şi se opri pentru o clipă pentru a-l admira.

— Este un Olaf Eliasson, explică un tânăr de lângă ea. Este minunat, nu-i aşa? Poţi observa influenţa lui Flavin.

Schuyler dădu din cap. Îl studiaseră pe Dan Flavin la ora de artă, aşa că opera acestuia îi era familiară.

— Dar totuşi nu toată arta fluorescentă este influenţată de Flavin? întrebă Schuyler cu îndrăzneală.

Urmă o linişte jenantă şi Schuyler se îndepărtă, dar bărbatul vorbi din nou.

— Spune-mi. De ce ai venit în Italia? o întrebă frumosul italian, cu un accent englezesc perfect. Evident nu eşti un turist în căutarea operelor de artă, unul dintre cei cu aparate foto imense şi ghiduri culturale în buzunar. Pun pariu că nici nu ai văzut noul Matthew Barney.

— Caut pe cineva, răspunse Schuyler.

— La Bienală? întrebă el. Ştii la care dintre locurile de desfăşurare?

— Mai sunt şi altele? întrebă Schuyler.

— Normal, aici sunt doar giardini; mai există şi Arsenale şi corderie. Întreaga Veneţie se transformă cu ocazia acestui eveniment. Îţi va fi extrem de greu să găseşti o singură persoana. Aproape un milion de oameni vizitează Bienala – doar

grădinile au în jur de treizeci de pavilioane.

Inima lui Schuyler se opri. Habar nu avea că Bienala se întindea pe o suprafaţă atât de mare. Mersese de-a lungul promenadei, pe lângă alte clădiri înainte de a intra în pavilionul italian, dar nu avea nici cea mai vagă idee ce se ascundea dincolo. Grădinile acopereau o arie vastă, un peisaj

plin cu clădiri din fiecare epocă, fiecare construită de către o ţară invitată. Fiecare clădire avea propriul stil şi găzduia colecţiile de artă din ţara respectivă.

Dacă era adevărat ceea ce spunea tânărul, atunci a veni la Bienală pentru a-l găsi pe Profesor însemna a căuta acul în carul cu fân.

Un lucru inutil.

Imposibil.

Un milion de oameni în fiecare an! Ceea ce însemna că erau mii şi mii de oameni la expoziţie chiar acum. Putea foarte bine să renunţe imediat, date fiind şansele extrem de scăzute.

Pe Schuyler o apucă disperarea. Acum nu-şi va mai găsi niciodată bunicul. Oricine ar fi fost, oriunde ar fi fost, nu voia să fie descoperit. Se întrebă de ce era aşa de deschisă faţă de tânărul de lângă ea, dar până la urmă nu avea nimic de pierdut. Privirea lui îi transmitea siguranţă şi încredere.

— Caut pe cineva supranumit Profesorul. Lawrence Winslow Van Alen.

Tânărul o studie pe Schuyler cu răceală în timp ce aceasta se uita prin sala luminată în roşu aprins. Era înalt şi slab, cu un nas acvilin, pomeţi proeminenţi şi o claie de păr blond-închis. Purta o eşarfă albă de mătase în jurul gâtului, o jachetă de stofă, bine croită şi ochelari Aviator, cu rame aurii, ridicaţi pe frunte.

— Nu ar trebui să cauţi o persoană care nu doreşte să fie găsită, zise tânărul.

— Poftim? întrebă Schuyler, întorcându-se către el, uluită de acest răspuns neaşteptat. Dar tânărul deja dispăruse în spatele unei draperii groase şi negre.

* * *

Schuyler ieşi din pavilionul italian afară pe pietrele aspre ale promenadei, alergând după tânăr şi tastând numărul de telefon al lui Oliver.

— M-aţi sunat? întrebă Oliver glumeţ, pe un ton plin de solicitudine.

— Este un tânăr – înalt, blond –, arată ca un şofer de formula unu. Ochelari Aviator, mănuşi de şofer, haină de tweed şi eşarfă de mătase, îl descrise Schuyler.

— Alergi după vreun fotomodel? Credeam că noi îl căutăm pe bunicul tău, râse Oliver.

— Vorbeam cu el. l-am spus numele bunicului meu, apoi el a dispărut. S-ar putea să fi găsit ceva… Alo? Ollie? Mai eşti? Schuyler scutură mobilul, dar observă că nu mai avea semnal.

Trecerea prin pavilioanele cu expoziţii de artă era ca o plimbare cu maşina timpului. Atriumuri greco-romane amestecate cu structuri moderniste. Clădirile erau ascunse în spatele unor alei lungi şi camuflate de copaci. Schuyler oftă neajutorată.

Dar nu era neajutorată. Îl putea simţi. Îi văzu silueta în spatele unei reproduceri a unui teatru grecesc. Se ascundea după coloane, dispărând şi apoi reapărând în raza vizuală. Schuyler se avântă, având grijă să-şi ajusteze viteza de data asta, în cazul în care vreun turist ar fi observat ceva ciudat.

Îl văzu pe tânăr străbătând rapid un pâlc de copaci, dar fu încurcată când ajunse acolo. În faţa ei nu se afla decât o clădire. Urcă repede treptele şi intră. Abia atunci înţelese de ce fusese încurcată.

Interiorul clădirii fusese construit pentru a semăna cu o curte interioară; copacii creşteau prin acoperişul deschis, creând iluzia că sala ar fi în aer liber. Sculpturi erau presărate ici şi acolo prin curtea interioară pavată cu piatră albă. Peste tot în jurul ei se auzeau voci vorbind în italiană, explicaţiile emfatice ale ghizilor italieni acoperind hărmălaia de voci.

Concentrează-te, îşi spuse. Ascultă-l. Ascultă-i paşii. Închise ochii încercând să-l simtă, să-i prindă mirosul specific, aducându-şi aminte de combinaţia de piele şi apă de colonie a eşarfei de la gât, arătând de parcă tocmai ar fi ieşit dintr-o maşină sport, nouă şi strălucitoare. Aha! Îl observă pe tânăr, care stătea la capătul cel mai îndepărtat al curţii.

De data asta nu-i mai fu frică să-şi folosească viteza şi puterea. Se deplasa atât de repede, încât simţea că zboară şi, la fel ca prima oară, era un sentiment incredibil. Simţea cum era mai puternică decât atunci când o urmărise pe femeia care

semăna cu mama ei. Avea să-l prindă.

El se afunda din ce în ce mai mult în grădină. Clădirile se schimbau, devenind mai modeme, cu forme aproape înspăimântătoare. Trecu pe lângă o clădire construită numai din sticlă, cu pereţii acoperiţi de cuvinte şi nume. O altă clădire era compusă din tuburi de plastic viu colorate şi strălucitoare, ca nişte bomboane. Îi văzu umbra intrând.

Înăuntru, pavilionul era cufundat în beznă. O podea de sticlă separa privitorul de obiectele de artă de dedesubt. Sau cel puţin, asta presupunea ea că sunt. Tot ceea ce putea vedea era o masă amorfă de roboţi care se zdrobeau şi se urcau unii peste alţii la nesfârşit, în timp ce lumini colorate în roşu, albastru şi verde străpungeau întunericul. Simţi ceva mişcare şi cu colţul ochiului zări capul tânărului ieşind rapid din cameră în capătul celălalt.

— STOP! strigă ea.

El îi aruncă o privire, îi zâmbi şi dispăru din nou. Schuyler ieşi din nou în grădină, cercetând atent mulţimea din curtea interioară. Nimic.

Ah, ce sens avea?

Se gândi o clipă. Încercă să-şi imagineze cum arăta Lawrence Van Alen şi unde ar putea fi; de ce s-ar simţi atras de acest loc. Bienala.

Atunci îşi aduse aminte de harta din buzunarul de la spate. O scoase şi se uită la aleile şerpuitoare care legau pavilioanele între ele. Pentru o secundă se simţi foarte prost pentru că nu se gândise la asta mai devreme. Împături harta şi plecă repede spre următoarea destinaţie.

Îi sună mobilul. Oliver.

— Sky, unde eşti? Am fost îngrijorat.

— Sunt bine, zise ea, enervată că fusese întreruptă. Ascultă, te sun io mai târziu. Cred că ştiu unde este.

— Unde este cine? Schuyler, unde te duci?

— N-am să păţesc nimic, zise Schuyler nerăbdătoare. Ollie, te rog, nu-ţi face griji pentru mine. Sunt vampir.

Închise telefonul. Câteva minute mai târziu, se afla în faţa unei clădiri din cărămidă roşie. O construcţie modestă în comparaţie cu majoritatea structurilor fantastice din expoziţie. Avea o faţadă din epoca georgiană, de la începuturile istoriei americane, cu decoraţiuni vopsite în alb şi balustrade din fier

forjat lucrate în detaliu. Era un memento al unei alte epoci, amintind de primele aşezări coloniale.

Nici nu apucă să-şi pună harta la loc în buzunar, când îl văzu din nou pe tânăr. Părea că îmbătrânise în decursul acestei urmăriri: avea respiraţia mai anevoioasă şi părul ciufulit.

Părea uluit s-o vadă acolo.

— Iarăşi tu, zise el.

Asta era şansa ei. Cordelia o instruise, înainte de a ieşi din acest ciclu, ca atunci când îl va găsi pe Lawrence, sau pe oricine ar fi putut s-o conducă la el, să spună următoarele cuvinte.

Acum le rosti clar şi cu cea mai încrezătoare voce de care era în stare.

— Adiuvo Amicus Specialis. Nihilum Cello. Meus victus est tui manus. Prieten special, vin la tine pentru ajutor secret. Nu am nimic de ascuns. Viaţa mea este în mâinile tale.

El se uită în ochii ei cu o privire glacială care nu putea aparţine decât celor cu acelaşi sânge cu Schuyler, iar cuvintele ei se pierdură în liniştea sălii.

— Dormio, ordonă el cu o mişcare a mâinii, iar ea simţi cum leşină, învăluită de întuneric.

New York Herald
Arhive

15 MARTIE 1871
LOGODNĂ ÎNTRERUPTĂ

Lordul Burlington și Maggie Stanford
nu se vor căsători.
Maggie Stanford încă nu a fost găsită.

LOGODNA LUI MAGGIE STANFORD, fiica domnului și a doamnei Tiberius și Dorothea Stanford din Newport, cu Alfred, Lord Burlington de Londra și Devonshire, a fost întreruptă. Nunta ar fi trebuit să aibă loc astăzi.

Maggie Stanford a dispărut în mod misterios în noaptea Balului Aristocraților, cu șase luni în urmă. Inspectorul Campbell continuă investigația. Familia Stanford bănuiește că ar fi vorba de o crimă, deși nu a fost descoperit niciun bilet de răscumpărare sau vreo urmă că Maggie ar fi fost răpită. O răsplată generoasă a fost oferită pentru orice informație care ar putea duce la descoperirea locului unde se află Maggie Stanford.

Şapte

Era o cameră micuţă ca o casetă de bijuterii, sus, la cel mai înalt etaj al unui zgârie-nori din buricul Manhattanului, o clădire construită din sticlă şi metal cromat, unde Mimi, uitându-se pe fereastră la magnifica privelişte a New Yorkului, îşi surprinse reflecţia în geamul ferestrei şi zâmbi.

Purta o rochie. Dar nu orice rochie. Era o creaţie haute couture din mii de rozete de şifon cusute laolaltă pentru a da naştere unei eleganţe eterice şi vaporoase. Corsetul fără bretele îi îmbrăca talia subţire, iar buclele ei blonde îi cădeau pe umerii fini şi pe spate. Era o rochie extrem de costisitoare, cu un preţ din şase cifre, model unicat, cum numai John Galliano putea crea. Şi era a ei, cel puţin pentru o noapte.

Se afla în departamentul de dressing dedicat vedetelor din atelierul Christian Dior. Un showroom exclusivist la care aveai acces doar pe bază de invitaţie. Toate cuierele mobile din jurul lui Mimi erau pline de rochii aduse direct de pe podiumurile de modă pariziene – exemplare la care doar fotomodelele şi persoanele mondene extrem de slabe puteau visa.

Aici era rochia Dior purtată de Nicole Kidman la ceremonia de decernare a premiilor Oscar, sau rochia lui Charlize Theron de la Globul de Aur.

— Uluitor, zise agentul Dior, dând uşor din cap. Asta este rochia, fără discuţie.

Mimi luă un pahar de şampanie de pe tava de argint oferită de un chelner cu mănuşi albe.

— Probabil, zise ea, ştiind foarte bine că va face senzaţie la petrecere cu rochia cu trenă de zece metri.

Apoi în pragul uşii apăru Bliss.

Mimi îşi invitase prietena să o însoţească, gândindu-se că ar fi amuzant să aibă pe cineva care să o privească în timp ce ea proba rochii. Mimi adora să aibă o prietenă supusă, care să o invidieze pentru cum arăta şi pentru privilegiile ei sociale. Nu se aşteptase ca agenta Dior să-şi depăşească atribuţiile şi să o invite şi pe Bliss să împrumute o rochie. De când Bliss semnase un contract cu Farnsworth Modeling Agency şi figura ei era prezentă peste tot în oraş, datorită campaniei la blugii Stitched for Civilisation în care apăruse împreună cu Schuyler Van Alen,

micul trandafir texan devenise o adevărată vedetă newyorkeză – o chestie pentru care Mimi încă nu o iertase. Bliss fusese chiar aleasă de revista Vogue drept „Fata momentului” şi existau pagini de internet care îi urmăreau fiecare mişcare. Mimi trebuia să facă faţă îngrozitorului adevăr: prietena ei era faimoasă.

— Fetelor, ce credeţi de asta? întrebă Bliss.

Mimi şi agenta se întoarseră. Lui Mimi îi pieri zâmbetul de pe faţă. Agenta se duse repede lângă Bliss.

— Splendidă! declară ea. Mi-aş dori să fie şi John aici să te vadă îmbrăcată în ea.

Bliss purta o rochie de catifea de un verde închis – aproape neagră – care îi punea în valoare cascada de păr roşu-auriu. Tenul alb, ca de fildeş, părea translucid în contrast cu nuanţa intensă, de smarald a rochiei. Aceasta avea un decolteu şocant de adânc, tăiat de la gât la buric, dezvăluind mult, dar oprindu-se înainte de a deveni obscen. Corsetul era brodat cu o mie de cristale Swarovski care străluceau pe material ca nişte steluţe pe un cer nocturn. Era o rochie fantastică, de gală, genul de rochie care le transformă pe actriţele fără nume în vedete de cinema de primă mână, un competitor demn de toată atenţia la faimoasa rochie Versace cu ace de siguranţă purtată de Elizabeth Hurley şi votată cea mai frumoasă rochie purtată vreodată pe covorul roşu.

— Îmi place, dădu Bliss din cap. Se apropie de Mimi încălţată cu pantofii cu toc brodaţi şi amândouă se priveau acum în oglindă.

În comparaţie cu rochia sexy a lui Bliss, rozetele roz pal de pe rochia lui Mimi brusc părură lipsite de importanţă şi zâmbetul lui Mimi se ofili în timp ce Bliss făcea piruete şi dansa prin cameră.

— Doar că pare cam grea, zise Bliss, ridicând marginea rochiei. Dar este atât de uşoară.

— Este făcută din mătase veneţiană – una dintre cele mai bune din lume, explică reprezentanta Dior. Zece măicuţe belgiene şi-au pierdut vederea cosând la ea, glumi ea. Aşa deci, fetelor, presupun că am terminat?

Mimi clătină din cap. Nici prin cap nu-i trecea s-o lase pe Bliss să fie în centrul atenţiei. Se hotărâse că ea trebuia să fie cea mai frumoasă fată de la Bal şi nu avea cum să realizeze asta dacă Bliss îi lua faţa cu rochia asta nebunesc de opulentă.

Vizita la departamentul de dressing al vedetelor fusese ideea

ei, dar acum Mimi trebuia să opteze pentru planul B. Nu se va mulţumi cu o rochie aleasă pentru podiumurile de modă – trebuia să aibă o rochie făcută pe comandă şi creată special pentru ea de către artist. Balenciaga.

Părăsiră showroom-ul şi trecură strada să mănânce ceva la ultimul etaj de la Barneys. Chelneriţa le dădu o masă imediat, într-un separeu de patru persoane, confortabil, lângă fereastră, unde puteau fi văzute de mulţimea elegantă. Mimi o observă pe Brannon Frost, redactor-şef cu Sânge Albastru al revistei Chic, care stătea chiar vizavi de ele împreună cu fata ei de paisprezece ani, Willow, boboacă la Duchesne.

Bliss era foarte veselă şi faţa îi strălucea de fericire. Încă mai vorbea despre rochie.

— Mda, cu siguranţă, îţi venea bine, zise Mimi cu voce monotonă.

Zâmbetul prietenei ei dispăru, iar Bliss sorbi din paharul cu apă pentru a-şi camufla dezamăgirea. Lipsa de interes a lui Mimi era un indiciu că toată discuţia despre rochia de bal a lui Bliss se încheiase. Bliss îşi reveni repede.

— Dar a ta era in-cre-di-bi-lă. Roz este clar culoarea ta.

Mimi dădu nepăsătoare din umeri.

— Nu ştiu. Cred că voi căuta în altă parte. Dior este mult prea excentric, nu crezi? De trop, cum se zice. Puţin exagerat. Dar bineînţeles, dacă asta vrei, atunci rochia este fabuloasă, zise ea cu condescendenţă răsfoind meniul legat în piele.

— Şi unde vrei să te duci? întrebă Bliss, încercând să nu se lase înţepată de micile răutăţi ale lui Mimi. Ştia că arăta foarte bine în rochia aia şi că Mimi era invidioasă – aşa era Mimi mereu. Ultima dată când fuseseră împreună la cumpărături, găsiseră amândouă o haină de blană splendidă la Intermix, un butic la modă din sudul Manhattanului. Mimi îi permisese lui Bliss s-o cumpere, dar abia după ce vorbise de rău persoanele care poartă haine de blană.

— Bliss, e treaba ta, dragă. Ştiu că unora nu le pasă de suferinţa bietelor animale.

Până la urmă Bliss cumpărase haina, dar încă n-o îmbrăcase. Unu la zero pentru Mimi Force.

Răutatea de Mimi era plină de invidie. Arătam trăsnet în rochia aia, se gândi Bliss, dar apoi se simţi ruşinată că se gândeşte astfel la prietena ei. Chiar era Mimi invidioasă? Pe ce

anume putea Mimi Force cea frumoasă să fie invidioasă vreodată? Avea o viaţă perfectă. Poate că Bliss îi interpretase greşit reacţia. Poate că Mimi avea dreptate — poate că rochia era prea ostentativă. Poate nu ar trebui să îmbrace cu ea deloc. Ar fi fost bine dacă la showroom ar fi fost cu altcineva, cu cineva ca Schuyler de exemplu, care şi-ar fi spus cu sinceritate opinia. Schuyler nici măcar nu-şi dădea seama ce frumoasă era; se ascundea mereu în spatele zecilor de straturi de haine lălâi.

— Nu ştiu unde voi găsi o rochie de bal, spuse Mimi absentă. Dar cu siguranţă voi găsi eu ceva.

Nu avea de gând să divulge asul din mânecă de data asta. Doamne fereşte ca lui Bliss să-i vină şi ei ideea unei rochii făcute special de Balenciaga.

Chelnerul sosi şi le luă comenzile, două fripturi picante, în sânge, zâmbi Mimi, arătându-şi doar vârfurile colţilor.

— Crude, glumi Bliss, dându-i meniurile înapoi, deşi asta nu prea era glumă.

— Aşa, zise Mimi sorbind o gură de apă şi uitându-se prin restaurant ca să vadă dacă cineva se uita la ele. Da: mai multe femei – turiste, după cum arătau în hainele pastel şi elasticele de păr din anii ’80 – aşezate în cel mai prost loc din restaurant, stăteau şi şuşoteau despre ea.

— Aia e Mimi Force. Ştii, Force News? Tatăl ei are catralioane de dolari! A fost un articol despre ea în revista Styles de săptămâna trecută. Este noua Paris Hilton.

— Aşa cum îţi ziceam, nu este vorba despre rochie. Este vorba de un partener.

— Un partener? zise Bliss. Nu ştiam că trebuie să ne găsim parteneri pentru asta.

Mimi râse.

— Normal că ai nevoie de un partener, prostuţo. Este un bal.

— Tu pe cine iei?

— Pe Jack, bineînţeles, răspunse Mimi prompt, ca şi cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume.

— Fratele tău? întrebă Bliss uluită.

— Da, este o chestie de familie, zise Mimi cu emfază. Gemenii mereu merg ca parteneri. Şi, în plus, nu e ca şi cum…

— Nu este ca şi cum? continuă Bliss.

Mimi voise să spună că: Nu e ca şi cum chiar ar fi fratele meu cu adevărat, dar acum nu era nici locul, nici momentul potrivit

să explice istoria lor romantică atât de complicată şi legătura dintre ei. Bliss nu ar înţelege. Încă nu avea controlul total asupra amintirilor ei şi avea să iasă la rampă abia la balul de anul viitor.

— Nimic, zise Mimi în timp ce fripturile le erau aşezate în faţă. Ah, cred că asta încă respiră. Zâmbi în timp îşi tăia friptura, eliberând un şuvoi de sânge în farfuria albă.

Un partener, se gândi Bliss. Un partener pentru Balul Celor Patru Sute. Bliss ştia că, în afară de un singur băiat, nu îşi dorea pe nimeni altcineva în lumea asta ca partener.

— Dar tu? Poate poţi să-l iei pe Jaime Kip, sugeră Mimi. Este foarte tare şi e singur. De fapt, Jaime Kip avea o prietenă, dar din moment ce ea era Sânge Roşu, pentru Mimi deja nu mai conta.

— Ascultă, Mimi, trebuie să-ţi spun ceva, şopti Bliss. Nu avusese de gând să i se confeseze lui Mimi, dar nu-şi mai putea ţine gândurile şi speranţele doar pentru ea. Mai ales de când începuseră să vorbească despre băieţi.

Mimi ridică o sprânceană.

— Continuă!

— Cred că Dylan trăieşte, spuse Bliss, explicându-i aproape incoerent cum se trezise ea în lacul din Central Park şi cum fusese salvată de un băiat – un băiat a cărui faţă n-o văzuse, dar a cărui voce îi era extrem de cunoscută.

Mimi îşi privi prietena cu compătimire. Prin tatăl ei, Mimi aflase ce se întâmplase. Dylan fusese atacat şi ucis de un Sânge Argintiu. Nu existase nicio speranţă în ceea ce-l priveşte. Nu-i găsiseră trupul, dar declaraţia lui Bliss în faţa Comisiei despre tragica seară îi prezentase soarta foarte clar.

— Bliss, draga mea, cred că este foarte drăguţ din partea ta cum te gândeşti că băiatul acesta, „salvatorul” tău, ar putea fi Dylan. Dar este imposibil. Ştii la fel de bine ca şi mine că…

— Că ce? întrebă Bliss defensivă.

— Că Dylan e mort.

Cuvintele rămaseră în aer.

— Şi că nu se va mai întoarce niciodată, Bliss. Niciodată, oftă Mimi şi puse jos cuţitul şi furculiţa. Aşa că hai să fim serioase. Vrei să-ţi găsesc eu un partener? Cred că Jaime Kip este foarte sexy.

Opt

Când se trezi, Schuyler observă că era întinsă într-un pat matrimonial imens, în mijlocul unei camere vaste, mobilate în ceea ce putea fi numit stilul regal medieval timpuriu. Peretele îndepărtat era acoperit cu o tapiserie imensă care prevestea ceva rău, reprezentând moartea unui unicorn, un candelabru uriaş, de aur, aprins cu o mie de lumânări, atârna de tavan, iar patul era acoperit cu tot felul de piei şi blănuri de animale. Întregul loc avea o eleganţă brutală şi primitivă.

Clipi din ochi şi-şi duse mâna la gât. Dar nu găsi urme de muşcături. Scăpase de asta, cel puţin.

— V-aţi trezit.

Schuyler se întoarse către voce. O servitoare în uniformă, cu rochie neagră şi şorţ alb.

— Dacă sunteţi amabilă, vă rog să mă urmaţi, domnişoară Van Alen, zise ea. Trebuie să vă conduc jos.

Cum de îmi ştie numele?

— Unde sunt? întrebă Schuyler, dând la o parte toate uverturile şi încălţându-se cu ghetele ei de motociclist pe care le găsi pe jos.

— Palatul Dogilor, răspunse servitoarea, conducând-o pe Schuyler către nişte scări şerpuinde luminate de torţe fixate pe pereţi.

Palazzo Ducale, sau Palatul Dogilor, era sediul guvernului veneţian de secole şi găzduia organele legislative şi administrative, precum şi săli de consiliu şi reşedinţa privată a dogelui. Turiştii erau bineveniţi să viziteze impunătoarele holuri şi galerii. Schuyler însăşi văzuse deja palatul, când făcuse un tur oficial al acestuia.

Îşi dădu seama că se afla în partea care adăpostea reşedinţa privată a dogelui, secţiunea separată a palatului care nu era deschisă turiştilor.

Servitoarea îi făcu semn s-o urmeze, iar Schuyler coborî pe scări până la un hol imens. La capătul acestuia, era un portal imens de stejar, încrustat cu hieroglife şi simboluri păgâne.

— Îl veţi găsi aici, zise femeia.

Schuyler intră şi descoperi o bibliotecă spaţioasă şi extrem de frumoasă. Draperii de catifea roşie împodobeau ferestrele înalte. Rafturi din lemn de nuc erau aliniate dea lungul pereţilor, pline

de cărţi legate în piele. Peste tot erau covoraşe din piele şi blănuri de animale şi trofee vânătoreşti.

Un bărbat încovoiat, cu părul alb, într-o jachetă de tweed stătea într-un scaun masiv, de lemn, în faţa unui şemineu.

— Vino mai aproape, ordonă el.

Lângă el, se afla frumosul tânăr italian de la Bienală. Acesta îi făcu semn lui Schuyler către scaunul din faţa sa.

— Mi-ai făcut o vrajă, îl acuză Schuyler.

Tânărul dădu din cap aprobator.

— Era singura modalitate de a-ţi afla adevărata identitate şi adevăratele intenţii. Nu-ţi face griji, nu ai păţit nimic.

— Şi? Eşti mulţumit?

— Da, răspunse tânărul serios. Eşti Schuyler Van Alen. Stai la Hotelul Danieli cu Oliver Hazard-Perry senior şi fiul acestuia, Oliver. Eşti într-o misiune de căutare. Permite-mi să-ţi dau o veste extraordinară. Căutarea ta a luat sfârşit.

— Cum aşa?

— Acesta este Profesorul, zise tânărul.

— Am auzit că m-ai căutat, zise Profesorul cu jovialitate. Nu sunt foarte popular în zilele astea printre studenţii americani. Dar cu mult timp în urmă, mulţi pelerini tineri au venit să-mi asculte prelegerile. Vremurile acelea s-au dus. Spune-mi, de ce ai venit?

— M-a trimis Cordelia Van Alen, zise Schuyler.

La auzul acestui nume, profesorul şi tânărul schimbară o privire plină de înţeles. Căldura şemineului ajunse la Schuyler, dar nu numai asta îi făcu obrajii să i se îmbujoreze. Când rosti numele Cordeliei cu atâta îndrăzneală, se simţi vulnerabilă. Cine erau bărbaţii ăştia? De ce o aduseseră aici? Făcuse bine că invocase cuvintele Cordeliei pentru a primi ajutor?

— Mai spune-mi, o încurajă Profesorul, sprijinindu-se de scaun şi analizând-o pe Schuyler.

— Cordelia a fost bunica mea… începu Schuyler. Chiar dacă îi erau duşmani, acum nu mai putea da înapoi. Se uită prin cameră după ieşiri: observă o uşă secretă ascunsă după unul dintre zidurile bibliotecii. Poate ar putea scăpa pe acolo, sau i-ar putea amorţi pe amândoi cu o vrajă şi să zboare pe fereastră.

— A fost? întrebă tânărul.

— A ieşit din acest ciclu. A fost atacată. Schuyler respiră adânc. De un Sânge Argintiu. Croatan.

— Cum poţi fi sigură? întrebă băiatul. Nu s-a mai auzit nimic de Sânge Argintiu din secolul al XVII-lea. Existenţa lor a fost scoasă în afara istoriei celor cu Sânge Albastru. Mi-a spus chiar ea.

— Dar ea nu a fost... luată? întrebă tânărul.

— Nu, din fericire. Atacul nu i-a scurs tot sângele şi amintirile. Se va întoarce pentru a trăi în ciclul următor.

Băiatul se rezemă de scaun. Schuyler observă că se juca cu cheile de la maşină în mâna stângă, bâţâindu-şi genunchiul drept, nerăbdător să audă şi restul poveştii.

— Continuă, o îndemnă Profesorul.

— După cum mi-a spus Cordelia, cheia înfrângerii celor cu Sânge Argintiu stă în găsirea soţului ei, Lawrence Van Alen, care se ascunde. Se gândea că dacă mă trimite pe mine – dacă mă trimite pe mine la Veneţia – s-ar putea să-l găsesc. L-am găsit?

Ochii bătrânului străluciră.

— Poate că da.

— Bunicule, am venit la tine pentru ajutor. Cordelia mi-a spus că neapărat...

Tânărul îşi drese vocea. Schuyler se întoarse spre el.

— Eu sunt Lawrence Van Alen, zise băiatul, aplecându-se înainte. Trăsăturile i se schimbară – nu atât se topiră, cât se estompară –, aşa că deveni un domn în vârstă. Dar acesta nu era bunicul cu părul alb din imaginaţia lui Schuyler. Era un bărbat înalt şi slab, cu aceeaşi coamă de leu în cap ca şi tânărul, cu excepţia faptului că era grizonat şi avea un nas acvilin aristocratic şi o bărbie arogantă.

Întreaga cameră părea dominată de prezenţa sa. Era o figură puternică şi avea o privire pătrunzătoare, intimidantă. Era un bărbat care ar putea fi rivalul lui Charles Force, se gândi Schuyler.

— Îţi poţi schimba forma, zise Schuyler cu admiraţie. Asta e forma ta adevărată?

— Atât cât poate orice formă să fie reală, explică Lawrence. Anderson, ne scuzi, te rog.

Bărbatul mai în vârstă îi făcu cu ochiul lui Schuyler şi ieşi din cameră, închizând încet în urma lui uşa care scârţâia.

Schuyler se aşează pe scaun, observând covoraşele Aubusson de pe podeaua de piatră dură. Erau asemănătoare cu cele din biblioteca Cordeliei de pe 1o1st Street.

— Conduitul tău?

Lawrence dădu din cap. Se ridică în picioare şi se îndreptă către barul din partea cealaltă a camerei, deschise un dulăpior şi scoase o sticlă de porto. Turnă în două pahare lichidul stacojiu şi îi întinse lui Schuyler un pahar.

— Simţeam eu ceva, zise Schuyler acceptând paharul. Îl sorbi încet. Era dulce fără a fi siropos, tare şi delicios. Alcoolul nu avea niciun efect asupra vampirilor, dar celor mai mulţi dintre ei le plăcea gustul.

— Ştiam eu că s-ar putea să simţi. Aproape că te-ai întors ca să mi te adresezi mie. Cum de ai ştiut?

— Stăpânul stă în stânga, acolo unde erai tu, în timp ce el era aşezat la dreapta ta, spuse Schuyler. Era o regulă a etichetei sociale medievale pe care o învăţase de la nesfârşitele lecţii date de Cordelia cu privire la istoria celor cu Sânge Albastru. Regele era mereu aşezat la stânga, în timp ce regina sa, sau oricare altă persoană, era aşezată la dreapta.

— Ah, da, foarte bine ai observat. Am uitat. Îmbătrânesc.

— Îmi pare rău că bunica mea nu a putut fi aici, zise Schuyler încet.

Lawrence oftă.

— Nu e nicio problemă. Stăm separaţi de mai mult de un secol. Te obişnuieşti cu singurătatea. Poată că într-o bună zi vom fi în siguranţă şi vom fi din nou împreună.

Se rezemă din nou de speteaza scaunului şi-şi scoase un trabuc din buzunar.

— Deci tu eşti fiica Allegrei, spuse el rupând capătul trabucului cu un cuţit de argint. Te-am urmărit. Ştiam ca mă cauţi din momentul în care ai ajuns la Veneţia. Am simţit ceva în aer – credeam că este mama ta –, dar era e energie diferită. Tu m-ai văzut.

— Tu erai femeia pe care am zărit-o azi. Ai luat forma Allegrei, gândi Schuyler cu voce tare. Acum totul avea sens.

Lawrence dădu din cap.

— Aşa fac câteodată. Asta doar pentru că îmi este dor de ea.

Trase un fum rapid şi expiră.

— Am fost prudent să nu mă arăt în faţa ta înainte de a şti sigur cine eşti. Am mulţi duşmani, Schuyler. Mă vânează de secole. Ai fi putut fi unul dintre ei.

Schuyler se ridică brusc, aproape vărsând vinul.

— Doamna de la pensiune? Tot tu ai fost. Cel puţin, la început.

— Da, bineînţeles, chicoti Lawrence.

— Deci de aceea a zis că nu ne-a văzut niciodată în viaţa ei atunci când am coborât. Chiar spunea adevărul. Schuyler puse paharul gol pe masă, având grijă să-l aşeze pe unul dintre suporturile placate cu aur.

— Marie este o proprietăreasă cinstită, măcar atât.

— De ce ne-ai arătat camera ta?

— Nu voiam, dar mă urmăreai şi trebuia să mă adăpostesc într-una dintre ascunzătorile mele secrete din oraş Am multe adrese să ştii. Ai nevoie de multe dacă vrei să te ascunzi. Marie spunea adevărul; camera era închisă. Dar pentru voi s-a deschis. Asta am luat-o drept un semn bun. Am crezut că-ţi ofer un indiciu – să văd dacă eşti în stare mă găseşti la Bienală. Te-ai descurcat foarte bine. Ai fost atrasă de Olafur Eliasson la fel ca mine.

— Dar de ce ai fugit din nou de mine? Eu te urmăream.

— Şi aproape m-ai prins. Doamne, ce viteză ai – eşti incredibil de puternică. A trebuit să-mi folosesc toată energia doar pentru a nu mă lăsa prins. Nu eram încă sigur de intenţiile tale sau de identitatea ta. M-ai surprins când m-ai descoperit în faţa clădirii coloniale. Îmi pare rău că a trebuit să folosesc o vrajă de somn asupra ta.

— Cum de te-ai hotărât să ai încredere în mine acum? întrebă Schuyler.

— Pentru că doar fiica Allegrei ar putea cunoaşte Advoco Adiuvo, invocaţia folosită de tine. Eu şi Cordelia am convenit că dacă ne vom căuta vreodată unul pe altul, emisarii noştri vor folosi cuvinte din Limba Sacră. Fără Advoco, nu m-ai fi găsit nici într-o mie de ani, indiferent de puterile tale. Dar a trebuit să te adorm pentru a mai trage de timp, asigurându-mă că nu ai fost coruptă. A trebuit să fim undeva în siguranţă, unde să nu putem fi văzuţi.

Schuyler dădu din cap. Măcar asta ghicise şi ea.

— Acum că m-ai găsit, ce doreşti? întrebă Lawrence, uitându-se la Schuyler printr-o perdea de fum.

— Vreau să ştiu despre Sânge Argintiu. Vreau să ştiu totul.

Nouă

A doua zi începea săptămâna examenelor finale la Duchesne. Spre deosebire de alte şcoli, elevii exclusivistei instituţii aşteptau cu nerăbdare examenele, pentru că urmau să aibă un program mai flexibil, care anunţa deja mult aşteptatele zile de vacanţă. Bliss îşi consulta orarul în timp ce tocmai trecea grăbită prin cele două uşi înalte, din alamă şi sticlă, ale liceului. În acea zi avea examen la engleză şi la istoria Americii. În ziua următoare avea la germană şi biologie. Miercuri urmei să dea testul la echitate socială, joi avea pauză, iar vineri un colocviu la franceză.

În timp ce urca în fugă scările spre etajul al treilea, realiză că toate fetele din jurul ei erau îmbrăcate în pantaloni strâmţi, tricouri şi purtau cizme Ugg, iar băieţii aveau bluze de trening decolorate, blugi găuriţi şi adidaşi.

Oare despre ce era vorba? Ea se îmbrăcase ca de obicei, cu o pereche de blugi strâmţi pe picior, pe care-i asortase cu nişte cizme pirat până la genunchi, cu catarame, şi îşi completase ţinuta cu un pulover Stella McCartney, pe care îl purta peste o bluză cu volănaşe de la Derek Lam. Dar de ce oare arătau toţi de parcă tocmai ce căzuseră din pat şi se îmbrăcaseră în grabă, pe întuneric?

— Hei, Bliss! se auzi strigată de Mimi, care tocmai ieşea în viteză din biblioteca de la etajul al doilea.

Bliss rămase uimită să vadă aruncate pe Mimi nişte chestii pe care altădată nu le-ar fi purtat nici moartă. Prietena ei îşi prinsese coama de păr lung şi blond cu o bandană ţipătoare, într-o combinaţie de roşu şi albastru, şi abia dacă se machiase (de fapt, Bliss detectă pe bărbia ei inclusiv un coş minuscul). Un tricou al echipei Duchesne de Lacrosse cu câteva numere mai mari, împrumutat probabil de la fratele ei, Jack, atârna destul de aiurea pe silueta slăbuţă a lui Mimi, iar un trening de flanelă cu mâneci foarte lungi şi nişte papuci confortabili din piele de oaie completau ţinuta.

— Hei!

— Nu pot acum – am întârziat deja la chimie, îi explică Mimi, lipăind în sus pe scările de marmură în papuci.

— Acum ai ajuns? o întrebă Soos Kemble, care o urma pe Mimi. Purta un maiou din bumbac, nişte colanţi uzaţi din jerseu,

iar părul ei blond, fin, era de data asta complet ciufulit. Şi era vorba de aceeaşi fată care îşi făcea apariţia în fiecare dimineaţă cu o coafură impecabilă şi care purta numai haine de firmă ce o costau de la sume cu cinci cifre în sus.

— Da, îi răspunse Bliss, ridicând din umeri. De ce?

— Toată lumea e aici încă de la cinci dimineaţa, îi răspunse Soos căscând. Este singurul mod prin care poţi obţine unul dintre cele mai bune locuri la bibliotecă pe durata examenelor.

Interesant, se gândi Bliss. Probabil că n-avea să înţeleagă niciodată prea bine regulile nescrise de la Duchesne, dar se părea că pe durata examenelor era la mare modă să afişezi ţinuta unui „tocilar”. Trebuia să arăţi ca şi cum ai fi muncit pe brânci şi ai fi abordat cu maximă seriozitate examenele. Chiar şi cei cu Sânge Albastru, cu toată superinteligenţa lor, şi tot trebuiau să tocească.

Mâine, îşi promise Bliss, o să vin în vechiul mea trening. Nu-i făcea deloc plăcere să iasă în evidenţă. N-ar fi făcut decât să sublinieze şi mai mult faptul că, spre deosebire de colegii ei de clasă, ea nu urmase cursurile la Duchesne chiar de când se născuse. Oare va rămâne pentru totdeauna o intrusă ignorantă? Bliss se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să se supere pe Mimi că n-o avertizase în legătură cu acest cod al ţinutei neglijente, dar imediat îşi dădu seama că Mimi avea probabil şi alte lucruri mai importante de făcut decât s-o sfătuiască pe Bliss cu ce să se îmbrace în timpul examenelor de sfârşit de an.

Când Bliss ajunse la cabinetul de istorie, aproape toată lumea era deja aşezată în bancă, aşteptând în tăcere ca profesorul să le înmâneze testele. Bliss se duse să se aşeze undeva în spatele sălii, cercetând în jur să vadă dacă Schuyler sau Oliver nu era cumva pe-acolo. Ar fi vrut să le dea vestea despre întoarcerea lui Dylan. Era sigură că ei aveau s-o creadă, chiar dacă Mimi n-o crezuse.

Dar, din păcate, nu erau.

Apoi îşi aminti că aceştia obţinuseră permisiunea să-şi dea examenele puţin mai devreme, ca să poată pleca apoi într-o călătorie la Veneţia, unde urmau să petreacă două săptămâni. Băftoşii!

Bliss, îşi lăsă privirea să-i cadă pe foaia de examen. Prima întrebare era despre călătoria vasului Mayflower, despre

pelerini şi fondarea celor treisprezece colonii. Din moment ce ea chiar fusese acolo, tot ce trebuia să facă acum era să închidă ochii şi în minte îi apărea imediat tabloul acela dezolant. Era sigură că avea să ia o notă mare.

Se ridică sigură pe ea şi dădu lucrarea. Jack Force, care se afla cu ea în sală, îi zâmbi prietenos când veni să şi-o predea şi el pe-a lui, imediat după ea. Îi ţinu uşa deschisă şi ieşiră împreună.

— Ce mai faci? o întrebă de îndată ce ajunseră în hol, lângă scări.

— Minunat, îi răspunse. Mă simt de parcă aş fi trişat, dacă înţelegi ce vreau să zic.

Jack dădu din cap.

— D a, ştiu ce vrei să spui. Tot ce trebuia să facem era să închidem ochii şi cam asta era, nu?

— Da, e ca şi cum am avea o carte deschisă în faţa ochilor sau aşa ceva, îl completă Bliss.

— Oricum, nu ne obligă nimeni să ne şi folosim de ea, mormăi Jack.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nimic.

Jack ridică din umeri. Avea o privire pierdută, ceea ce o făcu pe Bliss să se întrebe ce era cu el. Nu-l cunoştea foarte bine, cu toate că avea ocazia să-l vadă destul de des, din moment ce lui Mimi îi plăcea să-l aibă întotdeauna prin preajmă.

— Baftă la examene, îi mai zise Jack, bătând-o prieteneşte pe umăr.

— Şi ţie, îi răspunse Bliss. Se uită la ceas. Îi mai rămăseseră câteva ore până la următorul examen. Se gândi că ar fi fost bine să-şi ia ceva de la patiseria din colţ şi abia apoi să încerce să-şi găsească un loc la bibliotecă, dac-o mai rămâne vreunul.

În timp ce cobora pe scări însă, simţi cum cineva se grăbeşte s-o ajungă din urmă. Bliss ridică o sprânceană.

— Ce e?

Era Ava Breton – o Sânge Roşu –, care, deşi era abia în anul doi, la fel ca ea, era foarte populară. Aproape toţi prietenii Adei erau dintre cei cu Sânge Albastru, deşi ea nu ştia acest lucru. Bliss observă nişte semne pe gâtul fetei, ceea ce însemna că Jaime Kip, iubitul ei Sânge Albastru, o făcuse însoţitoarea lui umană. Interesant.

— Bliss, pot să te întreb ceva? o atacă Ada, aranjându-şi o şuviţă după ureche.

Ava purta un tricou cu mâneci lungi American Apparel, dintr-un material subţire, peste şortul de baschet al iubitului ei şi lenjerie gri cu protecţie termică.

— Sigur că da.

— Ştii ceva despre petrecerea asta pe care vor s-o dea Mimi şi Jack Force săptămâna viitoare?

Bliss începu să se mute de pe un picior pe altul, evident stânjenită.

— Eu…

— Lasă! Chestia e că Jaime se poartă destul de ciudat când vine vorba despre asta. Am înţeles că la balul de la St. Regis se duce cu părinţii lui – pe bune, îţi dai seama cât sună de penibil? Numai că mi s-a părut ciudat că nu m-a invitat nici măcar la after-party.

— Îmi pare rău, bâigui Bliss, destul de jenată. Ura când oamenii erau lăsaţi pe dinafară. Îi amintea cum fusese viaţa ei înainte ca Mimi s-o ia sub aripa ei protectoare. Pur şi simplu n-o lăsa inima să vadă cum cineva era dat la o parte la modul ăsta. I se părea o chestie atât de superficială şi de snoabă, aşa cum era şi Mimi de fapt. Dar nu şi ea, ea nu era aşa. În fine, ce se putea întâmpla? Chiar dacă ştia bine că Balul Celor Patru Sute era exclusiv pentru cei cu Sânge Albastru, petrecerea de după era pentru toată lumea. Iar după părerea lui Bliss, cu cât erau mai mulţi, cu atât mai bine. Dacă mai era cineva care voia să vină, de ce nu ? Ce se putea întâmpla aşa de rău?

— Problema e că, ştii şi tu… vreau să zic că toată lumea o să primească o invitaţie, mai zise Ava, muşcându-şi buza. Dar dacă eu nu…

— Petrecerea o să fie la Centrul Angel Orensanz, la miezul nopţii, o întrerupse Bliss. Şi o să fie un bal mascat. Vei avea nevoie de o mască, adică să te costumezi în ceva, ca să poţi intra.

Un zâmbet plin de entuziasm se întinse pe toată faţa Avei.

— Mulţumesc, Bliss, MULŢUMESC FOARTE MULT.

La dracu!

O făcuse latră.

Tocmai invitase o Sânge Roşu la petrecere. Iar chestia asta n-avea să-i pice deloc bine lui Mimi.

Zece

Degeaba. Totul era pierdut acum. Bunicul ei se dovedise a nu-i fi de niciun folos: un bătrânel speriat care nu trăia pentru altceva decât pentru cărţile, ţigările şi vinul lui de Porto. Ce aşteptase oare de la el? Să-i fie tutore, ghid, îndrumător… aşteptase un tată. Cineva care să-i mai ia pentru o vreme povara de pe umeri.

În timp ce îşi făcea bagajele în camera ei de hotel a doua zi dimineaţă, Schuyler îşi aminti cuvintele de rămas-bun ale lui Lawrence.

— Îmi pare rău, Schuyler. Cordelia a greşit când te-a trimis la mine.

Apoi se apucase să dea ture prin faţa şemineului.

— Adevărul este că nu mă mai interesează deloc afacerile celor cu Sânge Albastru. M-am spălat pe mâini în ceea ce-i priveşte, încă de la povestea de la Roanoke. Ei au ales atunci să-l urmeze pe Mihail, aşa cum au făcut dintotdeauna, îi explică el, referindu-se la faptul că adunarea îl reinstalase pe Mihail ca Regis, atunci când criza de la Roanoke fusese descoperită şi când se credea că se întorseseră cei cu Sânge Argintiu.

— Şi, dacă nu mă înşel, încă îl mai urmează şi azi, sub numele de Charles Force.

Lawrence clătină din cap.

— Atunci când a întors spatele familiei şi a renunţat la numele Van Alen, mi-am jurat că n-o să mă mai întorc niciodată în adunare. Aşa că ai venit degeaba până la Veneţia. Sunt prea bătrân. Prefer să-mi trăiesc veşnicia în pace. N-am ce să-ţi ofer.

— Dar Cordelia mi-a spus…

— Cordelia şi-a pus prea multe speranţe în mine, întotdeauna a fost aşa. Cheia înfrângerii celor cu Sânge Argintiu nu se află însă în mâinile mele, ci în cele ale lui Charles şi ale Allegrei. Numai cei Neprihăniţi îi mai pot salva pe cei cu Sânge Albastru de Monstruozităţile cu Sânge Argintiu.

— Îmi pare rău că nu pot să-ţi fiu de niciun folos. M-am dezis pentru totdeauna de cei cu Sânge Albastru, atunci când am decis să plec în exil.

— Atunci înseamnă că Charles Force avea dreptate în ceea ce te priveşte, îi spuse Schuyler, tremurând din tot corpul.

— Ce vrei să spui? o întrebă Lawrence, întunecându-se brusc la faţă.

— A spus că nu eşti nici pe jumătate omul care şi-ar fi dorit Cordelia să fi. Că nu voi găsi altceva la Veneţia decât amărăciune şi confuzie.

Lawrence se dădu un pas în spate, de parcă tocmai ar fi primit o lovitură puternică. Pe chipul lui se putea citi acum o gamă întreagă de emoţii – ruşine, furie, mândrie –, dar nu scoase niciun cuvânt. Într-un final, îi întoarse spatele şi părăsi camera, trântind uşa după el.

Ei bine, asta a fost. Schuyler trase fermoarul la geanta de mână, şi-o aruncă pe umăr şi ieşi la lift, unde o aştepta Oliver, care nu-i spuse nici „salut”, nici „bună dimineaţa”.

Ştia că, dacă voia, putea să vadă exact tot ce se petrecea în mintea lui – că putea avea acces la gândurile lui atât de uşor, ca şi cum le-ar fi recepţionat prin satelit. Dar întotdeauna prefera să bruieze semnalul. Nu i se părea corect să-l spioneze aşa. În afară de asta, nu avea cu adevărat nevoie să apeleze la puterile ei paranormale pentru a-şi da seama că Oliver era încă supărat pe ea, din cauză că nu-l mai sunase în seara precedentă.

Şoferul lui Lawrence o adusese destul de târziu înapoi la hotel şi abia atunci Schuyler descoperise că prietenul ei îi lăsase pe mobil şi pe mesageria vocală de la hotel zeci de mesaje. L-ar fi sunat înapoi, dar se gândea că era prea târziu şi nu voia să-l trezească.

— Credeam că ai murit, începu el.

— Dacă s-ar fi întâmplat asta, să ştii că ţi-aş fi lăsat iPod-ul meu.

— Ha! Nici măcar nu e cine ştie ce iPod-ul tău. Nici măcar n-are video.

Schuyler îşi reţinu un zâmbet. Ştia că Oliver nu putea sta prea mult timp supărat pe ea.

— Oricum, ai pierdut la televizor o ediţie de-a dreptul hilară a European Music Awards. David Hasselhoff a câştigat la toate categoriile.

— Mda, cam jalnic din partea mea.

Oliver se încruntă.

— Tata a plecat deja, a luat un avion de dimineaţă. Trebuia să meargă la nu ştiu ce întâlnire a acţionarilor.

Schuyler privi cu coada ochiului spre prietenul ei. Oliver îşi purta părul castaniu lăsat pe frunte, iar ochii lui căprui, cu reflexe verzi şi albăstrii, exprimau acum durere şi îngrijorare. Schuyler abia se abţinu să nu-i atingă gâtul, care i se părea atât de vulnerabil şi de ispititor. În ultima vreme simţise crescându-i în sânge o nouă dorinţă de a se hrăni. Compara setea asta cu un fel de zumzet, cu o muzică auzită undeva în surdină, în fundul capului, şi de care abia dacă era conştientă, dar care din când în când se auzea mai tare şi atunci nu mai avea cum să facă abstracţie de ea. Se simţea atrasă de Oliver într-un fel nou şi de multe ori se surprindea chiar roşind când se uita la el.

Îi trecu prin gând că tatăl ei fusese însoţitorul uman al mamei ei vampir şi apoi Allegra se căsătorise cu el – încălcând legea vampirilor. Pentru prima dată în istoria celor cu Sânge Albastru, graniţa dintre rase fusese încălcată, iar rezultatul imediat fusese Schuyler: jumătate om, jumătate vampir. Dimidium Cognatus.

Schuyler aflase despre ascendenţa ei numai cu câteva luni în urmă, dar abia acum înţelegea cu adevărat că sângele ei era destinul ei – un desen complicat de vene pe care îl ascundea sub piele. Sânge care cerea sânge. Sângele lui Oliver.

Nu remarcase niciodată până atunci cât de frumos era prietenul ei cel mai bun. Cât de fină îi era pielea. Nu-şi dădu-se seama cât de mult îşi dorea să întindă mâna şi să-i atingă delicat cu degetele acel locşor de sub mărul lui Adam, să-i depună un sărut acolo şi apoi, poate, să apuce usor pielea aceea între dinţi, să-şi afunde colţii… şi să se hrănească…

— Până la urmă, unde zici c-ai fost? o întrebă Oliver, întrerupându-i şirul gândurilor.

— E o poveste lungă, îi răspunse.

Uşile liftului se deschiseră şi amândoi păşiră înăuntru.

În timp ce îşi croiau drum pe străzile pietruite într-o rablă de taxi către micuţul aeroport regional, Schuyler îl puse la curent pe Oliver cu tot ce se întâmplase, iar el o ascultă cu atenţie.

— Ce păcat, zise Oliver. Dar, cine ştie, poate până la urmă o să se răzgândească.

Schuyler ridică din umeri. Ea îşi pledase cazul, făcuse ceea

ce îi ceruse bunica ei şi fusese refuzată. Chiar nu mai vedea ce ar mai fi putut face.

— Poate da, poate nu. Dar hai să nu mai vorbim despre asta, oftă ea.

Zborul lor către Roma avea întârziere, aşa că se văzură nevoiţi să-şi mai omoare timpul prin duty-free şi prin magazinele de suveniruri. Oliver observă o revistă deocheată italienească şi i-o arătă şi ei rânjind.

Schuyler îşi luă câteva reviste, o sticlă de apă şi nişte gumă de mestecat, care să-i mai atenueze presiunea din urechi în timpul decolării şi al aterizării. Pe când aştepta la coadă să plătească, ochii îi căzură pe o grămadă de măşti veneţiene. Oraşul era plin de vânzători ambulanţi care îi hărţuiau pe trecători să cumpere astfel de măşti, chiar dacă până la Carnevale mai erau câteva luni bune. Până atunci nu acordase însă nicio atenţie acelor flecuşteţe ieftine, dar una dintre măştile din aeroport îi atrase atenţia.

Era o mască frumoasă, care acoperea toată faţa, cu numai două găuri lăsate pentru ochi, făcută din cel mai fin porţelan şi împodobită cu aur şi argint.

O ridică să i-o arate lui Oliver.

— Ia uite!

— Ce vrei să faci cu prostia asta?

— Nu ştiu, n-am nimic care să-mi amintească de Veneţia. O iau!

Zborul către Roma a fost agitat, iar cel către New York încă şi mai rău – avionul a trecut prin turbulenţe atât de puternice, încât Schuyler avea senzaţia că o să înnebunească de-atâta clănţănit din dinţi la fiecare zdruncinăturii

Imediat însă ce zări silueta New Yorkului profilată pe cer simţi o dragoste imensă pentru oraş, deşi era în acelaşi timp tristă, ştiind că n-o aştepta nimeni altcineva acasă în afara celor doi servitori fideli care, la dorinţa Cordeliei, deveniseră tutorii ei legali. Dar cel puţin o avea pe Beauty, copoiul ei, un adevărat prieten şi protector. Beauty făcea tot din procesul de transformare, era o bucăţică din sufletul Cordeliei care se reîncarnase special pentru a o proteja pe Schuyler, până când avea să-şi poată controla mai bine puterile. Îi era dor de câinele ei.

Se strecurară prin aglomeraţie ca să-şi recupereze bagajele de pe banda rulantă. Se simţeau destul de obosiţi. După ce călătoriseră aproape cincisprezece ore fără întrerupere, amândoi erau traşi la faţă şi era deja seară când ajunseră la New York. Afară descoperiră un strat fin de zăpadă. Era prima săptămână din decembrie şi iarna venise în sfârşit.

Oliver reperă imediat şoferul şi maşina familiei sale, un Mercedes Maybach negru, care aştepta cu motorul pornit lângă bordură, şi o conduse pe Schuyler într-acolo. Se aşezară comod pe bancheta de piele, Schuyler mulţumindu-le în gând zeilor că i-l dăduseră pe Oliver. Averea familiei lui intactă pica tocmai bine pe asemenea vremuri.

Amândoi rămaseră tăcuţi, adânciţi în propriile gânduri, în timp ce maşina gonea înapoi spre oraş. Traficul era lejer pe autostradă, aşa că ajunseră în Manhattan într-o jumătate de oră. Maşina o luă pe podul George Washington, ieşi pe 125th Street, coborî apoi pe Riverside până la rezidenţa Van Alen de la intersecţia dintre 1o1st Street cu Riverside.

— Iată că am şi ajuns, zise Schuyler. Îţi mulţumesc din nou pentru tot, Ollie. Îmi pare rău că lucrurile n-au decurs mai bine cu bunicul meu.

— Asta e, nu-ţi face probleme. „Protejează şi serveşte”, asta e deviza mea.

Oliver se aplecă să o sărute pe obraz, aşa cum făcea întotdeauna, dar în ultimul moment Schuyler se întoarse şi se pomeniră nas în nas.

— Ooops, zise.

Oliver părea destul de jenat, aşa că până la urmă se îmbrăţişară stângaci. Ce se întâmpla cu ea? Doar era vorba de prietenul ei cel mai bun. De ce se purta atât de penibil? Era pe punctul de a deschide portiera maşinii, când Oliver îşi drese glasul. Se întoarse spre el.

— Ai zis ceva?

— Păi… bănuiesc că intenţionezi să mergi la chestia aia diseară, nu? o întrebă el, scărpinându-şi bărbia.

Schuyler clipi.

— Ce chestie?

— Păi, ăăă… Balul Celor Patru Sute, o lămuri Oliver, dându-şi ochii peste cap şi prefăcându-se foarte speriat. Marele zaiafet al vampirilor.

— A, da!

Aproape că uitase de asta. În calitate de membră a Comisiei, prezenţa ei era necesară. Altfel, era prea tânără, ca să fie prezentată oficial la bal, spre deosebire de Mimi şi Jack Force. Jack Force – de săptămâni întregi încercase să-şi suprime sentimentele faţă de el, dar gândindu-se acum la Balul Celor Patru Sute imaginea lui îi reveni în minte. Înalt, frumos de pica, cu soarele jucându-i-se prin părul auriu şi pe piele, râzând cu ochii lui verzi pătrunzătorii, dezvelindu-şi dinţii egali şi de un alb ameţitor.

Jack fusese primul care suspectase că se ascundea ceva mai mult în spatele morţii lui Aggie decât şi-ar fi dorit să creadă oricine altceva din Comisie. El fusese acela care se arătase cel mai hotărât să descopere adevărul. Îl căutase imediat după ce fusese atacată, iar, după ce el o consolase, se sărutaseră. Încă mai simţea pe buze amintirea acelui sărut. Iar dacă închidea ochii, îi putea încă simţi parfumul, curat şi proaspăt, ca lenjeria abia călcată, cu uşoare urme de after-shave care aminteau de pădure.

Jack Force…

Care îi întorsese spatele imediat după ce ea îl acuzase pe nedrept pe tatăl lui că ar fi fost un Sânge Argintiu.

Se întreba dacă Jack avea să fie însoţit de cineva la bal, şi dacă da, de cine. Simţi o înţepătură puternică de gelozie la gândul unei alte fete în braţele lui.

— Nu vrei să vii cu mine?

Nu se gândise deloc nici la ce rochie avea să poarte şi nici la partenerul cu care avea să meargă, până când n-o întrebase Oliver.

Oliver roşi încurcat.

— Păi… e numai pentru vampiri. Un fel de regulă. Niciun însoţitor uman sau conduit nu are voie să intre.

— Ah, îmi pare rău, n-am ştiut. Atunci poate că nu mă duc nici eu.

Oliver se uită pe fereastră la zăpada care decorase acoperişurile clădirilor şi trotuarul cu o glazură de cristal alb,

— Ar trebui să te duci, îi zise el încet. Cordelia ar fi vrut să te duci.

Schuyler ştia că Oliver are dreptate. Ea era singura Van Alen care mai rămăsese în New York. Era datoria ei să meargă ca

reprezentant al familiei.

— Bine, am să mă duc. Dar am să stau puţin şi poate ne vedem mai târziu, OK?

Oliver o privi cu un zâmbet melancolic.

— Sigur.

Unsprezece

Familia Force închiriase apartamentul prezidenţial de patru camere de la St. Regis. Aproape toate camerele din hotel erau închiriate de familii cu Sânge Albastru. Era deja un lucru obişnuit, o tradiţie, din moment ce era vorba de o simplă călătorie cu liftul până jos, la sala de bal şi doamnele nu mai riscau astfel să-şi şifoneze rochiile.

Charles Force se încheie şi la cea de-a doua manşetă. Era un bărbat înalt, mândru, cu un cap frumos, grizonat. Purta o cravată albă, frac şi mănuşi albe. Haina era croită impecabil, în stil clasic, încheiată la doi nasturi, şi purta pantaloni cu vipuşcă din catifea. Aştepta în living cu mâinile la spate femeile din familie, care încă nu isprăviseră cu toaleta.

Fiul său, Jack, era îmbrăcat aproximativ la fel şi arăta foarte elegant în frac. Jack alesese însă să poarte un guler ascuţit la haină, în locul tradiţionalului guler fluture, răsfrânt sub bărbie.

După ce nu scosese o vorbă toată ziua, tânărul se ridică brusc în picioare de pe canapeaua pe care stătuse până atunci cu picioarele încrucişate şi îşi privi tatăl în ochi.

— Ce i-ai spus lui Schuyler înainte să plece?

— Încă te mai preocupă fata Van Alen? îl întrebi Charles. Credeam că după ce m-a acuzat pe nedrept că sunt Monstruozitatea, ţi-ai pierdut interesul pentru ea.

Jack ridică din umeri.

— Nu mă preocupă, tată, pur şi simplu eram curios.

În timpul scandalului care se iscase în jurul dispariţiei lui Dylan şi al morţii Cordeliei, tatăl său îl luase drept confident, spunându-i adevărul despre ascendenţa lui Schuyler. Tot în acea noapte, Jack descoperise adevărul despre relaţia cu sora lui. Mimi reprezenta cealaltă jumătate a sa, la bine şi la rău, cel mai bun prieten şi cel mal aprig duşman, geamănul său în mai mult decât într-o singură privinţă.

Dar deşi Jack se împăcase cu adevărul despre familia sa, întrebarea rămânea: Ce ascundea Comisia? Se întorsese într-adevăr un Sânge Argintiu? Tatăl său se purta de parcă totul se rezolvase de la sine, din moment ce crimele încetaseră brusc cu câteva luni în urmă.

Charles oftă.

— Nu i-am spus altceva decât că vizita ei la Veneţia se va dovedi fără rezultat. Îi intrase în cap că bunicul ei avea să-i răspundă cumva la toate întrebările acelea prosteşti. Dar el nu va face asta. Îl cunosc foarte bine pe Lawrence, va rămâne deoparte, aşa cum a făcut întotdeauna, iar călătoria ei se va dovedi inutilă.

Până aici, Jack înţelesese şi singur. Era la curent cu antipatia tatălui său pentru Lawrence Van Alen, pe care de altfel o confirmau şi cele mai recente dintre amintirile sale recuperate.

— Mai ai şi alte întrebări pentru mine?

Jack privi în jos la pantofii lui de lac, lustruiţi special pentru această ocazie. Îşi putea vedea chipul reflectat în luciul lor.

— Nu, tată.

Clătină din cap. Cum putea să se îndoiască de propriul său tată? Charles Force era Mihail, Cel cu Inima Curată, era Regis. Un vampir mai degrabă prin propria voinţă, decât ca o consecinţă a păcatului.

— Bine, zise Charles, îndepărtând câteva scame de pe haina fiului său şi îndemnându-l totodată să-şi îndrepte spatele.

— Acesta e Balul Celor Patru Sute. În această seară vei fi prezentat oficial tuturor. Sunt mândru de tine.

— Trinity, draga mea, eşti gata? strigă Charles din sufragerie.

Jack îşi văzu mama, Trinity Burden Force, ieşind din dressing cu un zâmbet cald adresat soţului ei. Era îmbrăcată într-o rochie de bal din mătase satinată, de un roşu aprins, despicată adânc la spate, şi purta un colier în formă inimă. Cei doi aveau să deschidă balul. Dar Jack ştia de de la tatăl lui că Trinity nu avusese parte de această onoare dintotdeauna. De fapt, acesta era numai al şaisprezecelea an de când Allegra Van Alen nu mai deschidea balul la braţul fratelui său. Al şaisprezecelea an de când Gabrielle nu mai deschidea adunarea.

În apartamentul alăturat, Mimi Force trona într-un scaun cu spătarul aurit, îmbrăcată numai într-un halat de baie turcesc

luxos, în timp ce în jurul ei se agita un cârd întreg de stilişti şi manichiuriste, care aveau grijă de fiecare părticică din ea. În timp ce cineva îi prindea părul într-un coc graţios la spate, un asistent ţinea în mână un föhn de-a dreptul impresionant. Doi dintre cei mai cunoscuţi make-up artişti din oraş lucrau la ultimele retuşuri: unul îi întindea bine rujul, în timp ce celălalt îi tampona faţa cu pudră autobrozantă.

Între timp, Mimi ţinea telefonul la ureche, agitându-se totodată să-şi usuce unghiile vopsite într-o nuanţă perlată din gama Socialite.

— Of, Doamne, aici e un adevărat balamuc, îmi cei scuze, n-aud nimic din ce spui, la ce oră ziceai că ajungeţi Suntem la hotel. Da, în apartamentul prezidenţial. Hei, te superi? Alo, cu tine vorbesc, mai ai puţin şi-mi arzi urechea, ţipă la stilistul cu cioc care ţinea föhnul, aruncând în acelaşi timp şi o privire cruntă. Îmi pare rău, Bliss, trebuie să te las.

Mimi închise clapeta telefonului mobil şi chiar în acel moment agitaţia din jurul ei se potoli.

— Mai durează mult?

— Sunteţi gata!

Stilistul îi aduse o oglindă.

— Polaroidul! ceru Mimi.

Unul dintre asistenţii în cămaşă neagră se grăbi să-i facă o fotografie.

Mimi se privi în oglindă şi apoi cercetă şi fotografia. Se studie cu mare atenţie, în căutarea celei mai mici imperfecţiuni. Părul îi lucea frumos, încadrându-i chipul ca o coroană aurie. Pielea îi strălucea; o tuşă mai întunecată îi scotea în evidenţă ochii verzi, iar buzele aveau exact nuanţa trandafirilor abia culeşi.

— Da, cred că asta e tot, le spuse pe un ton regesc, concediind întregul anturaj dintr-un simplu gest al mâinii şi fără nicio urmă de recunoştinţă în gest. Mimi considera că era un privilegiu pentru ei să lucreze pentru ea şi în niciun caz invers.

Imediat după ce ieşiră, camerista ei intră cu o cutie albă cam de dimensiunea unui sicriu de copil. Coletul fusese trimis la hotel abia în ultima clipă şi Mimi bătu din palme când îl văzu.

— E aici! o anunţă camerista fericită la rândul ei, după ce trebuise să-i suporte lui Mimi nişte toane îngrozitoare când se văzuse fără rochie cu numai câteva ore înainte de începerea balului.

— Văd şi eu, nu sunt idioată! o repezi Mimi.

Alergă la cutie, o aşeză pe pat şi se repezi să sfâşie hârtia de împachetat maronie ca un derviş rotitor.

După ce părăsise reprezentanţa Dior, Mimi i se plânsese mamei sale că nu mai există rochii adevărate de bal, astfel încât aceasta îi aranjase o vizită la atelierul Balenciaga, unde se întâlnise cu designerul-şef însuşi.

În timpul acelei întâlniri, care durase nu mai puţin de cinci ore, Mimi respinsese un număr uriaş de schiţe, făcându-l pe designer să rupă în două zeci şi zeci de planşe

— Ce anume căutaţi mai precis? o întrebase el în cel din urmă, exasperat. Sunteţi mai cusurgie decât o mireasă.

Mimi inspiră adânc.

— Exact. Închise ochii şi se văzu pe sine şi pe Jack când îşi juraseră credinţă pentru prima oară. Rochia pe care o purtase atunci era albă, simplă, aproape la fel de simplă ca un cearceaf, ca o togă, iar ei merseseră desculţi pe străzile Veneţiei, mână în mână, pregătiţi de ceremonie.

— Albă, rochia trebuie să fie albă, murmură. Albă ca zăpada. Transparentă ca lacrimile.

Şi iat-o acum aici, învelită în câteva straturi de hârtie subţire. Rochia visurilor ei.

Era făcută din cea mai fină mătase albă satinată şi, când o ridică, o simţi ca o şoaptă între degete, atât era de fragilă. Exact cum şi-o dorise, aproape severă în simplitatea ei. Pe umeraş nu arăta neapărat cine ştie ce – părea o simplă bucată de material alb. Era petrecută cu un şnur greu de argint peste şolduri şi avea o singură tăietură de forma rotundă pe unul dintre şolduri – singura concesie pe care o făcuse ultimelor trenduri din modă.

Mimi îşi scoase halatul, lăsându-l pur şi simplu să cadă la podea. Era acum complet goală în mijlocul încăperii, iar camerista se grăbi să-i ţină rochia. Imediat ce o îmbrăcă, Mimi simţi materialul diafan plutind ca o ceaţă în jurul siluetei ei firave.

— Poţi să pleci, se răsti la cameristă care, în graba ei de a se retrage, aproape că se împiedică în halatul de baie întins pe jos.

Îşi legă cordonul în jurul taliei şi privi porţiunea de piele bronzată care se vedea prin despicătură. Când stătea în dreptul luminii, formele ei deveneau perfect vizibile; fiecare curbă a corpului ei, de la gât la sâni, de la talie la şolduri, până la

picioarele ei foarte lungi, era în acelaşi timp acoperită şi descoperită, îmbrăcată şi dezbrăcată, era înveşmântată şi totuşi goală.

Şi nici nu avea nevoie să poarte lenjerie.

Era absolut spectaculoasă.

— Uau!

Zâmbi. Nu durase prea mult.

Se întoarse cu faţa spre fratele ei.

Jack stătea în pragul camerei, sprijinindu-se cu o mână de clanţă. Charles îl trimisese să-şi cheme sora. Părul lui frumos, blond, era pieptănat pe spate, iar ochii lui o priveau cu blândeţe.

Arăţi…

Ştiu…

Se întorseseră la vechiul lor obicei de a-şi vorbi fără prea multe cuvinte – Jack lăsându-şi sora să-i pătrundă în orice gând, în orice colţişor al memoriei.

Acum îşi mută privirea. Îi putea citi gândurile privindu-l în ochi şi îşi dădu seama că şi el se gândea la aceea primă noapte. Putea vedea în ochii lui cerul fără nori ai Veneţiei, paşii lor uşori şi rapizi traversând podul. Se putea vedea pe sine reflectată în ochii lui, amândoi cu o eternitate mai tineri – cât de tineri fuseseră – la începuturile lumii înainte de războaie, înainte de întuneric.

— Cum ai găsit-o… e aceeaşi?

— Nu, din păcate acea rochie s-a pierdut pe apele Tibrului. Mătasea nu rezistă o mie de ani, dragul meu. Aceasta este una nouă, pentru o nouă reînnoire a legăturii noastre.

— Dar nu încă, se trezi Jack spunând cu voce tare.

Viziunea lor comună se spulberă şi Mimi se simţi iritată că fusese nevoită să se smulgă din asemenea amintiri plăcute.

— Nu, nu încă, admise ea. Mai aveau de aşteptat până când aveau să împlinească douăzeci şi unu de ani. Potrivit legii vampirilor, reînnoirea legăturii – sfânta căsătorie între vampiri – reprezenta un jurământ făcut pentru eternitate, dar ceremonia nu putea avea loc înainte de împlinirea vârstei cerute. Cei doi aveau obligaţia de a-şi reînnoi jurămintele cu fiecare nou ciclu, deşi acum era prima dată când se născuseră ca gemeni în aceeaşi familie, ceea ce putea stârni destulă confuzie, dacă priveai din perspectiva plictisitoarelor legi ale oamenilor. Ei

erau gemeni vampiri, însă ceea ce avea o semnificaţie complet diferită printre ai lor. Însemna că sufletele lor se îngemănaseră în cer, unde îşi juraseră dragoste.

Oricum, legătura nu putea fi făcută înainte ca ei să-şi poată stăpâni bine puterile şi să ajungă la o deplină maturitate a memoriei. Gemenii vampiri se căutau uneori timp de cicluri întregi, iar cuplurile care se aflau deja sub acest legământ trebuiau să fie suficient de în vârstă pentru a-şi putea în recunoaşte perechea sub noul ei chip după reîncarnare.

Ea ştia că în întreaga istorie a vampirilor existase un singur cuplu care se dezisese de această legătură. Gabrielle sau Allegra Van Alen rupsese legământul ei cu Mihail, Charles Van Alen Force, chiar în timpul ciclului în care se aflau. Ea se căsătorise – se căsătorise – într-o biserică, un locaş sfânt, pronunţase cuvintele sacre, îi jurase fidelitate om! Însoţitorului ei uman! Şi iată ce se întâmplase…

Gabrielle căzuse într-o comă profundă pentru totdeauna, fiind captivă undeva la graniţa dintre viaţă şi nemoarte. Condamnată la tăcere veşnică.

— Dar de ce să aşteptăm? întrebă Mimi. Eu am ştiut cine eşti încă dinainte de a deschide bine ochii. Şi acum ştii şi tu cine sunt eu.

Mimi se referea la noaptea aceea din biroul tatălui ei în memoria lui Jack se deşteptase în sfârşit, permiţându-i să vadă ceea ce se afla chiar sub nasul lui. Ei erau doi şi totodată unul. Ea era a lui. Pentru totdeauna.

— Te iubesc, tu ştii asta, zise Mimi. Mă înnebuneşti, dar, Dumnezeu să m-ajute, te iubesc, Jack.

Jack îşi aplecă puţin fruntea şi îşi îngropă nasul în părul lui Mimi. Mirosea a caprifoi şi iasomie. Inspiră adânc.

— Şi eu te iubesc.

— Nu se poate! exclamă Trinity şi trase adânc aer în piept.

Mimi şi Jack se rupseră din îmbrăţişare şi priviră spre mama lor, care se oprise în pragul uşii.

— Mimi, ai numai şaisprezece ani! Iar asta în mod cert nu este o rochie potrivită pentru cineva care are numai şaisprezece ani.

— Chiar trebuie să-ţi amintesc că am cu câteva secole mai mult decât tine, mamă? pufni Mimi. Începea să-şi atingă adevărata vârstă de-acum, memoria îi revenea în valuri, iar ea nu avea niciun chef să continue să se joace de-a Sângele Roşu,

cu tot cu dinamica vieţii de familie corespunzătoare.

— Charles, se plânse Trinity, controlează-ţi copiii.

— Mimi, arăţi minunat, îi spuse Charles, depunându-i un sărut pe frunte. Să mergem.

Trinity se încruntă.

— Vino, draga mea, e timpul să înceapă dansul, o chemă Charles cu blândeţe, apoi o luă de braţ şi o conduse afară din cameră.

— Mergem? o întrebă Jack, oferindu-şi la rândul lui braţul.

— Mergem, îi răspunse Mimi zâmbind.

Şi, astfel, gemenii Force o porniră braţ la braţ la balul anului.

Doisprezece

Câteva blocuri mai încolo, într-un cu totul altfel de apartament – apartamentul triplex al familiei Llevellyn sau Penthouse des Rêves, cum mai era numit datorită grozavei, dacă nu de-a dreptul suprarealistei lui extravaganţe –, Forsyth Llewellyn stătea aplecat în faţa unui compartiment secret, care până atunci fusese ascuns în spatele pantofarului.

Răsuci de două ori încuietoarea seifului spre dreapta, de trei ori spre stânga, şi apoi se dădu puţin înapoi, astfel încât uşiţa de oţel să aibă loc să se deschidă.

— Nu vrei să-mi spui despre ce e vorba, tată? îl întrebă Bliss care aştepta nerăbdătoare în spatele lui. Trebuie să mă întâlnesc cu Jaime în hol la opt.

O ţinea în braţe pe Miss Ellie, câinele ei chihuahua. Miss Ellie era însoţitorul ei canin, pe care îl numise după personajul ei favorit, din serialul Dallas, bineînţeles.

După cum promisese, Mimi îi aranjase lui Bliss să vină însoţită la bal de Jaime Kip. Urma să fie o întâlnire absolut amicală. Jaime nu era absolut deloc interesat de Bliss şi viceversa. De fapt, Jaime însuşi sugerase că ar putea să se întâlnească direct în holul Hotelului St. Regis, din moment ce amândoi aveau să vină la bal însoţiţi de familii. De altfel, Bliss era convinsă că Jaime se oferise să fie escorta ei numai şi numai ca să scape de gura lui Mimi. Mimi putea fi destul de convingătoare când voia.

Îşi încrucişă braţele şi privi în jur prin imensul dressing, al mamei ei vitrege, care reuşea de fiecare dată atât de bine să-i impresioneze pe oaspeţi, cu ocazia câte unui tur al casei. „Dulapul” avea pe puţin şase sute de metri pătraţi. Înăuntru se

afla o baie romană săpată în podea, cu pardoseala de travertin, iar de jur împrejur erau montate duşuri aşa încât te puteai practic îmbăia în mijlocul unei fântâni arteziene. Mai exista un nesfârşit hol de oglinzi ce masca o serie de compartimente în care se aflau peste cinci mii de obiecte de îmbrăcăminte de firmă, catalogate şi arhivate de asistentul personal al lui BobbiAnne. Din nefericire, cele mai multe lucruri erau, în opinia lui Bliss, vulgare şi de prost gust. Lui BobbiAnne nu i se întâmplase niciodată să dea peste un poncho cu imprimeu de leopard şi împodobit cu pene care să nu-i placă.

Mama ei vitregă era acum ocupată cu toaleta, dar ecoul râsului ei răguşit, în timp ce bârfea probabil cu cei doi stilişti personali, ajungea până în dressing, la Bliss.

Bliss se privi în infinitatea de oglinzi. Până la urmă se hotărî să se îmbrace cu rochia verde de la Dior. Tatăl ei şi mama vitregă scăpaseră amândoi câte-un oftat când le-o arătase.

— Draga mea, eşti atât de frumoasă, îi spusese BobbiAnne, înlănţuind-o cu braţele ei osoase, subţiate de tot de atâta Pilates. Se simţise de parcă o îmbrăţişa un schelet. BobbiAnne nu prisosea niciodată cu laudele la adresa felului în care arăta Bliss, în timp ce îşi critica întotdeauna propria fiică, pentru aspectul ei cam neatrăgător. Jordan, care avea numai unsprezece ani şi nu putea veni la bal o spionase pe Bliss în timp ce aceasta se îmbrăca şi la sfârşit nu se putuse abţine să nu-şi dea cu părerea:

— Arăţi ca o târfă.

Bliss aruncase cu o pernă după sora ei care tocmai se răsucea pe călcâie să iasă din cameră.

După ce le arătase părinţilor rochia, tatăl ei o trăsese deoparte şi o condusese până la seif. Deschisese câteva dintre sertarele căptuşite cu piele de căprioară, la comanda specială a lui BobbiAnne. Bliss privise strălucirea nenumăratelor diademe cu diamante, a colierelor, inelelor şi brăţările mamei ei vitrege. Avea impresia că se afla la Harry Winston. De fapt, se zvonea că atunci când texanii se mutaseră în Manhattan, soţia senatorului sărăcise pur şi simplu vitrinele bijutierilor importanţi din oraş, pentru a sărbători descinderea în noua societate.

Tatăl ei scoase în cele din urmă o cutie învelită în catifea neagră dintr-un sertar de jos.

— Ăsta a fost al mamei tale, îi spuse, arătându-i un smarald

pătrăţos, montat într-un colier de platină. Smaraldul era cât un pumn.

— Al mamei tale adevărate, vreau să spun. Nu al lui BobbiAnne.

Bliss rămase fără glas.

— Vreau să-l porţi în seara asta. Asta e o seară importantă pentru noi, pentru familia noastră. Vei purta această bijuterie în onoarea mamei tale, îi mai zise Forsyth, în timp ce-i închidea colierul la spate.

Bliss ştia puţine lucruri despre mama ei. Ştia numai că ieşise din şirul ciclurilor mai devreme, dintr-un motiv necunoscut. Tatăl ei nu vorbea niciodată despre ea şi Bliss crescuse înţelegând că mama ei reprezenta un subiect dureros. Avea de asemenea prea puţine lucruri care să-i amintească de ea, iar cele câteva fotografii erau acum decolorate şi deteriorate, aşa încât trăsăturile femeii deveniseră aproape indistincte. Când Bliss punea întrebări despre ea, tatăl ei îi spunea doar să-şi „canalizeze memoriile” şi că astfel era posibil să-şi întâlnească mama într-o zi, dacă timpul o va permite.

Din senin, câinele parcă o luase razna în braţele lui Bliss, zbătându-se şi mârâind întruna la piatra verde.

— Miss Ellie, potoleşte-te!

— Linişte! îi comandă Forsyth, iar câinele se smuci din braţele fetei, sări şi o zbughi pe uşă.

— Ai speriat-o, tată.

Bliss privi smaraldul, care i se cuibărise deja în decolteu. Îl simţea greu pe piele. Nu-şi dădea seama dacă-i plăcea sau nu. Era atât de mare. Oare mama ei chiar îl purtase?

— Piatra se numeşte Trandafirul lui Lucifer, sau Blestemul lui Lucifer, îi explică senatorul cu un zâmbet. Ai auzit vreodată povestea asta?

Bliss clătină din cap.

— Se spune că atunci când Lucifer a fost alungat din rai, un smarald a căzut din coroana lui. Smaraldul a fost numit Trandafirul lui Lucifer, luceafărul de dimineaţă. Alte legende îl numesc chiar Sfântul Graal.

Bliss primi informaţia în tăcere, neştiind ce să creadă. Mama ei posedase o bijuterie care era legată de istoria celor cu Sânge Argintiu?

— Bineînţeles, adaugă tatăl ei, asta nu e decât o poveste.

În acel moment, BobbiAnne intră în cameră, îmbrăcată într-o rochie absolut înspăimântătoare de la Versace. Arăta de parcă corpul ei fusese în întregime pictat cu un spray metalizat, folosit de obicei pentru pereţii din vinil.

— Cum arăt? îşi întrebă ea soţul, pe un ton alintat.

Bliss şi tatăl ei schimbară repede o privire.

— Arăţi foarte bine, draga mea, îi răspunse el, cu un zâmbet îngheţat. Mergem? Maşina ne aşteaptă.

O hoardă de fotografi se strânsese în faţa hotelului, iar o mulţime de curioşi era cu greu ţinută în frâu de porţile de securitate şi de o întreagă armată de poliţişti newyorkezi.

De fiecare dată când o nouă maşină neagră trăgea în faţa hotelului, blitzurile explodau într-o dementă de flash-uri sacadate.

— Începe, exclamă BobbiAnne veselă, în timp ce ieşea din maşină şi se agăţa de braţul soţului ei.

Dar paparazzi erau interesaţi exclusiv de Bliss.

— Bliss! Aici! Bliss! Una şi pentru mine! Bliss – priveşte aici!

— Ce rochie porţi?

— A cui creaţie este?

Câţiva fotografi şi reporteri se dovediră totuşi a fi destul de politicoşi, încât să-i întrebe şi pe senator şi pe soţia lui ce părere aveau despre eveniment, deşi era evident că atracţia principală o reprezenta Bliss.

Cu toate că nu erau mai mult de zece trepte de la maşină până la intrarea în hotel, lui Bliss îi luă mai mult de o jumătate de oră ca să ajungă până acolo.

— E o adevărată nebunie, remarcă ea, arătându-se mulţumită că în sfârşit reuşiseră să ajungă în holul capitonat cu roz şi auriu al hotelului, unde o aştepta deja partenerul ei.

Sala de Bal a Hotelului St. Regis fusese transformată într-un tărâm de iarnă fermecat, care scăpăra în mii de licăriri: candelabrele de cristal atârnau de şiruri de ştrasuri, iar peste tot erau trandafiri American Beauty, de la aranjamentele uriaşe, înalte de câţiva metri (atât de grele, încât mesele avuseseră nevoie să mai fie proptite ca să nu se prăbuşească), până la ghirlandele imense care împodobeau fiecare boltă. Un covor alb ca zăpada fusese întins pe podeaua de marmură, de la recepţie până în sala de bal.

— Domnul şi Doamna Senator Forsyth Llewellyn, anunţă uşierul, imediat ce politicianul şi soţia lui îşi făcură apariţia în capătul scărilor. Lumina unui reflector căzu pe ei iar percuţionistul lovi de câteva ori dramatic în tobe.

— Domnul James Andrews Kip. Domnişoara Bliss Llewellyn.

Cei patru păşiră încet şi se amestecară în mulţime.

Cele două orchestre, fiecare a câte cincizeci de muzicieni, aşezate faţă în faţă de o parte şi de alta a sălii, interpretau un vals uşor, în timp ce oaspeţii cu Sânge Albastru îşi afişau podoabele – bărbaţii arătau fermecător în fracuri, iar femeile, nefiresc de slabe, arătau fabulos de elegante în luxoasele lor rochii de bal. Era o privelişte magică. Comitetul se întrecuse într-adevăr pe sine. Întreaga sală sclipea orbitor: candelabrele vechi de cristal împrăştiau în jur străluciri vrăjite, iar mozaicul podelei scânteia.

Jaime o lăsă pe Bliss la masa ei, o salută şi apoi dispăru pentru tot restul serii. Gata şi cu asta! Bliss o descoperi pe Mimi, alături de părinţii ei, care erau primii în ordinea celor ce îi întâmpinau pe oaspeţi.

— Uau, uită-te la asta! exclamă Mimi, atrasă de colier. Ce piatră!

— A fost al mamei, îi explică Bliss şi-i povesti legenda cu Blestemul lui Lucifer.

Mimi luă smaraldul în palme şi începu să-i mângâie răceala glacială. De cum îl atinse însă, se trezi proiectată înapoi în timp, la bătălia finală: flash-uri ale acelei zile întunecate, sunete de trompetă care se auzeau în depărtare, Mihail cu sabia în flăcări, exilul şi apoi frigul. Frigul… se trezise nemuritoare pe pământ, nerăbdătoare să se hrănească.

— Oh, suspină Mimi, iar ochii îi luceau, în timp ce încă mai ţinea piatra în cupa palmelor. Apoi o lăsă să-i cadă, de parcă o ardea.

Bliss se sperie. Ştia că se întâmpla ceva cu Mimi, că îşi adusese aminte de ceva, că memoria i se trezise la viaţă când atinsese piatra. Şi totuşi, când Bliss însăşi atinse piatra, nu se întâmplă nimic. În mâinile ei nu era altceva decât o simplă bijuterie. Blestemul lui Lucifer… Îi dădea fiori

— E Inima Oceanului, glumi Mimi. Promite-mi numai că n-ai de gând s-o arunci de pe puntea Titanicului.

Bliss încercă să râdă. Dar piatra, de cincizeci de karate îi atârna greu la gât.

Trandafirul lui Lucifer. Blestemul lui Lucifer. Prinţul celor cu Sânge Argintiu, avutul lui cel mai de preţ, atârnat la gâtul ei ca un ştreang. Se cutremură. O parte din ea voia să şi-l smulgă de la gât şi să-l arunce cât de departe putea.

Treisprezece

Conacul Van Alen de la intersecţia dintre 1o1st Street şi Riverside fusese în trecut una dintre cele mai mari şi maiestuoase locuinţe din întregul New York. Nenumărate generaţii ale acestei familii fuseseră gazde pentru preşedinţi, şefi de stat, demnitari internaţionali, laureaţi ai premiilor Nobel, precum şi pentru celebrităţi de la Hollywood şi boemi vremelnic populari – artişti, scriitori şi alţii de acest gen. Cu toate astea, acum nu era altceva decât o biată umbră a ceea fusese în trecut: cornişele erau ciobite, peretele exterior era plin de grafitti, apa se scurgea prin acoperiş, iar pereţii erau cojiţi şi plini de crăpături, deoarece familia nu reuşise să întreţină casa de-a lungul anilor.

Schuyler îşi trase geamantanul sus pe scări şi sună la uşă. Hattie, loiala menajeră a bunicii ei, răspunse şi îi dădu drumul înăuntru.

Sufrageria era întunecată şi draperiile erau trase exact cum le lăsase Schuyler înainte de a pleca. De ani buni Schuyler şi Cordelia locuiseră doar într-un sfert din camerele imensei case – bucătărie, sufragerie şi două dormitoare. Restul era închis şi nefolosit, lucru pe care Schuyler îl atribuise mereu faptului că bunica ei era săracă. Cordelia păstra aproape întregul mobilier din casă ascuns sub cearceafuri, ferestrele erau acoperite de draperii şi părţi întregi din casă erau închise.

Prin urmare, reşedinţa semăna cu un vechi muzeu prăfuit, umplut cu antichităţi şi opere de artă extrem de valoroase, care erau ascunse şi păstrate sub cheie.

Schuyler se îndreptă spre camera ei, unde cu un lătrat puternic şi vesel o întâmpină Beauty voioasă, şi abia atunci Schuyler se simţi cu adevărat acasă.

Acum singura problemă era cu ce anume să se îmbrace. Pe invitaţie scria „Ţinută de gală obligatorie”, de unde Schuyler

înţelese că asta însemna rochie lungă de bal pentru doamne. Şi-o aminti vag pe Cordelia pregătindu-se pentru Balul anual al Celor Patru Sute, îmbrăcată în diverse rochii Oscar de la Renta şi mănuşi până la umăr. Poate că va reuşi să găsească ceva în dulapul Cordeliei.

Se îndreptă spre dormitorul bunicii ei. Nu mai intrase acolo din seara nefastă a atacului. Îi era groază să se ducă acolo, amintindu-şi cum o găsise pe Cordelia zăcând într-o baltă de sânge. Dar se calmă gândindu-se că bunica ei reuşise să supravieţuiască atacului şi Schuyler dusese o cantitate suficientă din sângele Cordeliei la centrul medical. Îl vor păstra până la următorul ciclu. Cordelia avea să se întoarcă într-o bună zi. Nu era moartă. Nu fusese luată de cei cu Sânge Argintiu.

— Căutaţi ceva domnişoară Schuyler? o întrebă Hattie, băgând capul pe uşă şi uitându-se la Schuyler care stătea cu mâinile în şold în faţa dulapului deschis.

— Am nevoie de o rochie, Hattie. Pentru balul de diseară.

— Doamna Cordelia avea multe rochii.

— Da, zise Schuyler încruntată, dând la o parte câteva umeraşe şi evaluând rochiile.

Erau modele învechite, cu mâneci bufante imense sau volănaşe. Câteva dintre rochii semănau foarte mult cu cele purtate prin anii ’80, pe vremea lui Reagan: cu perniţe la umeri, rivalizând cu cele originale create de costumierul Nolan Miller pentru personajul Alexis Carrington din Dinastia.

— Nu prea cred că astea se potrivesc.

— Şi domnişoara Allegra avea rochii, zise Hattie.

— Mama? Rochiile mamei mai sunt aici?

— În camera ei, la etajul al treilea.

Mama ei crescuse în aceeaşi casă şi Schuyler îşi dori pentru a nu ştiu câta oară ca mama ei să fi fost lângă ea şi s-o ajute la soluţionarea acestei dileme. Hattie o conduse sus la etajul următor, pe un hol şi apoi către o cameră pe colţ din din spate.

Inima începu să-i bată puternic de emoţie.

— Mare păcat cu domnişoara Allegra, zise Hattie deschizând uşa. Camera este exact aşa cum a lăsat-o la optsprezece ani. Înainte de a fugi şi a se căsători cu tatăl tău.

Camera era curată lună. Schuyler fu uimită să vadă că nu existau pânze de păianjen pe la colţuri, sau vreun strat gros de praf care să acopere totul. Se aşteptase să vadă o criptă, un

mausoleu, dar în schimb asta era o cameră veselă şi luminoasă, cu lenjerie italiană albă şi apretată pe pat perdele albe, fine, la geam.

— Doamna Cordelia a insistat să păstrăm camera curată. Pentru atunci când se va trezi mama ta.

Schuyler se îndreptă către dulapul din mijlocul camerei şi deschise uşa.

Băgă mâna înăuntru şi scoase o fustă pe un umeraş, Valentino, de prin 1989.

— Eşti sigură că avea şi rochii de seară?

— A mers la un bal. A fost prezentată la Balul Celor Patru Sute când a împlinit şaisprezece ani, explică Hattie. Rochia e făcută de Chanel. Ar trebui să fie aici.

Schuyler căută cu răbdare fiecare umeraş în parte într-un sfârşit, în cel mai îndepărtat colţ al dulapului, găsi un sac negru brodat cu un dublu C.

Scoase sacul şi-l puse pe pat deschizând încet fermoarul.

— Uau, zise Schuyler uluită, dând la iveală o rochie foarte bine păstrată. O ridică în lumină. Era o rochie aurie cu un corsaj strâns, fără bretele, cu partea de jos foarte bogată, ca de prinţesă, cu nenumărate falduri de material voluminos.

O lipi de ea să vadă dacă i se potriveşte. Sigur i se va potrivi, ştia că i se va potrivi.

Când Schuyler intră în Sala de Bal de la St. Regis, toţi cei prezenţi amuţiră. Invitaţii o priveau uluiţi cum stătea la intrare, sub lumina reflectoarelor, nesigură în ce parte s-o ia. Din mulţime se auziră câteva exclamaţii perplexe.

În ceea ce-l privea pe Jack Force, acesta nu-şi putea dezlipi ochii de la ea.

Pentru o clipă, aproape la fel ca toată lumea din acea sală, el crezu că Gabrielle, Allegra Van Alen, se reîntorsese printre ei.

Paisprezece

Balul Celor Patru Sute, cunoscut şi sub numele de Balul Aristocraţilor, nu se îndepărtase de tradiţia stabilită de organizatorii săi iniţiali la sfârşitul secolului al XIX-lea, când cei cu Sânge Albastru aveau un statul proeminent în societate.

Masa cu zece feluri de mâncare, între care erau prevăzute pauze de dans, fusese aranjată cu un serviciu de aur ce costa fabulos, cu piese de câte 75 000 de dolari bucata – platouri de aur masiv, farfurii întinse de aur şi cupe de cristal încrustate cu aur.

De-a lungul celor patru mese dreptunghiulare, cu câte o sută de invitaţi fiecare, era un dâmb de nisip pe care erau aşezate mistrii de aur. Invitaţii erau încurajaţi să sape după comori – darurile de despărţire. Comisia reuşise să convingă sponsorii să ofere seturi de bijuterii extrem de costisitoare, care-ţi luau ochii, încrustate cu safire, rubine şi diamante. Comisia de Juniori, condusă de Mimi, adăugase o notă de modernism: coliere „alfabet" de la Me & R, cercei peruani lucraţi cu migală de la Zani şi cel mai dorit obiect al sezonului, pandantive de la Kaviar and Kind sub forma unor dinţi de rechin, încrustaţi cu diamante.

Meniul era exact acelaşi ca în noaptea primului Bal al Aristocraţilor: Un prim fel de consommé Olga, apoi filet mignoni Lili, legume umplute cu sos de măduvă, urmate de raţă la grătar şi muşchi de vacă, cu garnitură de morcovi pasaţi şi cartofi Parmentier.

Mai multe sculpturi de gheaţă maiestuoase reprezentând cele mai importante monumente şi instituţii newyorkeze, inclusiv noua clădire MOMA, renovări finanţate din banii celor cu Sânge Albastru, precum şi macheta portului Frank Gehry, proiect susţinut de nimeni altul decât de senatorul Llewellyn însuşi, erau aranjate lângă barurile ce străjuiau sala, iar şampania curgea în valuri din nişte robinete micuţe ascunse în gheaţă.

Mimi abia se atinse de mâncare, ridicându-se de pe scaun pentru a se plimba prin mulţimea strălucitoare. Toate familiile prestigioase din New York, toate numele cu blazon aveau reprezentanţi la acest bal: Van Horn, Schlumberger, Wagner, Stewart, Howell, Howland, Gould şi Goelet, Bancroft şi Barlow. De asemenea, erau prezenţi membri ai clanurilor care rămăseseră în Marea Britanie, precum şi alte câteva ramuri mai exotice. O familie de Sânge Albastru putred de bogată, care se despărţise de grupul principal cu secole în urmă şi se stabilise în ceea ce acum este China modernă, tocmai sosise de la Shanghai, oraşul la a cărui reconstrucţie contribuiseră din plin.

Cele două gemene ale lor, în vârstă de şaisprezece ani, două chinezoaice superbe, cu picioare lungi, urmau a fi prezentate în

cadrul balului în acea seară.

Dar nu exista familie mai respectată şi mai onorată decât familia Force. Mimi era o prinţesă printre ai ei, plimbându-se printre invitaţi şi acceptându-le admiraţia şi consideraţia.

Se uită după fratele ei. Stătuse lângă ea toată seara, dar dispăruse brusc între felul cu peşte şi cel cu carne. Ar trebui să facă asta împreună. Aceasta era seara în care adunarea va recunoaşte faptul că ei doi s-au regăsit şi că atunci când va veni timpul potrivit, îşi vor reînnoi jurămintele veşnice.

Unde era?

Cuprinse camera cu puterea minţii, căutându-i semnalul. Ah, uite-l, la masa principală, vorbind cu un prieten din echipa de lacrosse, Bryce Cutting. Îl văzu cum se opreşte şi se uită în direcţia ei cu un zâmbet neaşteptat. Şi jovial pe faţă.

Ea îi zâmbi înapoi şi îi făcu cu mâna, dar el nu-i întoarse gestul.

Iritată, întoarse capul – poate că nu se uita la ea?

Şi atunci observă cine stătea exact în spatele ei, în vârful scărilor, atrăgând atenţia tuturor.

Schuyler Van Alen.

Într-o rochie pentru care însăşi Mimi ar fi dat orice ca s-o îmbrace.

Schuyler îşi găsi locul lângă părinţii trişti ai lui Aggie Carondolet. Era evident că familia Carondolet se simţise desconsiderată de faptul că fuseseră aşezaţi acolo, şi abia dacă îi adresară câteva cuvinte lui Schuyler, informând-o că le părea extrem de rău de ceea ce i se întâmplase Cordeliei. O văzu pe Bliss care stătea singură la masa principală şi-i făcu semn cu mâna. Bliss îi răspunse.

— Vino, îi strigă Bliss.

Îşi strânse faldurile aurii şi se îndreptă spre Bliss. Cele două fete se îmbrăţişară cu căldură.

— Sky, trebuie să-ţi spun ceva – despre Dylan, zise Bliss.

— Ce? zise Schuyler ridicând o sprânceană.

— Cred că este… dar înainte să apuce să termine fraza, un băiat veni la ea şi o invită la dans.

— Desigur, spuse Bliss. Îţi zic mai târziu.

Schuyler dădu din cap. În timp ce se întorcea abătută la locul ei, se întrebă ce anume voise Bliss să-i spună. Bliss era singura

ei prietenă de la bal. Ce căuta Schuyler aici, la urma urmei? De ce venise? Pentru Cordelia? Pentru numele de Van Alen? Nu. Trebuia să fie sinceră. Şi adevărul era unul dureros. Venise pentru a-l revedea pe Jack Force. Dar era o adevărată agonie.

Uite-l acolo, lângă sora lui, cei doi plimbându-se graţios prin sala de bal, ţinându-se de mijloc. Jack cu braţul petrecut în jurul taliei subţiri a lui Mimi. Schuyler auzise şoapte din partea Protectorilor şi Străbunilor de la masa vecină cu privire la un legământ... ceva legat de cei doi şi un jurământ veşnic.

Se servi următorul fel, porumbel fript cu sparanghel. Arăta delicios, dar lui Schuyler mâncarea i se slei în gura.

— Jack, îi şopti Mimi la ureche, în timp ce se plimbau prin sala de bal. Este timpul.

Mereu cu picioarele pe pământ, Mimi se decisese să se comporte de parcă nu ar fi văzut nimic. Era o maestră a autoiluzionării. Dacă o deranja ceva, refuza chiar să-i recunoască existenţa. În mintea ei, Schuyler Van Alen nu era altceva decât o pasiune trecătoare şi iritantă.

Dar în ceea ce-l priveşte pe Jack, imaginea lui Schuyler reaprinsese flacăra sentimentelor pe care şi le reprima de luni întregi. Un gând neliniştitor nu-i dădea pace. De ce îl afecta atât de puternic Schuyler? Era vorba de asemănarea cu Allegra? Asta era tot? Sau era ceva nou... ceva pentru care el nu era pregătit şi la care nu se aştepta? Clătină din cap, dezgustat şi ruşinat de sine însuşi. Locul său de drept era lângă sora sa. Va trebui să se comporte ca şi cum Schuyler nici nu exista.

— Ne aşteaptă să conducem cadrilul, zise Mimi şi Jack îşi însoţi ascultător sora către ringul de dans, unde aşteptau încă trei alte cupluri. Făcea parte din tradiţia Balului ca tinerii care aveau să fie prezentaţi să conducă acest dans iar adolescenţii din primul cadril erau aleşi în funcţie de rangul ierarhic al familiei lor în cadrul Comisiei. Aggi Carondolet ar fi fost şi ea una dintre dansatoare dacă nu ar fi murit.

Mimi se gândi că numele de cadril era doar un cuvânt pretenţios pentru un dans în cerc, dar chiar şi aşa îi făcu plăcere, lăsându-se condusă de Jack pentru a executa toate figurile, terminând cu marele lanţ al celor patru doamne, care o plasă în faţa grupului, exact acolo unde îi era locul.

După dans, adolescenţii Sânge Albastru rămaseră nemişcaţi

pe locurile lor în mijlocul ringului de dans, aşteptând să fie prezentaţi în mod oficial adunării de către Regis, strigaţi după numele lor actuale şi cele adevărate.

— Dehua Chen, se auzi şi una dintre frumuseţile asiatice făcu un pas înainte.

— Cunoscută neamului nostru sub numele ei adevărat, Xi Wangmu.

Îngerul Nemuririi.

— Deming Chen.

Următoarea strigată fu sora ei. Cele două erau identice în frumuseţea lor calmă şi eterică, cu pielea uşor arămie, cu mătăsos negru ca abanosul, ochi migdalaţi şi sexy şi câţiva pistrui pe nas.

— Cunoscută neamului nostru sub numele ei adevărat, Kuan Yin.

Îngerul Milei.

Alţi fură strigaţi, întregind astfel fostul panteon ceresc.

La final, un singur reflector îi lumina pe gemenii Force. Mimi îşi strânse fratele de mână cu putere.

— Madeleine Force.

Mimi făcu un pas înainte, cu capul sus.

— Cunoscută neamului nostru sub numele ei adevărat, Azrael.

Îngerul Morţii.

— Benjamin Force.

Jack făcu o plecăciune.

— Cunoscut neamului nostru sub numele lui adevărat, Abbadon.

Îngerul Distrugerii.

Îngerii gemeni ai Apocalipsei. Acesta era destinul lor nemuritor. Locul lor. Cei mai puternici vampiri ai clanului după Neprihăniţi. Foştii locţiitori ai lui Lucifer, care îi întorseseră spatele Prinţului Raiului după Cădere. La Roma vânaseră şi uciseseră toate odraslele de Sânge Argintiu. Doar graţie puterii lor reuşiseră cei cu Sânge Albastru să supravieţuiască de-a lungul mileniilor.

Jack zâmbi spre Mimi şi amândoi făcură o plecăciune în faţa adunării.

Ştiau ce le era sortit.

Cincisprezece

Se servi cafeaua din cafetiere aurite şi desertul – tradiţionala budincă Waldorf, cu piersici în jeleu, ecleruri de ciocolată şi vanilie, prăjitură mereng fină ca aerul şi asortată pe deasupra cu frişcă Amaretto – fu consumat cu moderaţie. Obraji pudraţi se lipeau de alţi obraji pudraţi în gesturi de la revedere. A fost o petrecere minunată, toată lumea era de acord cu asta, şi o sumă impresionant de mare fusese strânsă, depăşind chiar recordul anul trecut.

SMS-urile lui Mimi erau trimise în întreaga sală de bal de la St. Regis. Pentru cei mai selecţi dintre adolescenţii vampiri, seara abia începea.

After-party, Ansel Orensanz,
Miezul nopţii,
Măştile obligatorii,
Fără acest mesaj nu intri.

Agitaţia cuprinse mulţimea de tineri adunaţi la garderobă şi la lifturi, şi se auziră strigăte de nedumerire şi dezamăgire printre cei care nu primiseră mesajul.

— Îţi schimbi rochia? Bliss o întrebă pe Mimi, urmând-o afară.

— Ai înnebunit? O să port rochia asta până când o trebuiască să mi-o dea jos de pe cadavrul meu, glumi Mimi. Vino sus. Avem cea mai bună selecţie de măşti.

Mimi era într-o stare euforică. Balul fusese un succes iar acum era timpul să înceapă cheful cu adevărat.

Schuyler ieşi afară, strângându-şi vechea haină neagră de blană a Cordeliei în jurul umerilor. Îl găsi pe Julius, şoferul bunicii ei, aşteptând-o răbdător în Fordul Crown Victoria.

— Unde mergem?

Tocmai voia să zică „acasă”, când îi sună telefonul. Cu siguranţă era Oliver. Nu. Era un mesaj de la un număr ascuns.

Care o invita la Angel Orensanz, sinagoga abandonată din Lower East Side. Mască obligatorie? Ce însemna asta?

— Ai primit mesajul? Cicely Appelgate o strigă bucuroasă din maşina alăturată. Cicely făcea parte din gaşca lui Mimi şi Schuyler se întrebă de ce se obosise să vorbească cu ea.

— Hm, da.

— Ne vedem acolo! zise Cicely veselă. Apropo, ai o rochie super! zise ea admirativ. Mama zice că e cu siguranţa Chanel vintage.

Deci asta era. Lui Schuyler i se părea câteodată că viaţa la liceu era atât de stupidă. Dacă te îmbrăcai sau arătai într-un anumit fel, sau aveai lucrurile „potrivite” – o geantă de firmă, sau cel mai nou telefon mobil, sau un ceas costisitor –, viaţa era mult mai uşoară. Schuyler nu avusese niciodată astfel de lucruri. Cordelia fusese foarte strictă cu banii de buzunar şi Schuyler mereu fusese copilul în pulovere de la second-hand şi alte lucruri de pe raftul cu solduri de anul trecut.

Dar rochia şi faptul că era creată de o casă de modă faimoasă şi costisitoare, îi schimbase părerea lui Cicely despre ea. Cel puţin în seara asta.

— Acasă, domnişoară Schuyler?

Îi promisese lui Oliver că-l va suna imediat ce o să iasă de la petrecere. Îi spusese că va sta doar câteva minute şi va pleca imediat după cină, dar deja era unsprezece jumătate. Probabil era obosit mort din cauza fusului orar, se gândi Schuyler. Cu siguranţă că a adormit în faţa televizorului.

Mesajul era probabil legat de acea petrecere despre care alţi adolescenţi vorbeau la bal – agitaţia legată de cheful organizat de Mimi Force. Să se ducă? Ce ar avea de, pierdut? Mai mult, dacă Mimi era acolo, asta însemna că şi Jack era acolo. Se gândi la cât de frumos arăta în fracul lui şi la modul în care o privise atunci când intrase pe uşă, ochii lui verzi sfredelind-o. Nu cu mult timp în urmă, el fusese cel extrem de hotărât să afle adevărul despre cei cu Sânge Argintiu, dar brusc dăduse înapoi. Dar poate că mai exista o şansă să-l convingă s-o însoţească în lupta pentru adevăr. Era pierdută, având în vedere că bunicul ei refuzase s-o ajute. Dar dacă l-ar avea pe Jack lângă ea. Se hotărî.

— Mergem acasă, Julius, dar doar pentru câteva minute. Trebuie să iau ceva. Un suvenir veneţian. Apoi mergem în sudul Manhattanului.

24 NOIEMBRIE 1871
ANUNȚ DE LOGODNĂ ÎN URMA DISPARIȚIEI FOSTEI LOGODNICE

Lord englez urmează să ia în căsătorie moștenitoarea familiei Vanderbilt

Anunțul oficial al logodnei dintre Caroline Vanderbilt, fiica Amiralului și a lui Elizabeth Vanderbilt, care locuiesc pe Fifth Avenue, la numărul 800, și Alfred, Lord Burlington de Londra și Devonshire, vine în continuarea misterioasei dispariții a fostei logodnice a Lordului Burlington, Maggie Stanford, fiica lui Tiberius și a Dorotheei Stanford de Newport.

Maggie Stanford a dispărut în condiții misterioase în noaptea Balului Aristocraților, desfășurat în casa Amiralului Vanderbilt, cu un an în urmă, chiar în momentul în care își anunțase logodna cu Lordul Burlington. Logodna a fost ruptă cu șase luni în urmă, iar Maggie Stanford este în continuare dată dispărută.

Până în acest moment, ziua nunții nu a fost stabilită.

Şaisprezece

Ca mulţi alţi invitaţi, când Bliss ajunse la petrecere, rămase cu gura deschisă de uimire. Sinagoga abandonată era luminată de

o mie de lumânărele, proiectând umbre alungite şi tenebroase pe ziduri. Mimi avea dreptate, arăta ca o ruină splendidă şi a dansa doar la lumina lumânărilor era cumva înspăimântător şi romantic în ace laşi timp.

Măştile dădeau petrecerii un iz de strălucire nepământeană, pentru că toţi oaspeţii încă erau îmbrăcaţi în costumele de gală. Băieţii arătau extrem de bine în fracurile lor iar fetele erau minunate în rochiile de seară, toţi având un aer oarecum malefic cu acele măşti pe faţă.

Bliss îşi aşează masca împodobită cu pene şi nestemate pe chip. Era cam greu să vezi pe toată lumea din spatele ei

O observă pe Schuyler care intră. Foarte bine. Bliss îi trimisese mesajul fără ştirea lui Mimi.

DJ-ul mixă o piesă Bauhaus, o melodie întunecată şi lentă: Burning from the inside…

Un băiat cu cravată albă se îndreptă spre Bliss, având faţa ascunsă în spatele unei măşti cu un Pierrot abătut.

Îi făcu semn către ringul de dans.

Bliss dădu din cap şi îl urmă. El întinse mâinile şi ea se lăsă, îmbrăţişată.

— Carevasăzică ai supravieţuit, şopti el, cu gura foarte aproape de urechea ei, astfel încât îi putea simţi respiraţia.

— Poftim?

— M-aş fi urât dacă te-aş fi lăsat să te îneci, chicoti el.

— Tu…

El îşi duse un deget la gură, sau mai degrabă la gura lui Pierrot.

— Mi-a fost dor de tine… zise Bliss. Dylan. Cu siguranţă el era. O găsise din nou. Ce mişcare deşteaptă din partea lui să apară la un bal mascat, unde nu-l putea recunoaşte nimeni!

— Nu am fost plecat atât de mult, zise el cu sinceritate.

— Ştiu, dar am fost îngrijorată…

— Nu fi. Totul va fi bine.

— Eşti sigur?

— Da.

Bliss dansă fericită. Se întorsese! Se întorsese pentru a fi cu ea! Era în al nouălea cer.

Melodia se termină. Băiatul cu mască făcu o plecăciune.

— Plăcerea mea.

— Aşteaptă, strigă Bliss, dar deja el dispăruse în mulţime, şi

când se uită mai cu atenţie, observă zeci de băieţi îmbrăcaţi la fel, în costume negre, însă niciunul nu avea masca cu faţă de clovn trist, cu o lacrimă atârnând sub pleoapă.

Schuyler se plimba abătută din cameră în cameră. Ar fi trebuit să-l sune totuşi pe Oliver, ca să nu fie singură pe aici. Petrecerea asta se dovedea a nu fi atât de exclusivistă precum Balul Celor Patru Sute. Observă câţiva colegi de-ai ei cu Sânge Roşu, oarecum agitaţi şi încurcaţi, neştiind dacă sunt bineveniţi sau nu. Îşi dădea seama care sunt fiinţe umane şi care vampiri: vampirii străluceau în întuneric – Illuminata îi ajuta să se recunoască între ei.

În adâncurile tenebroase din spatele coloanelor, mai multe cupluri profitau de întuneric pentru a se săruta – „sărutul" acesta având un cu totul alt înţeles în rândurile vampirilor adolescenţi. Putea auzi sunetele profunde ale vampirilor care se hrăneau cu însoţitorii lor umani şi pulsaţia sângelui şi a vieţii care treceau dintr-o fiinţă în alta. Apoi, vampirii străluceau şi mai puternic, trăsăturile le deveneau mai clare şi distincte, în timp ce oamenii rămâneau absenţi şi cu ochii în gol.

Schuyler ştia că într-o bună zi şi ea va trebui să facă acelaşi lucru. Va trebui să efectueze Sărutul Sacru cu un însoţitor uman. Gândul o emoţiona şi o terifia în acelaşi timp. Sărutul Sacru nu era deloc o glumă. Era o legătură serioasă între un vampir şi un om, legătură respectată de cei cu Sânge Albastru. Însoţitorii umani trebuiau trataţi cu afecţiune şi grijă pentru serviciile pe care le prestau.

Atmosfera de bonton de la Balul Aristocraţilor lăsase loc unor comportamente mai zgomotoase şi mai gălăgioase. Câţiva adolescenţi dansau lipiţi unul de altul pe ritmuri de muzică house mixată de DJ, iar atmosfera era una de revoltă şi de rebeliune, fetele începând să danseze provocator una cu alta sau cu parteneri de sex opus. Petrecerea se transformă rapid într-un chef cu adolescenţi transpiraţi, cu mâinile pe sus, care declarau că o vor face în seara respectivă. (Beţi turtă – de atâta sânge.)

Schuyler rămase deoparte. Nu-şi găsea locul în mulţimea asta. Nu avea niciun prieten aici.

Oftă. Masca veneţiană pe care o purta îi acoperea întreg chipul. Îşi dorea s-o scoată; o mânca pielea şi faţa îi transpira.

Îşi făcu loc spre un alcov micuţ ascuns în spatele boxelor şi se aşeză pentru a se gândi la următorul pas.

Un băiat o urmă. Cât de amuzant, se gândi Schuyler.

Cum poţi şti foarte bine cine erau fetele, pentru că purtau rochii diferite, în timp ce băieţii arătau absolut toţi la fel, în fracurile lor. Exact ca acesta, cu masca lui neagră de mătase, care-i acoperea capul, ochii şi nasul, dându-i un aer şmecheresc de pirat urban.

— Nu-ţi plac petrecerile? o întrebă el, când o văzu că stă singură pe o bancă veche de piatră.

Schuyler râse.

— De fapt, chiar le urăsc.

— Şi eu.

— Nu ştiu niciodată ce să spun sau ce să fac.

— Păi, se pare că e vorba de dans. Şi de băutură. De tot felul.

Era vampir prin urmare. Schuyler se întrebă cine era şi de ce se obosea să vorbească cu ea.

— Fără îndoială, fu ea de acord.

— Dar alegerea ta este să nu alegi.

— Sunt o rebelă, zise ea sarcastic.

— Nu prea cred.

— Nu?

— Păi, eşti aici, nu-i aşa? Puteai să alegi să nu vii deloc. Avea dreptate. Nu o obliga nimeni să fie acolo. Venise pentru acelaşi motiv pentru care se dusese şi la bal. Pentru a-l vedea pe Jack. Trebuia să recunoască: de fiecare dată când îl vedea pe Jack Force, ceva în sufletul ei se trezea la viaţă.

— Ca să fiu sinceră, am venit să văd un băiat, zise ea.

— Ce băiat? o tachină el.

— Nu contează.

— De ce nu?

— D-aia. Este complicat, ridică Schuyler din umeri.

— Haide, zău.

— Păi, este. El e… nu e interesat, zise ea, gândindu-se la Jack şi la Mimi şi la legătura dintre ei. Orice ar fi simţii ea pentru el, nu avea niciun sens. El îi spusese asta foarte clar la înmormântarea bunicii ei. Avea responsabilităţi faţă de familia sa. Nu putea scăpa de imaginea celor doi ţinându-se de mână. Azrael şi Abbadon. Încărcătura magnetică dintre ei doi era evidentă. Întreaga sală de bal a simţit furnicături de emoţie

când au fost anunţaţi. Doi dintre cei mai puternici vampiri ai noştri. În sfârşit ni s-au arătat. Cine era ea, Schuyler Van Alen, care nici măcar nu avea sânge pur de vampir, ca să se bage între ei?

— De unde ştii că nu e interesat? întrebă el serios.

— Pur şi simplu ştiu.

— Ai putea fi surprinsă.

Schuyler îşi dădu seama că băiatul stătea foarte aproape de ea. Ochii aceia din spatele măştii – putea vedea o umbră de verde. Inima îi tresări. Băiatul se apropie şi mai mult.

— Surprinde-mă, şopti Schuyler.

Drept răspuns, băiatul îi ridică masca uşor şi-şi apropie buzele de ale ei.

Schuyler închise ochii. Singurul băiat pe care-l sărutase vreodată fusese Jack Force, iar acest sărut era asemănător, dar totuşi diferit. Mai insistent. Mai stringent. Ea îi inhală respiraţia şi îi simţi limba în cerul gurii, dansând împreună cu a ei, de parcă ar fi vrut s-o devoreze. Se simţi ca şi cum l-ar putea săruta o eternitate.

Şi apoi se opri.

Deschise ochii, cu masca ridicată de pe faţă. Ce se întâmplase? Unde dispăruse?

— Hei!

Schuyler se întoarse. Mimi Force stătea în foaier, purtând o parură splendidă de prinţesă indiană, iar „masca” îi era desenată profesionist direct pe faţă.

— L-ai văzut pe fratele meu pe undeva?

Mimi fusese supărată la început să descopere că petrecerea ei era plină de fiinţe umane, dar apoi puse totul pe seama popularităţii ei irezistibile şi-i trecu. Aşa că nu se enervă deloc când o descoperi pe Schuyler, altă persoană care nu fusese invitată, la petrecere.

Înainte ca Schuyler să poată da un răspuns, Jack Forte se materializă lângă sora lui. Şi el purta o parură indiană la fel ca sora lui. Şi la fel ca Mimi, masca lui era pictată direct pe faţă.

— Aici sunt, zise el jovial. Oh, bună, Schuyler. Cum a fost Veneţia?

— Extraordinar, zise Schuyler, încercând să-şi păstreze calmul.

— Super.

— Haide, Jack, trebuie să înceapă artificiile, zise Mimi trăgându-l de mânecă.

— Ne mai vedem, spuse Jack.

Schuyler amuţi. Era foarte sigură că Jack fusese cel care o sărutase. Sigură că el fusese sub acea mască neagră. Dar atitudinea lui relaxată, prietenoasă o făcu să se îndoiască de bănuielile anterioare. Dar dacă nu fusese Jack, atunci cine? Cine era băiatul din spatele măştii negre?

Cu o tresărire, îşi dădu seama că a doua zi era începutul vacanţei de Crăciun, şi că nu avea să-l mai vadă pe Jack timp de două săptămâni.

Şaptesprezece

Iarna îşi intră în drepturi la New York cu mai multe furtuni dezlănţuite. De câteva zile oraşul era acoperit de o pătură imaculată de zăpadă, până când aceasta se transformă într-o zloată gălbuie şi gri, creând grămezi zăpadă la marginea trotuarelor şi bălţi murdare pe care cetăţenii curajoşi ori le săreau, ori treceau de-a dreptul prin ele, încălţaţi cu cizme de cauciuc.

Schuyler se bucura de frigul de afară, pentru că vremea reflecta starea ei. Vacanţele erau perioade liniştite pentru cei din familia Van Alen. În trecut, ea şi Cordelia mergeau la slujba de la St. Bartholomew, în partea cealaltă a oraşului, apoi luau o masă modestă la miezul nopţii în seara de Ajun.

Ca în fiecare an, îşi petrecu ziua de Crăciun cu mama ei la spital. Julius şi Hattie aveau zi liberă pentru a fi cu familiile lor, aşa că ea luă autobuzul de una singură. Spitalul era practic pustiu când sosi ea. Nu erau decât un paznic adormit la recepţie şi câteva asistente nerăbdătoare să-şi termine tura. Observă că personalul încercase să-şi creeze o atmosferă de Crăciun. Coroniţe de brad erau agăţate pe fiecare uşă şi un pom de Crăciun singuratic, cam anemic şi cu ramuri maronii, era aşezat în mijlocul salonului, împreună cu o menora care pâlpâia.

Mama ei dormea ca de obicei. Nimic nu se schimbase. Schuyler lăsă încă un cadou nedesfăcut la capul patului. De-a lungul anilor, pe cadourile de la Schuyler păstrate în dulap se depunea din ce în ce mai mult praf.

Scuturându-se de zăpadă, se dezbrăcă şi-şi îndesa căciula de lână şi mănuşile în buzunare. Dacă ar fi fost Cordelia, ar fi aşezat masa, scoţând la iveală curcan şi umplutură, şuncă şi pâine caldă din casoletele Tupperware pregătite de Hattie. Hattie îi pregătise lui Schuyler aceleaşi feluri de mâncare pentru a le duce la spital, dar a mânca fără ca bunica ei să-i corecteze manierele sau să strige la asistente să-i aducă farfurii de porţelan în loc de plastic nu era acelaşi lucru.

Deschise televizorul şi se făcu comodă pentru a şi mânca prânzul şi a privi o reluare a filmului O viaţă minunată. Acest film o deprima şi mai mult ori de câte ori îl vedea, având în vedere că nu exista niciun happy-end pe care Schuyler să-l poată întrezări pentru Allegra.

Oliver o invitase să-şi petreacă Crăciunul cu familia lui dar refuzase. Singura ei familie pe lumea asta era în acest salon de spital. Aici era locul ei.

În partea cealaltă a oraşului, în Upper East Side, imensele case şi apartamente fuseseră părăsite de locatarii lor. Familia Force deja plecase cu avionul lor Gulfstream VI în vacanţă, expediindu-şi costumele de baie via FedEx la vila lor din St. Barths, unde aveau să-şi petreacă prima săptămână de concediu, şi echipamentele de schi la cabana din Aspen, pentru a doua parte a vacanţei. Familia Llewellyn plecase de Crăciun în Texas, la familia lor, şi aveau să se întâlnească cu familia Force la Aspen, pentru a petrece Anul Nou.

Până şi familia lui Oliver îşi făcuse planuri pentru o ieşire la mare la casa familiei din Tortola, dar el alesese să stea în oraş pentru a fi mai aproape de Schuyler.

El îşi făcuse planul să viziteze casa Van Alen a doua zi după Crăciun, încărcat de cadouri. Mereu îşi petrecea a doua zi împreună. Lui Oliver îi plăcea să aducă o baghetă crocantă, unt franţuzesc – adevăratul unt, sublinia el, nu porcăria aia de unt american fără niciun gust –, mai multe borcănaşe de caviar rusesc de la Petrossian şi şampanie din pivniţa părinţilor săi.

Dar în dimineaţa zilei de douăzeci şi şase, exact după ce Oliver împachetase coşul cu bunătăţi şi se pregătea să plece, primi un telefon alarmant de la Hattie.

— Domnule Oliver, veniţi, veniţi repede, îl imploră ea.

Oliver sări într-un taxi şi ajunse la casa familiei Van Alen,

unde o găsi pe Hattie vorbind incoerent şi agitat, răsucindu-şi şorţul în mâini şi cu ochii în lacrimi. Îl conduse sus către camera lui Schuyler.

— Domnişoara nu a coborât pentru micul dejun. Am crezut că a dormit mai mult, până când Beauty a coborât în fugă scările şi m-a tras până aici. Apoi am văzut cum zăcea aşa întinsă şi nu am putut s-o trezesc. Dumnezeu să mă ajute, arăta la fel ca domnişoara Allegra, aşa că m-am îngrijorat că nu mişca deloc, nici măcar nu părea să respire şi v-am sunat pe dumneavoastră, domnule Oliver.

Beauty, copoiul lui Schuyler, scâncea la capul patului. Sări şi începu să-i lingă mâinile şi faţa lui Oliver când îl văzu intrând în cameră.

— Bine ai făcut că m-ai chemat, Hattie, zise Oliver mângâind-o pe Beauty şi apoi scuturând-o pe Schuyler. Îi verificându-i pulsul. Nu avea puls, dar asta nu însemna mare lucru. Învăţase de-a lungul orelor de instruire pentru Conduiţi că vampirii îşi pot încetini ritmul inimii pentru a-şi conserva energia. Dar, totuşi, Schuyler avea doar cincisprezece ani şi abia începuse să se transforme, Era prea devreme pentru ea să intre în starea de conservare. Doar dacă nu…

Lui Oliver îi trecu brusc prin minte un gând groaznic dacă Schuyler fusese atacată de un Sânge Argintiu? Mâinile îi tremurau atunci când formă numărul de telefon al mătuşii lui, dr. Pat, doctoriţa fiinţă umană care îi îngrijea pe cei cu Sânge Albastru. Dr. Pat îi recomandă lui Oliver să nu mai aştepte ambulanţa sau s-o ducă la vreun spital obişnuit.

— Nu vor şti ce să facă. Adu-o la mine la cabinet, acum. Ne vedem acolo.

Când Oliver ajunse la cabinet cu Schuyler în braţe, dr. Pat şi echipa ei erau pregătiţi. Oliver îşi aşeză cu grijă prietena pe o targă.

— Spune-mi că va fi bine, o rugă Oliver.

Dr. Pat îi verifică gâtul lui Schuyler. Nu avea niciun semn. Niciun semn lăsat de Monstruozitate.

— Ar trebui să fie bine. Nu pare să fi fost atacată. Ar trebui să fie OK. Sunt nemuritori. Dar vom vedea care e problema.

Oliver se aşeză în sala de aşteptare pe un scaun de plastic extrem de inconfortabil. Mătuşa lui fusese mereu obsedată de

mobila modernă, iar cabinetul semăna mai degrabă cu recepţia unui hotel la modă decât cu o clinică: mobilă albă de plastic, covoare albe, lămpi albe. După câteva ore pline de nelinişte, mătuşa lui Oliver ieşi din cabinet.

Dr. Pat arăta foarte obosită şi istovită.

— Intră, îi zise ea nepotului ei. S-a trezit. I-am pus o transfuzie. Asta se pare că a rezolvat treaba.

Schuyler părea şi mai micuţă şi fragilă în patul de spital. Purta unul dintre acele halate care se leagă la spate şi era mai palidă ca de obicei. Îi putea vedea venele albăstrii prin pielea transparentă.

— Bună, Frumoasă Adormită, glumi Oliver încercând să-şi ascundă îngrijorarea.

— Unde sunt?

— Eşti la mine în cabinet, copilă, zise dr. Pat. Ai intrat în hibernare. Este ceva care de obicei se întâmplă mult, mult mai târziu. Este un alt cuvânt pentru somnul prelungit, adică ceea ce fac vampirii atunci când sunt epuizaţi de nemurire, la sfârşitul unui ciclu.

— Am capul greu. Şi sângele – îl simt ciudat. Lipicios.

— A trebuit să-ţi fac o transfuzie. Aveai un număr scăzut de celule roşii. Te vei simţi ciudat o vreme până când noul sânge o să se amestece cu cel vechi.

— Oh, se cutremură Schuyler.

— Oliver, ne poţi lăsa câteva minute singure?

— Mă bucur să văd că eşti bine, zise Oliver strângând cu putere umărul lui Schuyler. Te aştept afară.

După ce Oliver ieşi din cabinet, dr. Pat îi examină pupilele lui Schuyler. Notă ceva în dosar, în timp ce Schuyler aştepta nerăbdătoare să audă diagnosticul.

Dr. Pat o examină îndeaproape.

— Ai cincisprezece ani, nu-i aşa?

Schuyler dădu din cap.

— Ai participat la inducţia Comisiei?

— Da.

— Exact cum ţi-am zis, aveai un număr foarte redus de globule roşii. Dar, cu toate astea, celulele albastre au un nivel crescut. Cumva, ai atins nivelul sanguin al unui vampir matur, dar totuşi corpul tău a intrat în hibernare, ceea înseamnă că tu

nu produci nivelurile adecvate de antigen.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că transformarea a luat-o razna în cazul tău.

— Pardon?

— Transformarea este un proces în care celulele tale de sânge albastru – ADN-ul de vampir – începe să preia puterea. Îţi cresc colţii, corpul tău începe să simtă nevoia de sânge uman. Amintirile revin şi puterile tale, oricare ar fi ele, încep să se manifeste.

Schuyler dădu din cap.

— Dar, cu toate astea, este ceva ciudat legat de hemograma ta. Celulele de sânge de vampir preiau puterea, dar nu este un proces normal, treptat, în cadrul căruia fiinţa umană este lepădată pentru a face loc celei nemuritoare – ca un şarpe care-şi leapădă pielea. Nu sunt sigură, dar parcă ADN-ul tău uman se luptă cu ADN-ul de vampir. Îi opune rezistenţă. Şi, pentru a contracara, ADN-ul de vampir loveşte la rândul său şi mai puternic – determinând astfel un nivel foarte redus al celulelor de sânge uman. Şocul a trimis corpul în hibernare. S-a întâmplat ceva? Câteodată cauza este un eveniment traumatic.

Schuyler clătină din cap. Noaptea dinainte fusese una normală.

— Uneori, poate fi vorba de o reacţie întârziată, zise Pat. E vorba probabil de sângele tău amestecat.

Dr. Pat ştia totul despre circumstanţele naşterii lui Schuyler. Fusese medicul obstetrician al Allegrei.

— Nimeni nu a documentat ceea ce se întâmplă atunci când ADN-ul uman se amestecă cu sângele de vampir. Aş vrea sa rămâi sub observaţie o vreme.

Optsprezece

O săptămână mai târziu, Schuyler încă se simţea uşor ameţită în urma „episodului”, după cum denumeau ea şi Oliver vizita de urgenţă efectuată la cabinetul doctoriţei Pat. Oliver se oferise să vină s-o ia cu maşina şi s-o ducă la şcoală. Schuyler, care în mod normal refuza astfel de gesturi din moment ce locuia în partea opusă a oraşului, de data asta fu de acord cu propunerea. Oliver era Conduitul ei – aşa că era datoria lui să aibă grijă de ea, şi

pentru prima dată Schuyler avea să-i permită acest lucru.

Semestrul de primăvară la Duchesne fusese deschis în mod oficial cu o adunare, în cadrul căreia directoarea le urase bun venit tuturor elevilor, apoi urmase o pauză de ceai şi biscuiţi cu coacăze şi ciocolată caldă la belvedere. Oliver şi Schuyler se aşezară pe locurile lor obişnuite în ultimul rând al capelei, împreună cu ceilalţi colegi din anul doi.

În jurul lor, toată lumea vorbea agitată schimbând impresii de vacanţă. Majoritatea fetelor erau odihnite şi bronzate, şi-şi dădeau telefoanele una alteia pentru a se uita la poze cu ele în bikini pe plajele din Bahamas, St. Thomas sau Maui. Schuyler o văzu pe Bliss intrând împreună cu Mimi Force, braţ la braţ, de parcă erau cele mai bune prietene.

Părul lui Mimi se deschisese şi mai mult la culoare datorită soarelui, iar Bliss avea şi ea câteva şuviţe arămii. Jack Force mergea încet în urma lor, cu mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor. Se bronzase cu o urmă de mască de a schi în jurul ochilor, ceea ce-l făcea să arate şi mai adorabil.

Oliver observă direcţia în care privea Schuyler şi nu comentă. Ea ştia ce părere avea el despre pasiunea ei pentru Jack Force.

Simţind iritarea prietenului ei, Schuyler îşi lăsă capul pe umărul lui cu afecţiune. Dacă nu ar fi fost Oliver… ar fi putut… să ce? Să-şi piardă cunoştinţa pentru totdeauna? Să ajungă la fel ca mama ei pe un pat de spital în comă? Încă avea dificultăţi în a înţelege toate câte se întâmplau. Celulele de vampir se luptau cu cele umane, oare ce înseamnă asta? Va fi mereu sfâşiată între cele două direcţii? Foamea pe care o simţise la Veneţia se potolise oarecum datorită transfuziei. Poate că asta era tot. Avusese nevoie de sânge. Poate că în loc să fie nevoită să se hrănească, îşi va putea face transfuzii. Va trebui s-o întrebe pe doctor Pat dacă asta era o alternativă viabilă. Pur şi simplu era foarte ciudat să se uite la Oliver şi să se gândească la cât este de apetisant. Era prietenul ei, nu o gustărică.

Bliss Llewellyn îşi roti privirea şi o văzu pe Schuyler. Cele două fete îşi făcură timid cu mâna. Bliss avusese de gând să-i spună lui Schuyler despre întoarcerea lui Dylan, să continue discuţia începută la bal, dar nu avusese încă ocazia.

Vacanţa fusese o perioadă foarte agitată pentru Bliss. Leşinurile şi coşmarurile se reîntorseseră cu şi mai multă forţă. Ajunul Crăciunului fusese cea mai groaznică noapte. Se trezise

cu o durere atât de îngrozitoare în piept, încât abia putea respira. Era udă leoarcă şi cearceafurile se lipiseră unele de altele de la transpiraţie. Scârbos.

Dar ceea ce era şi mai terifiant era faptul că monstrul din coşmarurile ei începuse să-i vorbească în somn.

Blisssss…

Blisssss…

Blisssss…

Îi striga doar numele, dar tot i se făcea părul măciucă de groază. Era doar un vis. Doar un vis. Doar un vis. Nu exista niciun monstru care s-o poată răni. Totul făcea parte din procesul de transformare. Amintirile ei care prindeau viaţă şi îi vorbeau, asta îi spusese Comisia. Sinele ei anterior, vieţile ei trecute.

Îşi încleştă maxilarele şi se îndreptă în scaun.

Lângă ea, Mimi Force căsca delicat în palmă. Pentru Mimi cele două săptămâni de vacanţă fuseseră un adevărat paradis. Agăţase nu doar unul, ci doi însoţitori umani delicioşi în excursie, se săturase cu ei şi se simţea de parcă ar fi putut cuceri întreaga lume. Abia aştepta să înceapă noul semestru. Un nou anotimp însemna o scuză pentru a merge la cumpărături. La fel ca Bliss, şi Mimi era nerăbdătoare, nerăbdătoare să ajungă înainte de ora închiderii la Barneys.

Bliss se forţă să asculte discursul directoarei – încă un semestru plin de rezultate excelente vă aşteaptă pe holurile liceului Duchesne, blah, blah, blah –, când deodată uşile capelei se deschiseră cu zgomot.

Capetele se întoarseră către sursa zgomotului.

Un băiat stătea în prag.

Un băiat foarte, foarte frumos.

— Ah, scuze. Nu am vrut să fac asta. Mi-a scăpat!

— Nu, nu, este OK. Intră Kingsley. Poţi sta aici în faţă, zise directoarea, făcându-i semn să înainteze.

Băiatul zâmbi. Se îndreptă pe interval către locul indicat, cu un mers legănat. Cu părul negru strălucitor, cu o buclă atârnându-i deasupra ochiului stâng, etala o infatuare şi o încredere în sine care se potriveau cu aspectul exterior fermecător. Purta o cămaşă albă lărguţă şi blugi strâmţi negri,

de parcă tocmai ar fi coborât de pe coperta vreunui CD.

La fel ca toate fetele prezente, Bliss nu-şi putea dezlipi ochii de la el.

Ca şi cum i-ar fi simţit privirea, el se întoarse şi se uită direct în ochii ei.

Şi îi făcu cu ochiul.

Nouăsprezece

Numele lui era Kingsley Martin şi era în anul trei. Populaţia feminină de la Duchesne căzuse de acord: până şi numele era sexy. În secunda în care apărea, pe fete le lua amocul. Într-o săptămână, realizările sale deveniseră legendare. Deja fusese selectat să facă parte din echipele de lacrosse, fotbal şi canotaj ale liceului. La fel de impresionant, avea note extraordinar de bune. O dăduse gata pe profesoara de engleză cu prezentarea sa despre Înfernul lui Dante, intitulată „Taco Hell”, în care comparase cercurile iadului cu lanţurile de fast-food. La matematică rezolvase o problemă complicată într-un timp record.

Nu strica faptul că „arăta bestial”, după cum spuneau fetele. Te dădea gata de frumos ce era. Genul de frumuseţe care combina strălucirea de Hollywood cu spilcuiala sofisticării europene şi o doză de temperament pus pe şotii Noul băiat părea o senzaţie.

Şi aşa, pur şi simplu, Jack Force deveni istorie. Toate fetele merseseră la şcoală cu Jack încă de la creşă. Kingsley reprezenta o alternativă nouă, uluitoare şi misterioasă.

Mimi Force o puse pe Bliss la curent după prânz, pe când îşi reaplicau gloss pe buze în baia fetelor.

— Este un Sânge Albastru, zise Mimi rotunjindu-şi buzele şi aplicând glossul.

— Nu mai spune, răspunse Bliss. Normal că era vampir – ştia asta din secunda în care îl văzuse. Nu mai întâlnise niciodată un vampir care să se grozăvească atâta cu statutul său de Sânge Albastru în public. Era surprinzător că nu-şi scosese şi colţii în faţa întregii şcoli.

— L-am întâlnit la Balul Celor Patru Sute, zise Mimi. Familia lui tocmai s-a mutat de la Londra, dar a crescut în toată lumea: Hong Kong, New York, Capetown. Sunt cumva înrudiţi cu familia regală. Are şi un titlu, dar nu-l foloseşte.

— Să-i facem o reverenţă? glumi Bliss.

Mimi se încruntă.

— Nu e o glumă. Sunt foarte tari. Au pământuri, sunt consilieri ai reginei, tot tacâmul.

Bliss abia se abţinu să nu-şi dea ochii peste cap. Câteodată Mimi era atât de încăpăţânată în snobismul ei, încât nu mai avea pic de umor.

Ieşiră din baie şi dădură nas în nas cu personajul principal al discuţiei. Kingsley ieşea din vestiarul băieţilor, cu o carte groasă legată în piele în mână. Era foarte dezinvolt şi şarmant. Ochii îi străluciră când le văzu.

— Doamnelor, zise el cu o mică plecăciune.

Mimi se hlizi.

— Tocmai vorbeam despre tine.

— Numai lucruri bune sper, zise el uitându-se spre Bliss.

— Ea e prietena mea Bliss. Tatăl ei e senator, afirmă Mimi, dându-i un cot lui Bliss.

— Ştiu, spuse Kingsley zâmbind larg.

Bliss încercă din răsputeri să-şi păstreze calmul. Când se uita la ea în felul ăla, i se părea că o dezbracă din priviri.

Sună al doilea clopoţel, ceea ce însemna că mai aveau cinci minute să ajungă la următoarea oră.

— Tre’ să plec. O fi Korgan senil, dar poate fi şi un mare afurisit, zise Mimi îndreptându-se spre scări.

— Ah, fă-l să tacă din gură, zise Kingsley. Încă nu ştii cum să faci asta?

— Despre ce tot vorbeşti? întrebă Bliss.

Mimi râse nervos.

— Vorbeşte despre utilizarea glomului asupra profesorilor. Ştii tu, controlul minţii. Kingsley, glumeţule, nu e voie să faci aşa ceva. Este împotriva Codului. Dacă te descoperă vreodată Protectorii…

Adolescenţilor cu Sânge Albastru le era interzis în mod expres să-şi folosească puterile supraumane înainte de împlinirea vârstei majoratului. Şi chiar şi atunci, Codul Vampirilor era foarte sever în această privinţă: nu aveai voie să te joci cu

mintea oamenilor. Aceştia trebuiau respectaţi. Cei cu Sânge Albastru se presupunea că aduc pacea,, frumuseţea şi lumina în univers, nu că îşi folosesc puterile ieşite din comun pentru a domina şi a conduce.

— Da, Protectorii lu' peşte, zise Kingsley cu o mişcare de dispreţ a mâinii. Niciodată nu ştiu ce se întâmplă. Sau încă mai crezi că ei îţi pot citi gândurile?

Eşti amuzant. Vorbim mai târziu, zise Mimi îndepărtându-se.

— Ar trebui să plec şi eu, spuse Bliss.

— Aşteaptă.

Bliss ridică întrebătoare din sprâncene.

— Mă tot eviţi, zise Kingsley simplu. Nu era o acuzaţie, o constatare. Îşi mută cartea în mâna cealaltă. Bliss îi aruncă o privire fugară. Nu părea să fie un manual şcolar. Semăna foarte mult cu acele cărţi de referinţă din depozitar pe care Oliver le folosise în cercetările lor despre Croatan.

— Despre ce vorbeşti? Tocmai ne-am cunoscut.

— Deja ai uitat? o întrebă Kingsley.

— Să uit ce?

Kingsley o măsură pe Bliss din cap până în picioare, de la balerinii Chloe la părul în şuviţe.

— Mi-a plăcut rochia verde. Şi colierul, bineînţeles. Perfect. Dar cred că mai mult mi-a plăcut de tine când erai udă leoarcă. Neajutorată.

— Tu ai fost băiatul din parc, zise Bliss uluită. Băiatul care o salvase fusese Kingsley, nu Dylan. Kingsley? Cum? Ceea ce, se gândi ea cu o strângere de inimă, însemna că Dylan era mort cu adevărat?

— Ai fi o Doamnă a Lacului din legendele arturiene foarte drăguţă, spuse Kingsley.

Lui Bliss gândurile i se învălmăşeau în minte. Asta în semna că tot cu Kingsley dansase la after-party. El era băiatul cu masca de Pierrot.

— Ce s-a întâmplat cu Dylan? şopti ea, cu o teamă groaznică strecurându-i-se în suflet. Fusese sigură că Dylan era în viaţă. Dar dacă nu el fusese cel care o salvase din lac, sau cel care dansase cu ea la petrecere… atunci trebuia să se confrunte cu adevărata realitate. Se agăţa de un vis. El dispăruse pentru totdeauna şi nu avea să se mal întoarcă.

— Cine e Dylan?

— Nu contează, zise Bliss, încercând să proceseze noua realitate şi să absoarbă informaţiile. Ce ai vrut să spui atunci, în noaptea cu balul, când ai zis că nu ai lipsit aşa de mult? Ne cunoaştem de undeva? întrebă ea.

Pentru prima dată, Kingsley deveni serios.

— Îmi pare rău. Voi ăştia din America sunteţi cam înceţi, nu-i aşa? Încă nu mă recunoşti. Chiar îmi pare rău. Credeam că m-ai recunoscut atunci când am dansat. Dar m-am înşelat.

— Cine eşti? întrebă Bliss.

Kingsley îşi duse buzele aproape de urechea lui Bliss şi îi şopti:

— Sunt la fel ca tine.

Ultimul clopoţel sună. Kingsley îi făcu semn din sprâncene şi zâmbi.

— Ne mai vedem noi, Bliss. Bliss se rezemă de perete, cu genunchii tremurând şi inima bătându-i nebuneşte în piept. Stătuse atât de aproape de ea, încât îi mai simţea încă respiraţia pe obraji. Cine era el cu adevărat? Despre ce tot vorbea? Şi va descoperi ea oare vreodată ce anume i se întâmplase lui Dylan?

Douăzeci

În secunda în care Schuyler coborî la micul dejun vineri dimineaţa, îşi dădu seama că în sufragerie era ceva schimbat – camera era luminată de soarele de afară. Era inundată de lumină. Cearceafurile care acopereau mobila fuseseră scoase şi razele care intrau pe fereastră aproape te orbeau.

Lawrence Van Alen stătea în mijlocul camerei, analizând un vechi portret ce atârna deasupra şemineului. În hol, erau mai multe valize demodate, printre care şi un Louis Vuitton jerpelit.

Hattie şi Julius stăteau lângă el, cu mâinile încrucişate. Hattie o văzu prima pe Schuyler.

— Domnişoară Schuyler! Nu l-am putut opri – avea o cheie. A zis că e casa lui şi a început să dea draperiile la o parte şi ne-a cerut să îndepărtăm cearceafurile de pe mobilă. Zice că e bunicul dumneavoastră. Dar doamna Cordelia a fost văduvă de când o ştiu.

— Totul e în regulă, Hattie. Este OK, Julius. Mă ocup eu de

asta, zise Schuyler calmând spiritele.

Menajera şi şoferul se uitară cu neîncredere la intrus, dar ascultară vorbele lui Schuyler şi ieşiră din cameră.

— Ce cauţi aici? întrebă Schuyler. Credeam că nu vrei să te amesteci. Încercă să simtă un pic de furie, dar nu putea simţi altceva decât exaltare. Bunicul ei! Se răzgândise?

— Nu este evident? întrebă Lawrence. M-am întors. Cuvintele tale m-au rănit profund, Schuyler. Nu aş putea trăi cu mine însumi ştiind cu câtă laşitate m-am comportat. Iartă-mă, a trecut mult timp de când eu şi Cordelia am făcut pactul. Nu m-am aşteptat niciodată că va veni cineva să mă caute, spuse el şi se îndreptă spre fereastra care dădea spre râul Hudson. Schuyler aproape uitase că sufrageria lor avea o astfel de privelişte minunată. Cordelia ţinuse draperiile trase ani întregi.

— Nu am putut să te las să te reîntorci la vechea ta viaţă de una singură. Am stat destul în exil. Este timpul ca New Yorkul să-şi aducă aminte de puterea şi gloria numelui de Van Alen. Şi m-am întors pentru a avea grijă de tine. La urma urmei, eşti nepoata mea!

Drept răspuns, Schuyler îşi îngropă faţa în braţele bunicului ei şi-l strânse cu putere la piept.

— Cordelia avea dreptate în ceea ce te priveşte. Ştiam eu că aşa va fi.

Dar înainte de mai apuca să zică ceva, soneria începu să sune de mai multe ori, ca şi cum cineva apăsa nerăbdător şi agitat pe buton.

Schuyler se uită la bunicul ei.

— Aştepţi pe cineva?

— Nu acum. Anderson vine după mine peste o săptămână, după ce închide apartamentele din Veneţia. Se pare că întoarcerea mea nu este aşa secretă cum sperasem eu, zise el cu seriozitate.

Hattie se duse să răspundă la uşă, dar Lawrence o îndepărtă cu un semn al mâinii.

— Răspund eu.

Charles Force şi mai mulţi Protectori din Comisie stăteau în pragul uşii, părând foarte sobri şi hotărâţi.

— Ah, Lawrence, zâmbi uşor Charles Force. Ne-ai onorat cu prezenţa din nou.

— Charles, Lawrence înclină din cap.

— Putem intra?

— Desigur, zise el politicos. Schuyler, bănuiesc îi cunoşti pe toţi, Charles, Priscilla, Forsyth, Edmund, ea este nepoata mea, Schuyler.

— Mda, bună ziua, zise Schuyler întrebându-se de ce se comporta bunicul ei de parcă Protectorii tocmai veniseră într-o vizită amicală.

Aceştia o ignorară pe Schuyler.

— Lawrence, îmi pare rău de asta, zise Priscilla Dupont cu vocea ei caldă şi melodioasă. Au trecut peste mine.

— Nu-i nicio problemă, draga mea. Trebuie să recunosc, sunt încântat să văd că arăţi aşa de bine. A trecut multă vreme de la Newport.

— Prea multă, zise Priscilla.

— Destul, îi întrerupse Charles iritat. Lawrence, nu-mi amintesc ca exilul tău să fi fost revocat. Trebuie să te prezinţi în faţa Conclavului pentru a depune mărturie în mod oficial. Te rog să ne însoţeşti.

— Ce se întâmplă? ţipă Schuyler, în timp ce doi Protectori îl luară pe Lawrence de câte un braţ. Unde te duc?

— Nu-ţi fie teamă, nepoata mea. Dacă nu am de ales, voi merge de bunăvoie. Charles, nu mă voi împotrivi. Schuyler, mă voi întoarce curând.

Charles Force pufni.

— Mai vedem noi.

Schuyler privi cum bunicul ei era scos afară pe uşă şi băgat într-una din maşinile negre parcate în faţa casei. Îi venea să plângă. Tocmai când credea că în sfârşit va avea şi ea un umăr de sprijin, îi era luat de lângă ea la fel de repede cum venise.

— A plecat? întrebă Hattie, dând năvală din bucătărie. Slavă Domnului.

— Va veni înapoi, zise Schuyler.

Îndreptă către tabloul la care se uitase Lawrence. Era o pictură ce reprezenta o nuntă, ce stătuse ascunsă sub pânză de ani de zile, şi data din secolul al XVIII-lea. Cordelia, în rochia ei de nuntă, graţioasă şi aranjată. Bărbatul care stătea lângă ea, într-un costum de zi şi cravată, avea trăsăturile inconfundabile ale tânărului Lawrence Van Alen.

10 FEBRUARIE 1872
ANUNȚ DE CĂSĂTORIE

AU FOST TRIMISE INVITAȚIILE la nunta domnișoarei Caroline Vanderbilt, fiica Amiralului și a doamnei Vanderbilt, cu Alfred, Lord Burlington, eveniment care va avea loc joi 24 februarie, seara la ora șase, la reședința miresei, de pe Fifth Avenue, nr. 800. Reverendul Cushing va oficia ceremonia. Domnișoara Vanderbilt va fi însoțită de sora ei mai mică, Ava Vanderbilt, iar Marchizul de Essex va fi cavalerul de onoare. După ceremonie va urma o recepție. Familia miresei este o familie de vază în societate și printre cei opt sute de invitați se va afla și guvernatorul New Yorkului și primarul orașului. Lordul Burlington este un agent de schimb la bursă, cu afaceri la Londra și New York și este primul născut al Ducelui și Ducesei de Devonshire. Mirele și mireasa vor pleca apoi într-un lung voiaj pe subcontinentul indian.

Băiatul stătea periculos pe balustrada balconului de la etajul

trei al bibliotecii. Când afară era cald, balconul era supranumit „Club Duchesne”, pentru că elevii veneau în mod obişnuit să-şi ia masa aici, scăldându-se în razele soarelui, suflecându-şi blugii, fetele descheindu-se la bluze cât de mult îndrăznea fiecare, iar băieţii mergeau până într-acolo încât îşi dădeau jos cămăşile.

Dar era mijlocul lui ianuarie şi ferestrele care dădeau spre balcon erau în mod normal închise. Dar nu azi. Astăzi, cineva deschisese ferestrele, lăsând aerul rece să intre în bibliotecă, iar acel cineva era acum afară, balansându-se pe o balustradă de fier cu o lăţime de câţiva centimetri.

Jack venea din clădirea cu sălile de muzică în momentul, când se întâlni cu o mulţime zgomotoasă adunată în curtea interioară, în spatele clădirii principale. O văzu pe Schuyler cum iese printr-o uşă laterală, vorbind plină de îngrijorare cu prietenul ei Oliver, un Sânge Roşu.

Îşi desprinse cu greu privirea de la ea, dorindu-şi ca el să fi fost acela căruia ea să îi ceară ajutor, şi îşi ridică privirea spre locul indicat de mai multe persoane, unde zări un băiat. Era un boboc, un Sânge Roşu, şi stătea pe balustradă cu o privire goală şi uluită pe faţă.

— Sari! ţipă Soos Kemble chicotind.

— Ce are de gând să facă? întrebă altă fată, îngrozită şi incitată în acelaşi timp.

Jack observă că mulţimea era amuzată de întreaga tărăşenie. Jumătate dintre ei abia aşteptau, chiar şi inconştient, ca băiatul să cadă. Cu siguranţă orele aveau să fie anulate pentru restul zilei.

— Hai! Termină odată treaba! Am un test la mate pe care nu prea am chef să-l dau azi! strigă cineva.

Într-un colţ, ascuns în spatele unui gard viu care înconjura o bancă de piatră, auzul hipersensibil al lui JacK prinse vocea lui Kingsley Martin, noul elev, care râdea împreună cu Mimi.

— Fă-l să facă o piruetă, zise Mimi.

Kingsley făcu o mişcare cu mâna şi băiatul de pe balustradă se învârti ca o balerină. Mulţimea rămase cu gura căscată. Dar băiatul reveni cu bine. Părea şocat de ceea ce se întâmplase, de parcă nu ar fi avut absolut niciun control asupra acţiunilor sale…

Niciun control…

Jack se uită direct la Kingsley. Îşi dădu seama într-o clipită de ceea ce se petrecea. Kingsley îşi folosea puterile nepământene pentru a controla gândurile băiatului, ca un păpuşar care trage de sfori.

La şedinţele Comisiei, li se spusese foarte clar că există pedepse stricte în cazul în care îşi folosesc puterile asupra celor cu Sânge Roşu fără a fi provocaţi. Jack simţi cum îl cuprinde o furie oarbă. Un prost arogant. Kingsley le va pune existenţa tuturor în pericol.

— Dă-i drumul! comandă Jack, ridicând palma, cu ochii scăpărând de mânie.

Mulţimea se întoarse să vadă cine intervenise.

— Ah, doar ne distram şi noi un pic, amice, zise Kingsley şi, cu o altă mişcare a mâinii, băiatul se opri din învârtit.

Acesta începu să ţipe când se trezi de unul singur pe balustrada îngustă. Se clătină; piciorul stâng îi alunecă de pe marginea balconului…

— Martin! Adu-l jos înapoi! ACUM!

— Dacă ţii tu neapărat, zise Kingsley plictisit. Băiatul îşi recâştigă echilibrul şi coborî în siguranţă pe terasă.

— Modo caecus, şopti Jack, învăluind toate fiinţele umane din mulţime într-o vrajă care să le facă să uite ceea ce văzuseră.

— A fost o chestie stupidă şi periculoasă, ca să nu mai adaug crudă şi meschină, zise Jack, înfruntându-l pe Kingsley. Nu mai simţise atâta furie în viaţa lui. Şi faptul că Mimi participase cot la cot cu el făcea ca totul să pară oribil. Oare era gelos? Sau era doar furios şi dezamăgit că-şi găsise sora comportându-se într-un mod atât de josnic?

— Nu ne strica distracţia. Nimeni nu a fost rănit, da?

— Da, Jack, potoleşte-te, zise Mimi. E doar un boboc. Nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Nu asta e problema, Mimi. Protectorii o să afle despre asta.

— Ah, Protectorii, râse Kingsley. Ascultă, de ce nu vii chiar tu să mă pedepseşti? Sau îi iubeşti atât de mult pe cei cu Sânge Roşu, încât ai uitat că ai Sânge Albastru?

Jack roşi până în vârful urechilor.

— Voi ăştia din familia Force – sau cum v-o mai fi chemând în prezent – nu aţi reprezenta absolut nimic fără familia mea, fără sacrificiile pe care noi le-am făcut, zise Kingsley întunecat. Se întoarse pe călcâie şi pleca. Oricând când eşti pregătit să-ţi

retragi cuvintele, Force, ştii unde mă găseşti.

— Jack, e doar o glumă, zise Mimi, încercând să-şi calmeze fratele.

— Las-o baltă, zise Jack scuturându-se pentru a-i da jos mâna de pe umărul lui.

Plecă repede, iar Mimi îl urmă bosumflată.

— Jack, aşteaptă, haide, măi!

Dar Jack nu se întoarse. Urechile îi ardeau de ruşinea de a fi fost nevoit să facă o scenă în public. Fusese oare un lucru înţelept? Trebuise să-l oprească pe Kingsley, nu-i aşa? Sau era pur şi simplu lipsit de umor cum zicea sora lui? Şi, oricum, despre ce tot vorbea Kingsley? Ce sacrificii făcuse familia Martin?

Va trebui să-l întrebe pe tatăl său despre acest lucru

Douăzeci şi doi

Oliver îi păstrase un loc lângă el la laboratorul de chimie. Îi dădu lui Schuyler ochelarii de protecţie şi uşi puse şorţul de protecţie.

— Ce facem azi? întrebă ea, aranjându-şi ochelarii pe nas. Oliver deja şi-i pusese pe ai lui. Întreaga clasă arăta ca o echipă de sudori. În partea opusă a clasei, Mimi se plângea cu voce tare că ochelarii îi lasă o urmă roşie pe nas, dar n-o băga nimeni în seamă.

— Iar facem acadele?

Oliver verifică arzătorul Bunsen şi-l deschise, astfel încât acesta începu să ardă încet cu o flăcăruie roşie.

— Dap.

În trecut, Duchesne avusese unul dintre cei mai charismatici şi inventivi profesori de ştiinţe. De fapt, orele de chimie în laborator erau atât de populare printre elevi, încât şi cei din anul doi şi trei îşi puteau alege această materie la opţional. Dar entuziastul domn Anthony, proaspăt absolvent de Yale, fusese schimbat din funcţie în timpul vacanţei de iarnă, din cauza unei aventuri nefericite cu una dintre elevele sale, care rămăsese însărcinată. Domnul Anthony fusese concediat, iar eleva exmatriculată. La urma urmei, ăsta nu era un liceu oarecare de la periferie. Era Duchesne.

Toate bune şi frumoase, cu excepţia faptului că odată ce domnul Anthony şi experimentele sale de laborator avansate şi interesante dispăruseră din programa şcolară (semestrul trecut transformaseră cupru în aur, sau, mă rog plăcuţe de aur), elevii rămăseseră cu bătrânul plicticos Korgan, a cărei programă includea o serie de experimente unul mai neinteresant decât celălalt. Calcularea densităţii Determinarea compoziţiei apei. Identificarea unei soluţii drept acid, bază sau substanţă neutră. Pliiictiiiseeealăă. Domnul Korgan se mişca atât de încet, încât întreaga clasă era implicată de vreo două săptămâni în crearea unei reacţii chimice între hidrogen şi fructoză – altfel spus, transformarea zahărului şi a apei în acadea.

Schuyler era gata să pună un pahar de laborator plin cu apă pe foc, când Korgan anunţă că în acea zi vor face ceva diferit.

— Aş vrea să – tuşi el – schimbaţi partenerii de laborator în fiecare săptămână. Aţi devenit foarte zgomotoşi aşa că trebuie să – tuşi el din nou – vă despart de prietenii voştri. Partenerul din stânga să treacă la următoarea masă, şi tot aşa, şi vom păstra această rotaţie în fiecare săptămână.

Oliver şi Schuyler se uitară unul la altul cu tristeţe.

— Ne vedem după oră, zise Oliver, în timp ce Schuyler îşi strângea lucrurile şi se muta la masa alăturată, unde stătea Kingsley Martin.

Imenşii ochelari de protecţie nu făceau altceva decât să-i pună în evidenţă şi mai mult şarmul, parcă subliniind faptul că nimic nu-i putea distruge frumuseţea – nici măcar nişte ochelari de plastic care-ţi făceau ochii ca de gândac. Kingsley putea să se îmbrace în pantaloni de poliester şi să aibă o mustaţă à la Groucho şi tot ar arăta sexy. Schuyler nu-l văzuse prea des pe Kingsley de când venise, deşi auzise toate bârfele despre el şi fusese martoră a aroganţei lui în curtea interioară în acea dimineaţă.

— Îmi pare rău pentru bunicul tău, zise el drept salut. Schuyler încercă să nu pară uimită. Dar, până la urmă, Kingsley era Sânge Albastru. Părinţii lui probabil erau membrii de vază ai adunării.

— Va fi OK, zise ea cu indiferenţă, aşteptând ca apa din pahar să fiarbă.

— Sunt sigur de asta. Doar că mi-aş fi dorit să fiu acolo să văd lupta dintre Lawrence şi Charles. Ca în vremurile bune.

— Mda.

Schuyler dădu din cap, pentru că nu avea nicio intenţie de a intra în conversaţie. Nici măcar nu-i spusese lui Oliver că Lawrence se întorsese. Avea o superstiţie legată de asta. Dacă îl trimitea Comisia înapoi în Italia? Atunci nu ar mai fi avut nimic de spus.

— Spune-mi, încă te mai gândeşti la băiatul ăla?

— Poftim? întrebă Schuyler ţinând în mână o eprubetă.

— Nimic, Kingsley ridică inocent din umeri. Dacă, aşa vrei să ne jucăm, fie ca tine, o tachină el.

Când Kingsley se uită în altă parte, Schuyler îl studie din profil. Fusese la Balul Celor Patru Sute, auzise de asta.

Ar putea oare – ar putea fi el băiatul pe care-l sărutase la after-party? Schuyler îşi duse inconştient mâna la gură, uluită. Dacă el era băiatul pe care-l sărutase, asta însemna, atunci că deşi i se părea respingător, era totuşi ceva care o atrăgea la el? Oliver dădea mereu citate din Foucault, afirmând că dorinţa se naşte din respingere.

Un gând aiurea îi trecu prin minte: dacă băiatul cu mască fusese Oliver? Fuseseră şi din cei cu Sânge Roşu la petrecere… iar Oliver detesta să fie lăsat pe dinafară când venea vorba de distracţie. Ar fi putut afla de petrecere, era sigură de asta. Oare se simţise atrasă de băiatul cu mască pentru că era cel mai bun prieten al ei? Se sărutaseră? De aceea oare se comporta el aşa frumos în ultimul timp şi era atât de tandru?

Se uită la el cu coada ochiului, urmărindu-l cum se strâmba în timp ce Mimi Force, partenera lui, arse fructoza, care se topi într-un dezastru dulceag, ce-ţi întorcea stomacul pe dos.

Dacă îl sărutase pe Oliver, asta însemna că erau mai mult decât prieteni acum? O să trebuiască să iasă la întâlniri? Dar ea era oare atrasă de el? Se uită la părul lui castaniu care-i cădea peste ochi şi îşi aduse aminte cum, la Veneţia, nu-şi dorise nimic altceva mai mult decât să-i guste sângele. Asta era totuna cu atracţia? Şi cine ştia ce simţea el pentru ea?

Schuyler lăsă pătrăţelele de acadea, perfect modelate, pe masă şi surprinse privirea altui băiat din clasă.

Jack Force. Stomacul i se strânse de emoţie.

Brusc Schuyler ştiu că se amăgeşte singură. Se putea juca cu ideea că îl place pe Kingsley sau pe Oliver. Dar ştia sigur că

nutrea speranţa, nu chiar aşa de secretă, ca băiatul necunoscut care o sărutase la petrecere să poarte un singur nume. Jack.

Douăzeci şi trei

Când Schuyler se întoarse acasă de la şcoală, Lawrence nu venise încă înapoi. Îl rugă pe Julius să ducă bagajul bunicului ei în camera Cordeliei. Arăta părăsit şi singuratic acolo, în holul de la intrare. Hattie pregătise masa şi Schuyler luă o tavă sus la ea în cameră, mâncând din bucata de carne şi piureul de cartofi în faţa calculatorului. Cordelia nu ar fi permis niciodată o astfel de grozăvie. Bunica ei avea mare grijă ca Schuyler să-şi mănânce cina la masă, cum se cuvine, în fiecare seară. Dar până la urmă, Cordelia nu mai era lângă ea să dea ordine.

Schuyler îi dădu lui Beauty resturile din farfuria ei, în timp ce-şi verifica emailul şi se străduia să-şi termine tema. Apoi, duse tava înapoi la bucătărie şi o ajută pe Hattie să pună farfuriile în maşina de spălat vase. Era trecut de ora nouă. Bunicul ei lipsea deja de mai mult de douăsprezece ore. Oare cât putea dura acea şedinţă?

Într-un sfârşit, imediat după miezul nopţii, se auzi cheia în uşă. Lawrence părea epuizat. Era tras la faţă. Schuyler se gândi că arăta de parcă ar fi îmbătrânit câteva decenii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, alarmată de starea în care se afla. Sări de pe scaunul de la fereastră pe care aţipise puţin. Sufrageria, fără draperiile groase de la ferestre şi pânzele care acopereau diverse obiecte, era în mod surprinzător un loc confortabil. Hattie aprinsese focul în şemineu, iar Schuyler nu se putea sătura de priveliştea râului Hudson.

Lawrence îşi agăţă pălăria în cui şi se prăbuşi pe una dintre canapelele vechi. Când se aşeză, în jurul lui se produse un nor de praf.

— Cred că bunica ta ar fi putut investi mai mulţi bani pentru a păstra casa asta un pic mai curată, mormăi el. Am lăsat-o cu nişte economii frumuşele.

Cordelia mereu îi dăduse impresia lui Schuyler că nu mai aveau bani şi că puţinul pe care-l aveau la dispoziţie trebuia cheltuit pe nevoile de primă necesitate: taxa de la Duchesne, mâncare, întreţinere, chestiile de bază. Orice în afară de asta –

haine noi, bani pentru filme sau restaurante – erau bine drămuiţi, ban pe ban.

— Bunica spunea mereu că suntem faliţi, zise Schuyler. În mod evident, comparativ cu modul de viaţă de odinioară. Dar noi, cei din familia Van Alen, suntem departe de a fi faliţi. Am verificat conturile azi. Cordelia a făcut nişte investiţii deştepte. S-a strâns dobândă la dobândă. Ar trebui să ne permitem să repunem pe picioare casa asta.

— Ai fost la bancă? întrebă Schuyler uimită.

— Da, a trebuit să mai rezolv câte ceva. A trecut mult timp de când am fost ultima oară pe aici. Este incredibil cum s-a schimbat lumea. Ai tendinţa să uiţi asta dacă stai numai la Veneţia. M-am întâlnit cu câţiva prieteni. Cushing Carondolet a insistat să iau masa cu el la vechiul club. Îmi pare rău, aş fi venit mai devreme, dar a trebuit să aflu ce a mai pus la cale Charles în absenţa mea.

— Dar ce s-a întâmplat cu Comisia?

Lawrence luă un trabuc din buzunar şi şi-l aprinse tacticos.

— Ah, la audienţă?

— Da, răspunse Schuyler nerăbdătoare, uluită de atitudinea degajată a lui Lawrence.

— Păi, m-au dus la Depozitar. A trebuit să vorbesc în faţa Conclavului – cei cu rangul cel mai înalt din întreaga adunare. Protectorii, Străbunii. Nemuritori ca mine.

Nemuritorii erau vampirii care îşi păstrau acelaşi înveliş fizic de-a lungul secolelor şi cărora li se dăduse permisiunea de a fi scutiţi de ciclul somnului şi privegherii, altfel spus, al reîncarnării.

— În viaţa mea n-am văzut fiinţe atât de jalnice, zise Lawrence, ţuguindu-şi buzele dispreţuitor. Forsyth Llewellyn este senator – ştiai asta? Pe vremea când eram la Plymouth era doar lacheul lui Mihail. Este o ruşine. Şi evident, împotriva Codului. Dar să ştii că nu a fost aşa mereu. Noi am condus în trecut. Dar după dezastrul de la Roma, am convenit că asumarea unor funcţii înalte în lumea muritorilor era o temă care ieşea din discuţie.

Schuyler dădu din cap. Cordelia îi spusese toate astea.

— Şi au dat familia Carondolet afară din Conclav, Cushing mi-a spus totul. Pentru că propusese un Candidus Suffragium.

— Ce înseamnă asta?

— Votul Alb. Pentru conducerea întregii adunări, zise Lawrence descălţându-se de pantofii eleganţi şi întinzându-şi picioarele doar în ciorapi în faţa focului din şemineu.

— Dar am crezut că Mihail – Charles – este Regis. Pentru totdeauna.

— Nu chiar, spuse Lawrence scuturându-şi trabucul într-o scrumieră scoasă din buzunarul sacoului.

— Nu?

— Nu. Adunarea nu este o democraţie. Dar nu este nici monarhie. Am convenit ca liderul să poată fi schimbat dacă adunarea consideră că Regis nu ne-a condus într-o manieră adecvată. Aşa că se aplică Votul Alb.

— A mai fost vreodată un Vot Alb?

— Da, zise Lawrence, adâncindu-se în scaun atât de mult, încât nu se mai vedea decât fumul de la trabuc. O singură dată, la Plymouth.

— Ce s-a întâmplat?

— Am pierdut. Ne-au alungat pe mine şi pe Cordelia din Conclav. De atunci, noi nu am mai avut nicio putere în cadrul consiliului. Ne-am supus regulilor lor, iar mai târziu, pe la sfârşitul secolului al XIX-lea, în perioada de înflorire a Americii, am decis să ne despărţim.

— De ce? întrebă Schuyler.

— Cordelia ţi-a spus că bănuiam că un membru de vază al Conclavului adăpostea un Sânge Argintiu. Am crezut că va fi mai în siguranţă dacă eu plecam pentru o vreme, ca să-mi pot continua investigaţia fără a ajunge la urechile Comisiei. Am crezut că a fost o mişcare deşteaptă din partea noastră. Dar, vai, asta a însemnat că eu nu am fost aici când Allegra a cedat glasului inimii ei. Sau când te-ai născut tu. Şi munca mea a fost în zadar până acum. Nu am avansat nici măcar un pas de atunci.

— Dar ce s-a întâmplat – de ce te-au lăsat să pleci liber? Credeam că eşti exilat.

Lawrence chicoti.

— Asta credeau şi ei. Au uitat însă că am plecat în exil de bunăvoie. Nu cred că s-a aşteptat niciunul dintre ei să mă mai întorc vreodată. Nu au avut încotro. Nu am încălcat nicio regulă a Codului. Nu aveau niciun motiv să-mi interzică întoarcerea. Totuşi, pentru că am fost plecat atât de mult timp, mi-au cerut

să depun mărturie.

— Ce fel de mărturie?

— Ah, să promit că nu voi contesta conducerea adunării aşa cum am mai făcut-o. Ştii tu, să cer un alt Vot Alb. Ba chiar mi-au dat şi funcţia înapoi în Conclav, atâta timp cât nu aduc în discuţie primejdia numită Sânge Argintiu. După Charles, ameninţarea Croatan a fost eliminată, asta dacă a existat vreodată.

— Doar pentru că nimeni nu a murit în ultimele trei luni, zise Schuyler.

— Da. Sunt orbi ca de obicei. Cei cu Sânge Argintiu s-au întors. Este exact cum am prezis eu şi Cordelia, cu ani în urmă.

— Dar în rest totul e bine, zise Schuyler bucuroasă, nepăsându-i de ameninţarea Croatan pentru moment. Te-ai întors, şi ei nu au cum să se opună.

Lawrence rămase cu privirea pironită la focul din şemineu.

— Nu chiar. Am şi nişte veşti proaste.

Zâmbetul lui Schuyler dispăru subit.

— Charles m-a anunţat că are de gând să te adopte.

— Ce? De ce?

Charles Force – s-o adopte pe ea? Ce drept avea el? Ce fel de glumă proastă mai era şi asta?

— Din păcate, el este totuşi unchiul tău. Când Allegra, sora lui, a anulat legământul lor şi a refuzat să-l ia drept partener în acest ciclu, el a întors spatele familiei Van Alen. De fapt, a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a o distruge. A o distruge pe mama ta. Nu a putut s-o ierte niciodată pentru că s-a căsătorit cu tatăl tău şi ţi-a dat naştere. Şi-a călit inima. Şi-a schimbat chiar şi numele.

Schuyler se gândi la nenumăratele ocazii în care îl văzuse pe Charles Force îngenuncheat la capul patului de la spital pe care zăcea mama ei. El era vizitatorul regulat al Allegrei şi ea auzise cum el îi cerşea acesteia iertarea.

— Prin urmare, el este singura ta rudă de sânge în viaţă, în afară de mine, evident. Dar nu există nicio înregistrare a existenţei mele în acest ciclu – de fapt, conform documentelor, sunt mort cu acte în regulă. Am murit în 1872. Slavă Domnului că există băncile elveţiene. Conturile noastre sunt nişte simple coduri numerice, altfel nu ne-am mai fi putut atinge de ele. Charles a decis că eu nu sunt persoana potrivită care să aibă

grijă de tine. Vrea să te crească el însuşi.

Unchiul ei. Cordelia îi spusese şi asta, dar Schuyler refuzase să conceapă acest fapt ciudat din arborele său genealogic.

— Dar ei nu pot… adică el nu este… nici măcar nu-l cunosc.

— Nu-ţi face griji, nu voi lăsa să se întâmple aşa ceva. Allegra nu şi-ar dori nimic mai mult decât să te ţină departe de el.

— De ce te urăşte atât de mult? întrebă Schuyler cu lacrimi în ochi.

Lawrence se întorsese într-un sfârşit, dar totuşi forţele – sau mai bine zis familia Force – conspirau s-o ia de lângă el. Schuyler se gândi la ce ar putea însemna adopţia: va fi nevoită să trăiască cu Mimi şi Jack, verişorii ei. Mimi cu siguranţă va fi încântată… Şi Jack, el ce-ar crede?

— Dezbinaţi vor fi tatăl împotriva fiului, fiul împotriva tatălui, cită Lawrence din Biblie. Mereu am fost o dezamăgire pentru fiul meu.

30 SEPTEMBRIE 1872
DISPARIȚIA RĂMÂNE ÎN CONTINUARE UN MISTER

Maggie Stanford dispărută de doi ani.
Tatăl mort de supărare, mama înnebunită de durere.

MISTERUL CE ÎNVĂLUIE dispariția lui Maggie Stanford, acum în vârstă de optsprezece ani, care nu a mai fost văzută din noaptea Balului anual al Aristocraților de acum doi ani, rămâne în continuare neelucidat. Poliția nu a descoperit nicio cerere de răscumpărare sau vreun indiciu care să semnaleze că ar fi fost vorba de răpire sau crimă și a sugerat că fata a fugit de acasă de bunăvoie. Doamna Dorothea Stanford, de Newport, și-a pierdut mințile din cauza durerii provocate de dispariția fiicei sale, iar domnul Stanford a murit de supărare imediat după ce Maggie a fost dată dispărută.

Mama continuă să aibă halucinații și susține că vecinii și prietenii ascund adevărul despre locul în care se află fiica ei și o împiedică pe aceasta să se reîntoarcă acasă. Cotidianul *The Herald* a vizitat-o pe doamna Stanford acasă și ceea ce s-a înțeles din declarațiile sale a fost că ea încă mai trăiește cu impresia că fiica ei este ținută prizonieră undeva.

The Herald a descoperit că Maggie Stanford locuise la Azilul St. Dymphna timp de un an înainte să dispară, unde primise tratament pentru o boală necunoscută. Oricine poate da informații legate de dispariția sa este rugat să se prezinte la secție.

Revista Chic îşi avea sediul într-o clădire nouă de oţel şi sticlă,

ce-ţi lua ochii, în mijlocul lui Times Square. Era una dintre clădirile media de mare valoare ale organizaţiei Christie-Best, un consorţiu care mai deţinea şi Flash, Kiss, Splendid şi Mine, printre multe alte reviste glossy cu nume formate dintr-un singur cuvânt. Recepţia era un spaţiu liniştit, de marmură, cu o fântâna zen şi agenţi de securitate în uniforme albastre care stăteau la birouri.

Într-o după-amiază după ore, Bliss stătea calmă la recepţie aşteptându-l pe paznic să strige ordinea de intrare pentru revista Chic. Farnsworth Models o trimiseseră sa vadă despre ce era vorba, o programare pentru a constata dacă revista dorea s-o angajeze pe Bliss pentru următoarea şedinţă foto.

Bliss purta hainele obişnuite pentru astfel de evenimente: blugi extra strâmţi Stitched for Civilization, pantofi fără toc Lanvin, o bluză albă lărguţă. Faţa îi era proaspăt curăţată şi fără machiaj, aşa cum o sfătuiseră cei de la agenţie. De când pusese mâna pe campania de la Stitched, Bliss avusese mare căutare şi fotografiile cu ea îmbrăcată în uluitoarea rochie Dior fuseseră retipărite în întreaga lume – fiind numită noua senzaţie a cercurilor mondene (şi luându-i locul lui Mimi pe lista internaţională a celor mai bine îmbrăcate femei). Filmase o reclamă la pantofi, pentru Gap, şi deja avea cinci pagini dedicate ei în Kiss. Chic era cea mai importantă revistă glossy, şi deşi Bliss se gândea că modellingul este un fel de glumiţă, îi plăcea distracţia.

— Schuyler Van Alen, auzi ea cum o fată îşi rostea numele la cealaltă intrare.

— Schuyler! Ai venit pentru preselecţia Chic? întrebă Bliss, plăcut surprinsă s-o vadă aici pe Schuyler.

— Da, zise Schuyler zâmbind înapoi.

De la moartea bunicii ei, ea refuzase nenumăratele ocazii care i se oferiseră după ce făcuse reclama la Stitched for Civilization. Dar Linda Farnsworth o convinsese să-şi păstreze programarea cu cei de la Chic, iar Schuyler fusese de acord, doar pentru a nu se mai gândi la neplăcuta veste că Charles Force voia s-o adopte.

Ca de obicei, Schuyler arăta ca un vagabond în puloverul ei lăbărţat, bluza cu talie ridicată, colanţi, pantofi sport Jack Purcell şi mai multe rânduri de mărgele de plastic în jurul gâtului. Deşi trebuie menţionat faptul că anumiţi redactori de modă care o

zăriseră în hol observaseră stilul original abordat de Schuyler, iar trei luni mai târziu paginile din Kiss, Splendid şi Flash erau pline de haine uimitor de asemănătoare cu cele purtate de Schuyler.

— Fetelor, puteţi urca, le zise paznicul, lăsându-le să treacă prin barierele rotitoare.

Biroul revistei Chic era la etajul zece, iar Schuyler şi Bliss se simţiră oarecum intimidate de holurile imaculate. Sala de aşteptare era împodobită cu postere reprezentând cele mai faimoase coperte Chic – un tur virtual al celor mai renumite frumuseţi ale secolelor XX şi XXI

O recepţionistă cu aspect de bunicuţă le rugă să ia loc pe scaunele albe Barcelona.

Fetele începură să discute în liniştite despre subiecte neutre: bârfe de la şcoală, examene, de ce cantina începuse să servească brusc hot-dog. Ambele evitară cu grijă subiectul morţii lui Dylan – Schuyler pentru că se temea că o va răni pe Bliss prea mult, iar Bliss pentru că simţea că nu mai e nimic de spus, din moment ce băiatul din lac se dovedise a fi Kingsley.

— Îţi petreci mult timp împreună cu Kingsley, zise Schuyler, când Bliss menţionă că el o luase la o petrecere într-un nou club în vogă, Disaster.

— Mda, zise Bliss evaziv. Stătea pe marginea scaunului, nu prea confortabil. Avea în poală mapa neagră cu portofoliul.

— E cool.

Bliss încă nu-şi dăduse foarte bine seama cine sau ce fusese Kingsley în trecutul ei, deşi trebuia să admită că el făcea ca prezentul să fie foarte amuzant. Se părea că acestuia îi intrase în cap ideea cum că Bliss era iubita lui, iar cei doi îşi petreceau majoritatea timpului împreună, Kingsley avea mereu cele mai recente invitaţii la cele mai bune petreceri şi, cu el la braţ, Bliss nu se mai simţea pe dinafară, ci mai degrabă un fluturaş monden. Mai mult, faima ei crescândă îi dădea o încredere din ce în ce mai mare de a sta printre obişnuiţii cluburilor de noapte. Până şi Mimi afirmase cu acreală că i se aplecase să tot vadă numele lui Bliss prin articolele din ziare.

— Ce face Oliver?

— E bine, răspunse Schuyler scurt.

De fapt, Oliver fusese cam distant în ultima vreme, după ce o compătimise atâta. Poate era o reacţie la faptul că şi ea se

îndepărtase de el, sau poate era vorba doar de propriile lui rezerve faţă de natura schimbătoare a relaţiei lor. Tranziţia de la cel mai bun prieten la Conduit uman nu era tocmai una uşoară.

Se opriră din şuşotit când o brunetă mlădioasă intră pe usa de sticlă. Purta o bluză ţărănească largă, cu curea pe şolduri, pantaloni scurţi de blugi, dresuri cu model şi pantofi cu talpă ortopedică. Efectul era unul excentric şi neobişnuit, de parcă şi-ar fi aruncat hainele pe ea în ultima secundă, când de fapt în realitate îi luase ore întregi să studieze prezentările de modă şi să calculeze cu precizie relaţia dintre diversele elemente şi vestimentaţia în ansamblu – cântărind opţiunile la fel de meticulos ca un artist care-şi amestecă vopselele.

— Bliss? Schuyler?

— Chantal? întrebă Schuyler.

— Nu, sunt Keaton, asistenta lui Chantal.

— La fel ca Diane sau Buster? glumi Schuyler.

Dar Keaton o ignoră.

— Chantal mai întârzie, e la o întâlnire pentru accesorii, dar mi-a zis mie să vă conduc înăuntru.

Keaton le luă cu ea pe holul cu covoare albe, unde fete îmbrăcate la fel de excentric se strecurau printr-un labirint de separeuri încălţate în pantofi cu toc cui. Cuiere mobile pline de haine erau aşezate de-a lungul pereţilor, cu carduri şi tot felul de însemnări lipite de umeraşe: „IAN. — PRIMA SECŢIUNE”, „RESPINSE”, „BUNE”, „ÎNTÂLNIRI BRANNON”, „RETURURI” şi „INDEX”.

Biroul lui Chantal era plin de portofolii, iar un perete era acoperit aproape complet de sute de fotografii cu fotomodele. Erau schiţe ale copertei de luna viitoare, machete ale numărului din februarie şi un terrier micuţ care lătra într-un colţ.

— Aşteptaţi aici, ordonă Keaton. Nu vă mişcaţi.

Schuyler şi Bliss se conformară, deşi Bliss chiar voia un pahar cu apă, iar Schuyler abia aştepta să meargă la baie Dar atmosfera de la Chic era aşa de intimidantă şi Keaton atât de lipsită de umor, încât niciuna dintre ele nu riscă.

O oră mai târziu, Chantal ajunse într-un sfârşit. Bliss se aştepta să vadă o altă glamazoană foarte înaltă, dar Chantal era o femeie scundă, îndesată, cu o tunsoare pixie şi ochelari cu rame în formă de ochi de pisică. Purta un hanorac de la APC şi pantaloni largi, precum şi pantofi sport japonezi confortabili (dar

în ediţie limitată, prin urmare groaznic de scumpi).

— Bună, fetelor, zise ea brusc, apoi strigă repede: Keaton! Polaroidul! Nu ţi-am zis să-l aduci?

Se aşează la birou şi trecu în revistă portofoliile amândurora.

— Da, am văzut asta. Frumos. Ooh, nu e rău deloc. Îmi place asta, nu aşa de mult aia, zise ea. Închise ambele portofolii cu zgomot şi le instrui pe fete să se aşeze la pozat în faţa singurului perete gol din birou şi le făcu câteva fotografii. Bliss fu prima.

Toate bune şi frumoase până când Bliss leşină brusc rând becul de la blitz îi explodă direct în faţă.

— Oh, Doamne. Nu e anorexică, sper? Adică, e OK dacă e anorexică, Dumnezeu ştie că toate fetele sunt. Dar nu pot s-o las să facă aşa ceva la filmare, zise Chantal mai mult iritată decât îngrijorată, în timp ce Bliss se prăbuşea la podea.

— Nu, nu e vorba de asta, spuse Schuyler neliniştită.

Se aplecă şi puse o mână pe fruntea lui Bliss.

— Este cam cald aici.

Bliss scotea nişte gemete ciudate.

— Nu… pleacă… nu…

— Va fi şi mai cald pe platou, zise Chantal enervată.

Doamne fereşte să vomite pe covorul meu!

Schuyler se uită lung la ea, iritată că editoarea părea mult mai preocupată de biroul ei decât de sănătatea lui Bliss.

— Bliss? Bliss? Ţi-e bine? întrebă ea, ajutându-şi prietena să se ridice în picioare. Bliss deschise ochii.

— Schuyler? zise ea răguşită.

— Da.

— Trebuie să ies de aici.

— Keaton o să vă conducă afară. O s-o anunţ şi pe Linda, zise Chantal în timp ce ridica receptorul.

Era evident că editoarea avea acum alte griji, odată ce pericolul ca Bliss să vomite acolo trecuse.

Schuyler o ajută pe Bliss să iasă din birou.

— Încet. Uşor.

Apăsă butonul liftului şi se uită lung la un fotomodel Christie-Best, care le aruncă o privire nedumerită.

— Mi-am pierdut cunoştinţa, zise Bliss. Din nou.

— Din nou?

— Se întâmplă mai mereu în ultimul timp.

Bliss îi povesti lui Schuyler despre coşmarurile ei şi

experienţele ameţitoare când se trezea în diverse locuri necunoscute, în care nu-şi amintea cum ajunsese.

— Pur şi simplu mă trezesc în altă parte, şi nu am nici o idee unde mă aflu. Bănuiesc că face parte din procesul de transformare, spuse Bliss.

— Da, mi s-a întâmplat şi mie. Nu la fel de dramatic, precum ceea ce descrii tu, dar acum câteva săptămâni am leşinat. Era mai degrabă ca o hibernare, aşa a zis doctorul Pat, explică Schuyler.

— La mine sunt episoade foarte scurte şi fac parte din flashbackurile cu amintiri, doar că se pare că nu-mi pot aminti absolut nimic, zise Bliss părând mult mai uşurată acum că aflase că nu e singura căreia i se întâmpla aşa ceva.

— Se pare că trebuie să ne obişnuim cu ele.

— Kingsley mi-a zis că există nişte trucuri care să te ajute să treci mai uşor peste ele. O să-mi arate cum anume.

Liftul ajunse la parter şi, după ce se deschiseră uşile, intră Jack Force. Purta un ecuson de „vizitator” la reverul hainei, pe care scria ETAJUL ZECE.

— Bună, zise el uşor jenat.

— Nu ne spune… zise Bliss zâmbind. Jack Force, supermodelul! Arată-ne figura Oţel Albastru! glumi Bliss, citând din filmul Zoolander.

— Şşşş, zise Jack zâmbind ruşinat. Nu a fost ideea mea. Dar au nevoie de băieţi pentru o filmare viitoare. Chantal este prietenă cu mama şi uite aşa am ajuns şi eu pe-aici.

— Tocmai ne-am întâlnit cu Chantal, zise Bliss încercând să prelungească conversaţia, din moment ce Schuyler era mult prea timidă pentru a scoate vreun cuvânt.

— Bănuiesc că ne vedem după filmare, zâmbi Jack. Mda, zise Bliss. Nu prea cred. Am leşinat când făceam fotografii şi Schuyler nici măcar nu a apucat să facă vreo poză. Nu cred că avem vreo şansă să fim selectate.

Era dificil de spus cine arăta mai dezamăgit – Jack sau Schuyler – în timp ce uşile liftului se închideau.

Douăzeci şi cinci

— La primul etaj, după ce treci de Templul lui Dendur, în aripa

cu antichităţi egipteni printre sarcofage se află o brăţară din aur şi lapis lazuli în formă de şarpe, care a aparţinut lui Hatshepsut. Aş dori să mi-o aduci înapoi, zise Lawrence potrivind un cronometru.

Schuyler şi bunicul ei stăteau în picioare în biroul lui, una dintre multele camere care fuseseră redeschise după reîntoarcerea lui.

Bunicul ei angajase deja constructori şi arhitecţi să readucă reşedinţa familiei la vechea ei glorie şi zgomotele lucrărilor la faţadă – găuritul, bocănelile, ciocănelile – făceau parte din rutina zilnică. Dar interiorul biroului Lui Lawrence era izolat şi tăcut ca un mormânt.

Era a treia zi de iniţiere pentru ea. Cu o săptămână în urmă, Lawrence fusese îngrozit să constate că nimeni din Comisie nu făcuse aproape nimic pentru a-i învăţa pe tinerii vampiri cum să-şi controleze şi să-şi folosească puterile. Schuyler îi spusese că nu făcuseră decât să citească o grămadă de cărţi şi să mediteze.

— N-a făcut niciunul un test Velox? întrebă el ridicând din sprânceană cu uimire.

Schuyler scutură din cap.

— Ce-i ăla?

— Şi nici n-aţi învăţat cei patru factori ai glomului?

— Nu, clătină Schuyler din cap.

— Înseamnă că niciunul dintre voi n-are idee cum să contracareze atacul celor cu Sânge Argintiu, zise Lawrence dezamăgit.

— Hmm. Nu.

Lawrence era profund tulburat, şi cu timpul care se curgea atât de repede – petiţia de adopţie a lui Charles Force îşi croia drum prin birocraţia sistemului juridic – cine ştie cât mai aveau de stat împreună? Lecţiile pentru vampiri începuseră oficial.

— Dacă vrei să ştii cum pot fi învinşi cei cu Sânge Argintiu şi să descoperi cine sau ce este răspunzător de revenirea lor, va trebui să înveţi mai întâi cum să-ţi foloseşti cunoştinţele şi abilităţile de Sânge Albastru.

Bunicul ei hotărî să înceapă cu testul Velox, sau, altfel pus, de viteză.

— Nu e suficient să fi rapidă, îi explică Lawrence. Trebuie să fi atât de iute, încât să nu poţi fi detectată. Atât de rapidă, încât

să nu declanşezi alarmele. Încât nimeni să nu le poată vedea. Majoritatea celor cu Sânge Roşu numesc asta „invizibilitate”. Dar nu asta este trăsătura reală. De fapt, nu există invizibilitate. Este vorba doar de faptul că noi suntem atât de rapizi, încât rămânem nedetectabili pentru ochiul omenesc. Odată ce stăpâneşti arta Veloxului vei putea fi oriunde doreşti într-o clipită. Cei cu Sânge Argintiu sunt şi ei rapizi – este una dintre puterile lor cele mai mari. Aşa încât tu trebuie să fi mai rapidă decât ei dacă vrei să supravieţuieşti.

Îi spuse cum să găsească brăţara în Muzeul de Artă Metropolitan.

Brăţară în formă de şarpe. Aur şi lapis lazuli. Etajul întâi. Antichităţi egiptene. Printre sarcofage.

— Du-te, spuse Lawrence fixând cronometrul, şi Schuyler dispăru.

Până să bată ceasul următoarea secundă, Schuyler fu înapoi.

— Mai bine, zise el.

Acum câteva zile îi trebuiseră două minute să facă acelaşi lucru.

Schuyler îi arătă brăţara. Deschisese lacătul cutiei atât de rapid, încât alarma nu avusese timp să înregistreze nimic.

Lawrence lăsă un mic zâmbet să-i joace pe buze.

— Acum du-o înapoi.

A doua zi Schuyler era epuizată de efortul lecţiei din ajun dar reuşi să ascundă asta. Nu era timp pentru slăbiciuni; dorea să progreseze fără ca Lawrence să se îngrijoreze de ce însemna acest lucru. Era nerăbdătoare să înveţe regulile pentru animadverto, sau „vederea inteligentă”.

— Trăsătura de animadverto a vampirilor este încă una învăluită în legende şi neînţelegeri, explică Lawrence. Oamenii cred că noi avem cunoştinţe infinite, când, de fapt, nu este vorba decât de o perfectă memorie fotografică. Dacă îţi exersezi această capacitate, vei putea fi ca mine, vei putea cita pasaje din orice carte pe care ai citit-o vreodată de-a lungul vieţii. Biblioteca din Alexandria e pierdută pentru umanitate de secole, dar, din fericire, eu eram un cititor la fel de pasionat şi atunci, spuse Lawrence arătând către capul său. Totul se află aici.

— De ce ar trebui să ştim toate astea? Cum ne ajută asta să-i învingem pe cei cu Sânge Argintiu? întrebă Schuyler.

— Cei cu Sânge Argintiu nu dau doi bani pe învăţătură şi cei care nu învaţă istoria sunt condamnaţi s-o repete. Este esenţial să găsim urme, indicii ale faptelor lor, adâncindu-ne în istoria omenirii. Probabil că în felul acesta unul dintre noi va reuşi să descopere misterul existenţei lor continue.

Arătă către cele treizeci de volume din Encyclopaedia Britannica.

— Fă o fotografie mentală a fiecărei pagini. Catalogheaz-o în memorie. La viteza ta, n-ar trebui să-ţi ia mai mult de cinci minute, dar eu îţi voi da o oră întreagă.

Lawrence ieşi din birou şi închise uşa în urma lui.

Când se împlini ora, Lawrence se reîntoarse şi o găsi pe Schuyler trântită pe canapea, moţăind.

— Ai terminat?

— Acum cinci minute, zâmbi Schuyler.

— Bine. Dă-mi definiţia ritualului egiptean de reînviere.

Schuyler închise ochii şi vorbi lent, cu o voce măsurată, ca şi când ar fi citit de pe pagină. „Ritual de pregătire a morţilor pentru viaţa de apoi, efectuat pe statuile celor morţi, pe mumiile acestora sau pe statuile zeului plasat în templu. Un element important al ceremoniei era ritualul de deschidere a gurii, astfel încât mumia să poată respira şi mânca. Ritualul, care simboliza moartea şi conceptul de regenerare al mitului lui Osiris, în care corpul dezmembrat…”

— Excelent, o lăudă Lawrence. Te-ai descurcat foarte bine pentru vârsta ta. Chiar foarte bine. Impresionant. Am crezut că datorită sângelui tău amestecat, forţa ta de vampir va fi diluată, dar văd că este şi mai tenace.

— Bunicule, întrebă Schuyler ezitând în timp ce-l ajuta să pună volumele enciclopediei la locul lor pe raft.

— Da?

— Dacă vampirii pot face toate astea, de ce mai trebuie să mergem la şcoală? Vreau să spun, chiar trebuie?

— Desigur, răspunse Lawrence. Ce facem noi aici este doar o memorare mecanică. Şcoala îţi dă un set de aptitudini complet diferit: socializare, dezbatere, cum să interacţionezi cu oamenii. Nu trebuie să te îndepărtezi de curentul principal. Cei cu Sânge Albastru trebuie să înţeleagă locul în lume înainte de a încerca să o schimbe. Poţi să citezi toată enciclopedia, dar un creier fără inimă şi fără judecată… ei bine, nimic nu e mai lipsit de sens.

În fiecare după-masă Schuyler aştepta cu nerăbdare testele. La sfârşitul săptămânii, Lawrence i-l prezentă pe cel mai greu dintre toate.

— Ai auzit de glom, spuse Lawrence. Capacitatea de a controla minţile oamenilor.

— Da, zise Schuyler. Una dintre cele mai periculoase arte, a spus Priscilla Dupont. Mai bine să n-o încercăm până la majorat.

— Ridicol. Trebuie s-o înveţi acum, să te protejezi de efectele ei de seducţie. Pentru că glom-ul acţionează şi asupra celor cu Sânge Albastru. Este o tehnică letală a celor cu Sânge Argintiu.

Schuyler se cutremură.

— Trebuie să înveţi cum s-o controlezi şi cum să te aperi de ea. O vom încerca pe prima, înainte de a te pregăti pentru a doua, hotărî Lawrence. Există patru factori în glom. Primul este pur şi simplu telepatia. Capacitatea de a citi gândurile. Pentru a citi gândurile altcuiva, trebuie să te concentrezi pe energia lui – şi să te străduieşti să-i înţelegi sursa. O minte este ca un puzzle; trebuie s-o dezlegi pentru a-i putea citi secretele ascunse.

— Anderson, vino aici, te rog, i se adresă el apoi domnului în cu păr alb care intră în cameră.

— Da?

— Anderson a fost antrenat să poată rezista glomului. Trebuie să fie capabil, dacă e să fie un bun Conduit. Nu poţi avea un asistent de vampir coruptibil.

În următoarele trei ore Schuyler rămase la un capăt al mesei, iar Anderson la celălalt. Lawrence îi arăta lui Anderson câte o carte de joc, iar Schuyler trebuia s-o ghicească.

La ce se gândeşte? Se concentră pe semnalul lui, dar tot ce putu obţine fu o ceaţă densă şi gri.

— Regina de inimă roşie? întrebă Schuyler.

Lawrence îi arătă asul de pică.

— Zecele de treflă?

Trei de caro.

Şi aşa mai departe. Ceaţa gri nu se ridică. Schuyler era deprimată. După succesul cu Velox şi animadverto, era sigură că stăpânirea glomului va fi la fel de uşoară.

Anderson fu lăsat să plece, iar Schuyler rămase singură cu bunicul ei.

— E un test greu, o consolă Lawrence, amestecând cărţile şi punându-le înapoi în cutie.

Schuyler dădu din cap.

— Dar pare atât de uşor, zise ea, povestindu-i cum s-a putut să-i citească gândurile lui Oliver fără probleme.

— El e neprotejat. Aminteşte-mi să-l pregătim şi pe el pentru a fi un bun Conduit.

Schuyler dădu din cap. Efortul de a stăpâni glomul îi consumase energia şi se simţea dintr-odată ameţită şi obosită.

— Eşti bine? întrebă Lawrence îngrijorat.

Ea dădu din mână. Schuyler nu recunoştea niciodată faţă de bunicul ei, dar uneori, după ce termina testele, era atât de slăbită, încât abia putea sta în picioare.

Douăzeci şi şase

Întâlnirea lor din Depozitar fusese pur accidentală. Schuyler era acolo pentru a citi cât mai multe cărţi posibil la instrucţiunile lui Lawrence şi fu plăcut surprinsă să-l găsească pe Jack studiind la unul dintre birouri.

— Oh, hei, zâmbi el trecându-şi mâna prin păr şi invitând-o să ia loc pe un scaun în faţa lui. Ce citeşti? Procesul? întrebă el arătându-i exemplarul lui.

Ea dădu din cap. Li se dăduse de citit romanul lui Kafka la cursul de literatură. Era una dintre multele cărţi pe care le avea în teancul ei.

— O poveste stupidă de dragoste, nu crezi? întrebă el răsfoind paginile îngălbenite ale cărţii sale, care era foarte uzată şi cu colţurile îndoite, după cum observă Schuyler.

— Poveste de dragoste? făcu ea mirată. Nu e cartea despre tirania justiţiei? Natura absurdă a birocraţiei? în final nici nu ştim de ce era judecat.

— Nu sunt de acord. Şi din moment ce Kafka n-a dorit niciodată să-i fie publicată cartea, cine poate spune despre ce e vorba de fapt? o întrebă Jack cu un uşor ton de provocator. Am citit că este despre o logodnă eşuată cu Felice Bauer. Ceea ce înseamnă că nu este deloc despre justiţie, ci despre un om care este frustrat în dragoste…

— Oh, Jack… oftă Schuyler. Nu era sigură dacă el o încerca,

dar îi plăcea tachinarea dintre ei. Nu fusese clar până atunci dacă vor putea reface prietenia care începuse între ei, sau orice începuse să se înfiripe şi se terminase atât de brusc semestrul trecut. Dar se părea că Jack nu renunţase să mai încerce o dată. Nu că asta ar fi însemnat ceva. El rămânea fratele lui Mimi Force.

— Poate cartea mea are ceva ce nu se află în a ta, zise Jack împingând exemplarul lui. Uite, lasă-mă să o iau pe a ta, zise el. A ta are oricum o copertă mai tare.

Schuyler luă cartea lui, inhalând mirosul de mucegai. Găsi pagina unde rămăsese şi începu să citească.

Ce loc plicticos, gândi Mimi în timp ce-l urma pe Kingsley în jos pe scări către Depozitarul Istoriei. Sediul Comisiei şi biblioteca principală a adunării erau plasate sub Block 122, clubul de noapte superexclusivist deschis doar pentru cei cu Sânge Albastru şi oaspeţii lor.

Kingsley îi devenise prieten; fiind o persoană care împărtăşea spiritul ei răutăcios. Incidentul cu băiatul de la balcon fusese începutul alianţei lor. Kingsley reprezenta tot ceea ce Mimi admira la un vampir – dorinţa de a folosi puterea. În secret, ea era de acord cu Kingsley: Comisia era mult prea prudentă şi ea se revolta contra regulilor ei stricte. De ce să nu-şi folosească forţa pentru a-i domina pe oameni? Ce rost avea să citeşti mintea cuiva dacă nu puteai folosi ce aflai pentru a obţine foloase materiale sau emoţionale? De ce să nu te hrăneşti cu mai mult de un însoţitor uman odată? De ce să nu te făleşti cu statutul tău superior în loc să încerci să te amesteci cu cei din lumea muritorilor?

El o chemase să îl însoţească la Depozitar ca să-i poată arăta ceva grozav şi dispăruse printre rafturi.

Mimi privi de jur împrejur încăperea veche şi cavernoasă. Mai mulţi oameni jalnici, foşti Conduiţi, care nu mai aparţineau niciunei familii de vampiri, lucrau cu hărnicie la birourile lor.

Mimi luă loc la una dintre mesele mari de citit din mijlocul camerei, bătând darabana nerăbdătoare.

Sunetul înfundat al conversaţiei îi ajunse la urechi din spatele unui rând de cărţi.

— Nu există nimic aici despre dragoste, Jack, spunea o fată. Poate că tu eşti cel absurd.

— Eşti sigură? Ar trebui să te uiţi mai bine, poate n-ai citit destul de atent, răspunse el.

Mimi scrâşni din dinţi. Era din nou şoarecele de Van Alen care vorbea cu fratele ei. Se ridică şi îşi drese glasul, privind peste rafturile joase la cei doi.

Jack şi Schuyler se îndepărtară imediat unul de altul

— Ăă, ne vedem mai târziu, zise Schuyler luându-şi cărţile şi îndepărtându-se către o altă masă, fără să-şi dea seama că păstrase încă exemplarul lui.

— Ah, bună, zise Jack întorcându-şi scaunul ca să-i zâmbească surorii sale. N-am ştiut că ai aflat şi tu drumul spre locul ăsta.

— Nu mă subestima, Benjamin Force. Ca să ştii şi tu, sunt o mare cititoare, pufni Mimi.

Jack zâmbi. Mincinoaso, transmise el.

Tu eşti mincinos, transmise ea înapoi.

El făcu un gest împăciuitor. Iartă-mă.

Întotdeauna. Faţa lui Mimi se îndulci.

Am plecat. Ne vedem acasă.

La revedere.

Mimi îl privi plecând, dar cu toate gândurile lui amabile în minte, nu-şi putu reţine un sentiment de tulburare. De ce era Schuyler încă un element incomod? Era ceva cu fata asta care îl dezechilibra pe fratele ei, putea simţi asta. Putea simţi dorinţa lui de a se dărui legăturii lor, dar era aproape ca şi cum s-ar fi convins singur să se îndrăgostească împotriva voinţei lui. De ce? Nu fusese niciodată aşa înainte. În fiecare ciclu de existenţă, ei doi îşi reînnoiseră legătura fără nicio complicaţie.

Pentru o clipă, expresia de supremă automulţumire dispăru de pe chipul lui Mimi şi ea păru din nou o fetiţă mică, pierdută şi speriată. Dacă mă părăseşte? Dacă nu mai reînnoieşte legătura noastră atunci când va veni vremea? Ce se va întâmpla cu noi?

Mimi se cutremură gândindu-se la Allegra Van Alen, zăcând pe patul de spital, practic moartă pentru lume.

Nu putea lăsa să se petreacă aşa ceva niciunuia dintre ei.

— Arăţi de parcă ai fi văzut o stafie, spuse Kingsley, plasând o carte groasă în faţa lui Mimi.

Mimi îl gratulă cu un zâmbet dezarmant.

— Aş vrea eu. Privi apoi la tomul gros legat în piele. Ce-i asta?

— E ceva la care n-ar trebui să ne uităm. Este o carte veche

cu vrăji interzise. Ai auzit de chestia aia cu Croatan, nu-i aşa – de cei cu Sânge Argintiu? întrebă Kingsley.

— Mda, zise Mimi circumspectă. Dar se presupune că ei nu există.

— Corect, rânji Kingsley Doar pentru că nu mai sunt atât de ascultători.

— Ce vrei să spui?

— Cei cu Sânge Argintiu erau sclavii celor cu Sânge Albastru. Când am fost blestemaţi să ne petrecem vieţile noastre nemuritoare pe pământ, cei care l-au urmat pe Lucifer au fost supuşi de Mihail şi Gabriel o vreme. l-am controlat, dar ei s-au ridicat împotriva noastră şi nu ne-au mai ascultat poruncile. Ne-au urmărit, iar noi i-am urmărit pe ei, şi războiul a durat secole de-a rândul. Acum se presupune că nu mai sunt. Dar există o cale de a-i aduce înapoi.

— Ce vrei să spui? întrebă Mimi considerându-l pe kingsley mult prea nesăbuit. Cei cu Sânge Argintiu nu erau deloc de glumă. Majoritatea celor cu Sânge Albastru nici nu puteau vorbi despre ei.

— Să chemi unul din întuneric. Ştii tu. Să-l obligi să facă orice vrei tu, zise Kingsley.

— Nu ştiu dacă-mi place cum sună asta, zise Mimi cu o tresărire. E prea serios pentru mine.

— Oh, haide, cred că ar fi distractiv, zise Kingsley. Kingsley folosea cuvântul „distractiv” pentru a descrie tot felul de năzbâtii. Era evident că pentru el o vrajă veche, întunecată şi periculoasă, era egală cu condusul unui Ferrari cu 200 de kilometri pe oră: probabil nu era o idee prea bună, dar era un lucru pe care trebuia să-l faci doar ca să te poţi lăuda că l-ai făcut.

— Nu, zise Mimi scuturând din cap. Dar chiar dacă nu era interesată, putea găsi altceva în cartea aceea care s-ar putea dovedi util.

Materia acerbus. Materia întunecată.

Reveni la prima pagină şi începu să citească.

Alegra Van Alen era trează. Stătea în pat, cu frumosul ei păr blond revărsat peste umeri şi peste halatul de spital.

Ochii ei verzi erau larg deschişi şi străluceau.

Vorbi cu o voce gravă, cavernoasă.

— Ai grijă, Schuyler, ai grijă.

Schuyler se trezi dintr-odată. Constată că se afla în camera de spital a mamei sale din Spitalul Columbia, dar nu-şi amintea deloc cum ajunsese acolo. Era trecut de miezul nopţii şi ultimul lucru pe care şi-l amintea era că adormise citind o carte. Nu mai ţinea minte cum ieşise din dormitor, cum luase autobuzul până pe 168th Street şi cum ajunsese la spital. Probabil mersese în somn sau avusese o pierdere de memorie – întocmai cum îi povestise Bliss. Privi spre mama ei. Allegra dormea sub pături mai tăcută şi mai liniştită ca niciodată. Era doar un vis? Dar părea atât de real. Mama ei era trează şi vorbea cu ea. Îi spusese să aibă grijă. Să aibă grijă de ce?

— Mamă, spuse Schuyler, mângâind obrazul rece al Allegrei. Durerea de a n-o mai avea n-o părăsise niciodată. Schuyler sărută fruntea mamei sale şi părăsi camera stingând luminile.

În seara următoare, la cină, Lawrence o invită pe Schuyler să ia masa cu el la vechiul lui club. Clubul Aventurierilor era o organizaţie de elită fondată de cei cu Sânge Albastru în prima parte a secolului al XVIII-lea ca loc de întâlnire al globe-trotterilor care gândeau la fel şi care erau dornici să se documenteze şi să-şi împărtăşească cercetările şi teoriile privind diverse fenomene naturale şi geografice. Era plasat într-o casă bine-cunoscută de pe Fifth Avenue, vizavi de Clubul Knickerbocker şi la câteva minute de Muzeul Metropolitan – două asociaţii ale celor cu Sânge Albastru care trebuiau să ducă o politică mai permisivă în ultimii ani şi să-i primească şi pe cei cu Sânge Roşu în rândurile lor.

Dar Clubul Aventurierilor era totuşi o fortăreaţă a vampirilor, fie şi pentru că oamenii nu păreau la fel de interesaţi de problemele de mediu cum erau de cele sociale, şi în plus nu era nicio şmecherie să te alături acestui cerc învechit şi plicticos de Aventurieri.

Sufrageria era plină cu membri ai vechilor familii: erau acolo

familia Carondolet, ca şi Lorillard şi Seligman, care, la fel ca şi Van Alen, aveau mai degrabă istorii strălucite decât averi actuale.

Lawrence fu întâmpinat de maitre d'hôtel şi apoi plimbat în jurul camerei, strângând mâini şi flecărind înainte ca el şi Schuyler să se poată aşeza.

Meniul nu se schimbase din secolul al XIX-lea. Calcan meunière. Grătar Diane. Iepure la tigaie.

Schuyler comandă calcanul, Lawrence optă pentru grătar.

Mâncarea le fu adusă sub capace de argint.

— Voilà, spuse ospătarul, descoperind ambele farfurii în acelaşi timp. Bon appétit.

În timp ce-şi tăia peştele, Schuyler îi povesti lui Lawrence ce se întâmplase cu o noapte înainte.

— Mi-am pierdut cunoştinţa… m-am trezit şi eram la spital, în camera mamei, mărturisi ea.

— Ţi-ai pierdut cunoştinţa? Ce vrei să spui? întrebă Lawrence, mestecându-şi grătarul.

— Ştii tu, când aluneci afară din timp şi când te trezeşti nu ştii cum ai ajuns acolo.

Lawrence lăsă furculiţa jos.

— Ştiu despre flashbackuri. Dar vampirii au întotdeauna controlul atunci când îşi retrăiesc amintirile.

— Adevărat? întrebă Schuyler.

Lawrence dădu din cap. Ceea ce-mi descrii tu este foarte neobişnuit.

— Neobişnuit? Schuyler făcu o pauză. Dar i s-a întâmplat lui Bliss tot timpul, aşa că nu poate fi atât de neobişnuit. Îi povesti bunicului ceea ce Bliss îi spusese ei.

Lawrence digeră informaţiile.

— Probabil generaţia asta de vampiri are în alcătuirea ei genetică ceva nou care provoacă asta. Nu cred că e un lucru care trebuie să te îngrijoreze, dar dacă se mai întâmplă, să-mi spui. Apoi oftă şi puse furculiţa jos. Acum trebuie să-ţi spun şi eu ceva.

Schuyler se pregăti sufleteşte pentru veştile de care se temuse din ziua în care se reîntorsese bunicul ei.

— Judecătorul a fost de acord să primească petiţia lui Charles de a te adopta. Audierea a fost fixată peste o lună.

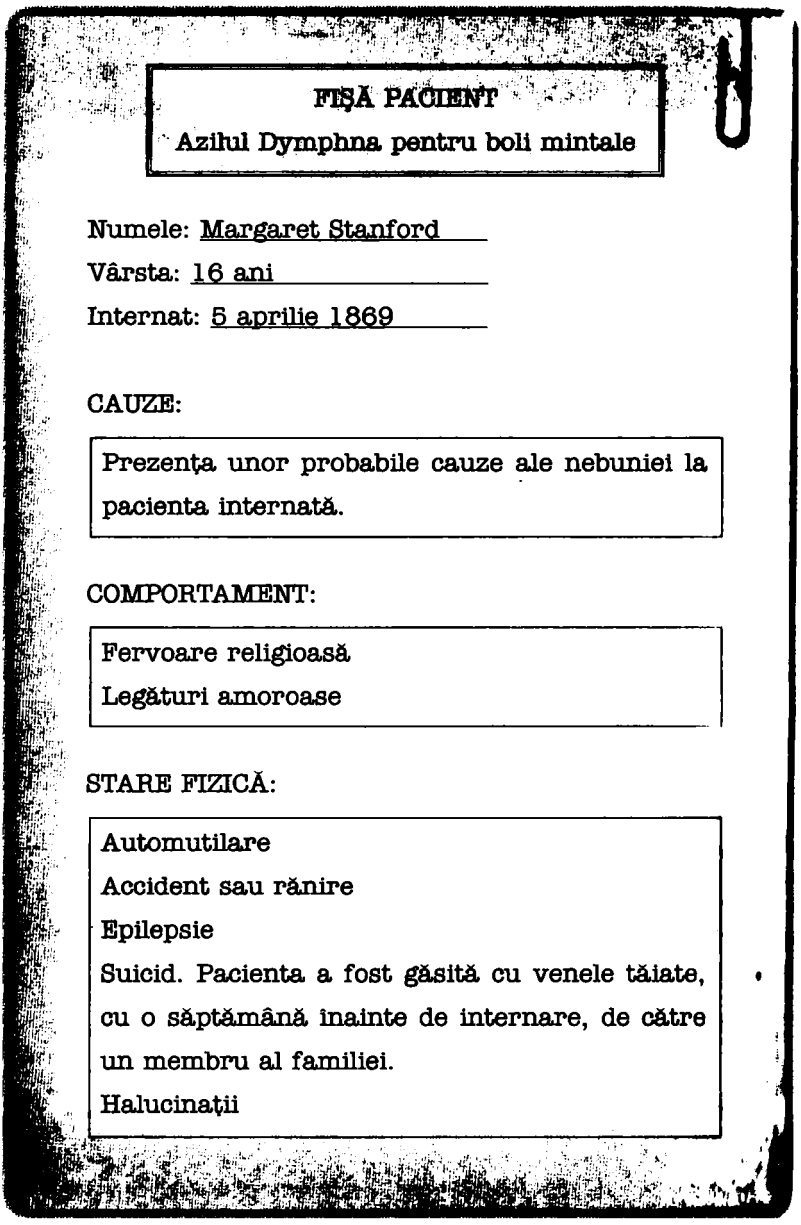

FIŞĂ PACIENT

Azilul Dymphna pentru boli mintale

Numele: Margaret Stanford

Vârsta: 16 ani

Internat: 5 aprilie 1869

CAUZE:

Prezenţa unor probabile cauze ale nebuniei la pacienta internată.

COMPORTAMENT:

Fervoare religioasă
Legături amoroase

STARE FIZICĂ:

Automutilare
Accident sau rănire
Epilepsie
Suicid. Pacienta a fost găsită cu venele tăiate, cu o săptămână înainte de internare, de către un membru al familiei.
Halucinaţii

Tema pentru sesiunea foto era „Talitha Getty în Marrakech”.

O mulţime de djeballa străvezii, caftane bătute cu pietre şi turbanul de ocazie – oh, şi cei mai subţiri bikini tanga posibili. Dar asistenta însărcinata cu organizarea călătoriei încurcase cumva treburile şi le făcuse rezervare la Montserrat, aşa încât Insulele Caraibe trebuiau să înlocuiască acum enclava nord-africană.

Nu că i-ar fi păsat cuiva – plajele erau pe placul tuturor.

Bliss primise telefon de la farnsworth Models joi, vineri era deja în avion şi ajunsese pe plajă la apus. Schuyler fusese şi ea selectată după ce două rusoaice frumoase prima alegere a revistei Chic – descoperiseră că le expiraseră vizele şi nu mai puteau să se întoarcă în ţara lor.

Directoarea de modă de la Chic, Patrice Wilcox, era o femeie dură, îmbrăcată în negru din cap până în picioare chiar şi pe căldura tropicală. Ea întâmpină modelele şi toată echipa cu un zâmbet la fel de subţire ca silueta ei

— Asta nu-i o vacanţă, oameni buni. Asta-i muncă. Vă aştept pe toţi mâine dimineaţă la opt la locul stabilit.

Totuşi, cu toate ameninţările cumplite ale lui Patrice, nu era nicio îndoială – sesiunea foto era o vacanţă. În timp ce directoarea îşi ţinea discursul despre punctualitate, Ionas Jones, faimosul fotograf incorigibil cu Sânge Albastru, făcu cu ochiul de undeva din spatele ei.

— Cocktailuri Mărgărita la bar în cinci minute, spuse el.

Pe la miezul nopţii, întreaga echipă, în afară de directoarea de modă, inclusiv cei doi asistenţi ai lui Jonas – nişte tipi simpatici de la Şcoala de Design Rhode Island –, un cârd de modele – niciuna peste optsprezece ani – şi Schuyler şi Bliss, se aflau la barul de pe plajă dând peste cap pahare de alcool.

Bliss şi Schuyler îi impresionară pe cei cu Sânge Roşu cu abilitatea lor de a băga pe toată lumea sub masă. Gene de vampir, desigur.

Schuyler privi la plaja întunecată, cu luna plină strălucind deasupra liniei lungi a ţărmului, şi la rostogolirea lină i valurilor. Era minunat. Ajunsese devreme, aşteptându-se cumva să fie întâmpinată de Jack Force. Dar el nu se număra printre fotomodelele masculine şi Schuyler simţi golul dezamăgirii când îi constată lipsa.

Dar pe când îşi dorea să se fi aflat şi el acolo, simţi o atingere uşoară pe cot şi îl zări pe Jack, acolo, stând pe scaunul de lângă

ea.

— Ce bei? întrebă el. Nimic absurd, sper, spuse el ca şi cum ar fi fost cu o zi în urmă la Depozitar.

— E un amestec destul de groaznic. Un fel de rom din nucă de cocos şi suc de ananas, dar nu e Pina Colada. Guşti? îi oferi ea întinzându-i paharul.

Jack luă o sorbitură şi se strâmbă.

— E groaznic.

— Ţi-am spus eu.

— Vreau şi eu unul, îi spuse el barmanului.

— Ai curaj, replică ea salutându-l cu paharul.

Jack îşi amestecă băutura.

— Ce face Lawrence?

— E bine.

Schuyler se întrebă dacă Jack ştia că tatăl lui voia s-o adopte. Nu dorea să discute un subiect atât de stânjenitor.

— Tot mai crezi că ei s-au reîntors? întrebă Jack referindu-se la cei cu Sânge Argintiu.

— Trebuie să cred, spuse Schuyler simplu. Este singura explicaţie pentru Dylan – pentru ceea ce i s-a întâmplat Cordeliei.

Jack se uită la pahar şi îl scutură făcând cuburile de gheaţă să zornăie.

— Comisia nu crede. Criza de la Roma a fost rezolvată. Lucifer a fost distrus de însuşi Mihail. Nu mai au cum să vină înapoi.

— Ştiu, spuse ea privind către resturile băuturii. Dar eu cred că se înşală Comisia.

Jack păru că vrea să răspundă, dar o voce răguşită strigă din partea cealaltă a barului unde se desfăşura jocul dea cine bea mai mult.

— Schuyler! Jack! Mai avem nevoie de două vâsle pentru Viking Maşter; haideţi!

Ziua următoare, întreaga echipă se deplasă către o rezervaţie naturală ascunsă într-o parte izolată a insulei. Echipa ridicase corturi de machiaj pentru a feri modelele de căldură. Bliss ieşi din cabina ei improvizată purtând un bikini cu model zebră şi cochilii de scoici prinse pe şnururile cu care se lega, un caftan transparent din mătase şi sandale cu curele subţiri şi mărgeluţe.

— Unde sunt papagalii? întrebă Jonas din spatele camerei.

Scena cerea ca Bliss să ţină doi papagali mari Scarlet Macaw, cu pene strălucitoare, pe fiecare braţ, ca omagiu adus celor pe care îi avusese Talitha.

Dresorul dădu drumul păsărilor, dar niciuna nu răspunse la comenzile sale. Unul se cocoţă pe capul lui Bliss, în timp ce celălalt zbura în jurul ei ţipând.

Dresorul reuşi în final s-o elibereze pe Bliss din ghearele păsării, iar Jonas acceptă compromisul de a filma cu Bliss sub un copac, lângă păsări.

— Slavă cerului că s-a terminat, bombăni Bliss păşind cu grijă prin iarba înaltă către adăpostul oferit de cortul de machiaj.

Schuyler fu strigată la rând. Purta un maieu negru Gucci, un costum dintr-o piesă care putea fi descris doar ca două fâşii de material care coborau în partea din faţă, culminând cu un V minuscul în partea de jos. Stilistul îi lipise materialul pe piept, dar ea se simţea cu toate acestea mult prea dezgolită.

— Voi merge pe modelul Laguna Albastră aici, explică Jonas. Vreau ceva fierbinte. Pasiune mocnită. Sexy. Dar inocent.

Schuyler lunecă în bazinul rece de sub cascadă.

— Gata? întrebă Jack Force din partea cealaltă a bazinului.

Ea dădu din cap. Ştiuse că urmau să fie parteneri pentru şedinţa foto, dar vederea corpului atletic şi bronzat al lui Jack, în şortul lui Vilbrequin cu talie joasă, o făcea să roşească.

Mai ales când Jonas îi admonesta că nu stăteau destul de aproape unul de altul.

— Nu m-aţi auzit? E Laguna Albastră! Sunteţi obsedaţi unul de altul! încercaţi s-o arătaţi! Jack, pune-i mâna pe coapsă. Schuyler, arcuieşte-ţi spatele, mişcă-te ca să-ţi lipeşti corpul de al lui. Aşa. E mai bine.

— Scuze, zise Jack pe când o trăgea pe Schuyler mai aproape.

— Cred că totul face parte dintr-o zi de muncă asiduă, spuse Schuyler încercând să nu-l lase să vadă cât de mult o afecta prezenţa lui.

Se auzi zgomotul aparatului de fotografiat.

— Următoarea! strigă Jonas.

În noaptea aceea, când Jonas luă întreaga echipă la cină într-un restaurant în aer liber, Bliss se trezi aşezată lângă Morgan, asistentul foto grozav de simpatic. Morgan se uitase după ea tot weekendul. Era student la Şcoala de Design în anul doi, avea

nouăsprezece ani şi un arsenal de bancuri proaste care-o făceau pe Bliss să chicotească în ciuda dorinţei ei. El îi turna băutură după băutură fără să-şi dea seama că ea era imună la efectele alcoolului.

Bliss se lăsă pe spate pe scaunul ei din răchită şi-şi încrucişă picioarele în poala lui. După luni de iarnă la New York, aici se simţea liberă, cu briza răcoroasă a oceanului fluturându-i părul, fără părinţi care s-o bată la cap, şi – mai ales – fără coşmaruri.

— Vrei să facem o plimbare? sugeră el.

Bliss încuviinţă din cap. O „plimbare pe plajă" suna destul de suspect. Nu era oare doar un mod drăguţ de a spune „vrei să ne cuplăm?"?

Se plimbară ţinându-se de mână pe plajă, Bliss intrând cu picioarele în valurile care se rostogoleau şi simţind apa răcoroasă pe piele.

Luminile hotelului se estompau încet-încet.

— Morgan e nume de fată, îl tachină ea.

— Oh, da? întrebă el îmbrăţişând-o şi trăgând-o în jos.

Bliss se prefăcu că se împotriveşte atunci când el îi imobiliză braţele.

— Nu scapi tu de mine, zise el.

— Nu?

Băiatul începu s-o sărute şi Bliss îi răspunse la sărut. Era diferit de sărutul lui Dylan sau de sărutul lui Kingsley, gândi ea. El era o fiinţă umană. Un Sânge Roşu. Putea simţi cum îi bătea inima în piept, îi putea mirosi aroma de om Şi, dintr-odată, ea ştiu ce urma să facă.

El îşi ridică atunci cămaşa şi-o aruncă într-o parte. Bliss îl ajută să o desfacă la bluză. Întreg trupul îi fu străbătut de furnicături când el îşi strecură mâna pe sub slipul ei şi îl desfăcu. Se mişca atât de repede… dar, până la urmă, şi ea se mişca la fel.

Se rostogoli deasupra lui, genunchii ei apăsând nisipul de ambele părţi ale coapselor lui.

— Frumos, zise el, admirând-o pe Bliss deasupra lui, cu pieptul gol în lumina lunii.

— Crezi? întrebă ea timid. Apoi îşi lăsă capul în jos sărutându-l din ce în ce mai sus pe linia întunecată a pieptului, apoi pe gât, către locul acela cald de sub bărbie. Îl sărută agale folosindu-şi

vârful limbii.

El oftă de plăcere şi, apucându-i capul cu ambele mâini, o trase mai aproape de el.

Şi în clipa aceea, ea îl muşcă cu colţii şi începu să se hrănească…

Douăzeci şi nouă

Comisia susţinea că tot ceea ce trebuia să faci în legătură cu vieţile trecute era să stai într-un scaun, să închizi ochii şi să meditezi, lăsându-ţi mintea să-ţi rătăcească pe cărările nesfârşite ale memoriei, studiind un catalog de o mie de vieţi.

În intimitatea întunecată a dormitorului ei, Mimi se cuibări pe divan, îşi puse o mască de blană pe ochi şi începu să se concentreze.

Viziunile nici nu puteau fi mai clare. Fiecare reiterare a trecutului ei îi arăta aceeaşi poveste: ea şi Jack împreună, fericiţi, legaţi prin dragoste. Analiză istoria trecutului lor recent: Plymouth, Newport, dar nici timpul, nici locul nu-i oferea vreun indiciu.

Oricât încerca, nu putea găsi un motiv pentru distanţarea lui, pentru îndoiala şi ezitările lui. Sau putea?

Cu un şoc, îşi reaminti expresia de pe chipul lui la halul Celor Patru Sute. Acea expresie de totală şi completă adoraţie. În acelaşi timp, încercă să înlăture gândul catalogându-l drept nebunie. Sau doar nimic mai mult decât o curiozitate. Era stupid din partea ei. Se lăsase orbită de mândrie. Fusese prea mult în faza de negare.

Răspunsul se aflase tot timpul chiar în faţa ei.

Schuyler Van Alen.

Mica metisă. Sau, mai corect, un Sânge Albastru fără trecut. Un spirit nou. Aceasta era anormalitatea din universul lor. Acesta era factorul necunoscut care-l făcea pe Jack să-şi piardă echilibrul.

Cum de nu văzuse mai devreme?

Schuyler nu existase niciodată în lumea lor până acum. Doar acum… în acest ciclu. Şi doar acum, în acest ciclu, legătura dintre Jack şi Mimi era pusă sub semnul întrebării.

El era atras de Schuyler – aşa cum fusese odinioară atras de

Gabrielle. Mimi îşi smulse masca de pe ochi dintr-o mişcare şi o aruncă în partea opusă a camerei, aproape lovindu-şi căţelul, Pookie, care scânci supărat.

Gabrielle. Întotdeauna era Gabrielle. Chiar înainte de Cădere, fusese la fel. Gabrielle, Virtuoasa, Mesagerul, un arhanghel al Albului, cea care aducea veştile mântuirii. Mimi şi Jack erau îngeri ai Lumii de Jos, destinul lor, unul al întunericului şi justiţiei, pentru a reaminti omului de natura lui muritoare. Şi totuşi Jack, Abbadon, fusese mereu atras de Lumină. Fusese întotdeauna atras de puterea Albului.

Şi toată lumea zicea despre ea că dorea ascensiune socială! gândi Mimi.

De-a lungul secolelor, Mimi a ştiut că Jack era nemulţumit de soarta lui, că nu se simţise confortabil cu titlul şi poziţia lui – Înger al Distrugerii. Jack nu s-ar fi dat niciodată înapoi de la responsabilităţi, Mimi îşi înţelegea prea bine fratele geamăn. Ea şi-ar fi dorit doar ca el să accepte lumea aşa cum era, în loc să aspire către ceva mai înalt. Asta i-a băgat în belele în primul rând. Ei îl urmaseră pe Lucifer în timpul ascensiunii lui, Jack gândindu-se că dacă el ar străluci ca soarele pe care Gabrielle îl iubea atât de mult, i-ar putea câştiga mâna. Dar Gabrielle îl refuzase cu dispreţ şi chiar atunci când îl abandonase pe Mihail pe Pământ, se îndreptase mai degrabă către un om decât către acel Abbadon al întunericului.

Nu existau secrete între gemenii Force. Mimi învăţase să trăiască cu faptul că imaginea lui Gabrielle îi bântuise visele lui Jack mai mult de un mileniu. Dar acum, puterea de atracţie se transferase de la mamă la fiică, şi asta era ceva ce ea nu putea accepta.

Mimi ştia acum ce avea de făcut. Pentru a salva legătura lor, pentru a se salva pe ei înşişi.

Trebuia s-o distrugă pe Schuyler Van Alen.

Treizeci

Bătaia de la uşă era insistentă, scuturând pereţii subţiri de ratan ai hotelului de pe plajă. Zgomotul spărgea liniştea răsăritului. Era aproape cinci dimineaţa.

— Schuyler! Schuyler! Trezeşte-te!

Schuyler se dădu jos din pat împiedicându-se şi crăpă puţin uşa. O văzu pe Bliss în holul exterior panicată, purtând încă hainele de noaptea trecută şi cu părul în dezordine.

Schuyler trase lanţul închizătorii şi deschise uşa larg.

— Ce e?

— Oh, Doamne, Schuyler, trebuie să mă ajuţi, sunt într-o mare încurcătură, oh, fir-ar să fie, e rău de tot, cred că e mort, zise Bliss tremurând necontrolat.

Schuyler se trezi imediat.

— Mort? Cine e mort?

— Morgan – asistentul! Eu… vino repede.

În timp ce Schuyler alerga pe plajă lângă ea, Bliss îi povesti toată istoria.

— Am făcut-o. Am făcut Caerimonia Osculor. Sărutul sacru. Nu ştiu, aşa am simţit că trebuie. Am vrut să termin odată cu asta, ştii? Uram faptul că eram singura din anul nostru care n-o făcuse. Şi a fost grozav, a fost bine, părea că şi lui îi place – dar apoi, nu ştiu, cred că am mers prea departe. Oh, la naiba, Schuyler, dacă află Comisia, sunt într-o mare, mare încurcătură.

Bliss o conduse pe Schuyler la locul unde ea şi Morgan se sărutaseră, într-o zonă retrasă, sub palmieri, în spatele unei dune de nisip.

Băiatul zăcea cu faţa în sus pe nisip, cu sângele încă picurând din cele două mici înţepături de pe gât.

— Nu mai respiră, spuse Bliss nervoasă. Cred că am mers prea departe.

Schuyler îngenunche şi îi luă pulsul.

— N-are puls.

— Oh, Doamne, o să mă omoare! Niciun om n-a fost omorât până acum într-o Caerimonia! Niciodată!

— Şşşt… Lasă-mă să gândesc… Jack. Avem nevoie să dăm de Jack, hotărî Schuyler.

— Jack? De ce?

— Pentru că el a mai făcut asta înainte. Morgan poate că nu e mort. Poate asta se întâmplă cu cei cu Sânge Roşu după ritual. Poate Jack o să ştie ceva ce noi nu ştim.

Jack era la uşă, complet îmbrăcat şi foarte treaz înainte înainte ca Bliss să fi terminat de ciocănit. Schuyler se minună de viteza lui. Punea pariu că avea un talent înnăscut pentru testul

Velox. Ea nu s-ar fi gândit să folosească viteza vampirilor într-un astfel de mod – era îmbrăcată încă în pijama. Jack ascultă istorisirea lui Bliss şi ajunse lângă băiat în câteva secunde.

Îngenunche în nisip şi îi luă pulsul lui Morgan apăsând cu două degete pe gâtul acestuia.

— E acolo… se poate simţi, foarte slab, dar există.

— Oh, slavă cerului, spuse Bliss uşurată, lăsându-se să lunece jos.

— Deci o să fie OK? întrebă Schuyler.

— O să fie OK, răspunse Jack. Poate că n-o să-şi amintească ce s-a întâmplat, dar când se va trezi, te va căuta. Va fi atras de cea care l-a marcat ca pe unul de-al ei.

— De ce?

— Sărutul Sacru creează o legătură. Asta înseamnă că el este al tău. Niciun alt vampir nu-l va mai putea lua. Atunci când l-ai luat tu, sângele tău s-a amestecat cu al lui şi va fi otravă pentru orice alt Sânge Albastru.

Bliss şi Schuyler absorbiră noile informaţii.

— Deci este ca şi cum ar fi prietenul meu? întrebă Bliss fără să fie sigură că dorea cu adevărat acest lucru.

— Dacă vrei, admise Jack. Nu e ceva superficial, să ştii. Chiar are o semnificaţie profundă. Pentru ambele părţi.

Bliss roşi.

— Eu…

— E OK, zise Jack. Îl ridică pe băiat. Hai să-l ducem înapoi în camera lui. Va crede probabil dimineaţă că are o mahmureală urâtă.

— Mulţumesc, Jack, spuse Schuyler după ce Morgan şi Bliss fuseseră conduşi în siguranţă în camerele lor. Puse o mână uşoară pe braţul lui pentru a-i arăta cât de mult însemnaseră pentru ea gesturile lui din seara aceea.

Jack zâmbi, ochii lui verzi strălucind în lumina difuză. Schuyler se gândi că nu văzuse pe nimeni atât de calm în condiţii de stres. Avusese o influenţă atât de stabilizatoare, de conducător înnăscut, potolind anxietatea lui Bliss şi având grijă cu mult respect de Morgan. Îşi puse mâna lângă peste mâna lui Schuyler.

— Oricând cu plăcere. Şi spune-i lui Bliss să nu se îngrijoreze. Toţi facem greşeli.

Pielea lui era caldă şi netedă la atingere şi Schuyler se gândi că ar fi putut să stea aşa pe vecie, în faţa uşii camerei ei. Dar Jack îşi eliberă primul mâna şi ea şi-o retrase cu părere de rău pe a ei.

— Ei bine… noapte bună, murmură Jack, arătând cu o mişcare a capului soarele care răsărea încet, răzbătând dintre nori. Se îndepărtă, paşii lui răsunând domol pe podeaua de lemn.

— Noapte bună, şopti Schuyler. Somn uşor?

— Să ştii că da, răspunse Jack.

Schuyler râse încet în timp ce descuia uşa camerei. Nu intenţionase ca Jack să-i audă ultimele cuvinte, dar nu prea puteai avea secrete faţă de un vampir cu auzi hipersensibil.

Mai târziu în dimineaţa aceea, Schuyler şi Bliss împărţiră un taxi în drum spre aeroport. Zborul era programat la opt şi amândouă nu dormiseră decât două ore după toată tevatura.

— Eşti OK? întrebă Schuyler.

— Dumnezeule, am nevoie de o ţigară, zise Bliss, cotrobăind prin poşetă. Scoase una şi o aprinse în timp ce lăsa geamul în jos. Vrei şi tu una?

Schuyler refuză dând din cap.

— Nu sunt sigură, recunoscu Bliss. Parcă mi-aş dori să fi aşteptat. Tu nu ştii, dar am simţit că trebuia s-o fac. Ştii? Pentru că Mimi vorbeşte tot timpul despre asta – şi toate celelalte fete, se laudă mereu cu însoţitorii lor. Şi m-am simţit aşa de proastă, nu ştiu, ca o virgină sau ceva de genul ăsta.

— Şi cum a fost? întrebă Schuyler.

— Sincer?

— Mda.

— A fost fantastic. E ca şi cum le-ai devora sufletul Schuyler. l-am putut gusta… fiinţa. Şi apoi m-am simţit grozav ştii tu. E ca un drog. Un flux. Ştiu acum de ce o fac oamenii, mărturisi Bliss.

Taxiul gonea de-a lungul străzii şi fetele se uitau la priveliştea apelor calme şi netulburate ale Caraibilor. Era o imagine spectaculoasă, dar amândouă erau bucuroase să se reîntoarcă la străzile murdare şi gri ale New Yorkului.

— Eu n-am făcut-o încă, recunoscu Schuyler, trăgând adânc aer în piept.

— O s-o faci, zise Bliss, scuturându-şi scrumul pe fereastră. Dar învaţă de la mine – când îţi vei lua un însoţitor, asigură-te că

înseamnă ceva pentru tine. Eu mă simt atrasă de Morgan, dar nu vreau. Abia-l cunosc pe tip.

FIŞĂ PACIENT
Azilul Dymphna pentru boli mintale

Numele: Margaret Stanford
Vârsta: 16 ani
Internat: 5 aprilie 1869

ISTORICUL BOLII

Se recomandă terapie prin izolare – 30 aprilie 1869. Pacienta nu răspunde. Terapia prin izolare nu mai este recomandată – 23 mai 1869.
Pacienta continuă să aibă delir, halucinaţii, coşmaruri.
Tendinţe de sinucidere mai pronunţate.
Pacienta este violentă, un pericol pentru ea însăşi şi pentru ceilalţi.
Se recomandă transferul la o instituţie de maximă securitate.

STAREA ACTUALĂ:

Cu o săptămână înainte de a fi transferată, pacienta a început să răspundă la tratament. Pacienta nu a mai fost mutată şi i s-a permis să rămână în instituţia noastră mai multe săptămâni, timp în care n-au mai fost observate niciun fel de semne de halucinaţie, isterie sau demenţă. Pacienta răspunde bine la întrebări şi pare să-şi fi revenit complet. Se recomandă eliberarea ei în cadrul familiei peste trei luni dacă va continua să facă progrese.

De fiecare sărbătoare a Sfântului Valentin, consiliul studenţilor sponsoriza o colectă de fonduri pentru vacanţă prin

vânzarea de trandafiri care erau livraţi în clase. Erau patru sortimente de culori: alb, galben, roşu şi roz, iar subtilităţile mesajului pe care îl transmitea fiecare erau dezbătute şi analizate la nesfârşit de populaţia feminină. Mimi înţelesese întotdeauna astfel: albul pentru dragoste, galbenul pentru prietenie, roşu pentru pasiune, iar rozul pentru o dragoste secretă. În fiecare an de Sfântul Valentin, Mimi primea cele mai mari şi mai elaborate buchete. Unul dintre însoţitorii ei umani cumpărase odată cinci duzini de trandafiri roşii ca să-i declare devotamentul său veşnic.

Mimi se cocoţă pe scaunul ei din laboratorul de chimie, prima oră din dimineaţa aceea, şi aşteptă valul de flori.

Însărcinaţii consiliului studenţilor sosiră cu buchetele de flori.

— Un Sfânt Valentin fericit! ciripiră ei către domnul Korgan, care se arătă foarte grăbit.

— Haideţi, daţi-i zor şi terminaţi odată, se lamentă el.

Multe dintre fete primiră mai multe buchete mici majoritatea erau trandafiri galbeni, ceea ce însemna că fetele îşi cheltuiseră propriii lor bani una pentru cealaltă, aşa cum fac fetele pentru a se simţi mai bine dacă nu au un Valentin în cea mai sfântă dintre sărbători.

Schuyler, care stătea la masa ei obişnuită – pe care ei o rotiseră în aşa fel încât ea să fie din nou cu Oliver –, primi un frumos buchet galben. Oliver îi adusese unul şi anul trecut, şi, desigur, cartea de vizită care-l însoţea avea scrisul lui pe ea.

— Mersi, Ollie, zâmbi ea, inspirând mirosul florilor proaspete.

— Şi aici avem un buchet pentru tine, domnule Hazard-Perry, zise boboaca înmânându-i un buchet de trandafiri roz.

Oliver se schimbă la faţă.

— Roz?

— O dragoste secretă! îl tachină Schuyler. Hotărâse să i trimită flori roz pentru că schimbaseră mereu până acum doar trandafiri galbeni şi totul devenea mult prea previzibil. De ce să nu condimentezi puţin?

— Ha, sigur, cum să nu! Ştiu că sunt de la tine, Sky, spuse Oliver, trăgând afară cartea de vizită de deasupra. O citi cu voce tare: „Oliver, vrei să fi prietenul meu secret? Cu dragoste, Sky”.

O puse înapoi în plic şi preţ de o secundă nu putu s-o privească pe Schuyler în ochi.

Schuyler ar fi vrut să intre în mintea lui. Avusese succes în

realizarea primului factor al glomului – telepatia –, dar şi Oliver luase lecţii şi imediat ce el reuşise să stăpânească antidotul telepatiei – occludo, ceea ce însemna închiderea minţii tale faţă de influenţa externă –, Schuyler nu mai putu să-l descifreze.

Bliss, care stătea cu Kingsley, primise două buchete roşii de aceeaşi dimensiune.

— Oh, am un rival, după cum văd, zise Kingsley.

— Nu înseamnă nimic. E doar un tip pe care nici nu-l ştiu prea bine, murmură Bliss. Destul de sigur, al doilea buchet era de la Morgan, care comandase florile tocmai de la căminul lui din Rhode Island.

„Eşti mereu în gândurile mele. Cu dragoste, M”, spunea cartea de vizită.

Kingsley îi înmânã buchetul lui personal.

— Aş vrea să existe şi verzi, s-ar asorta mai bine cu tine. Culoarea se potriveşte cu părul tău.

— E frumos, şopti Bliss. Încă nu ştia ce simţea pentru Kingsley. A fi cu el părea o trădare a memoriei lui Dylan.

După ce înmânară toate buchetele de dimensiune medie, mesagerii de flori aduseră acum artileria grea.

Mega-aranjamente de trei sau patru duzini de trandafiri din cel mai puternic purpuriu, şi toate păreau a avea numele lui Mimi Force pe cărţile de vizită. În curând, zona din jurul catedrei arăta ca o capelă funerară.

— Se pare că asta a fost, mormăi domnul Korgan.

— Staţi – mai avem unul, spuse curierul, aducând ceva ce era cu siguranţă cel mai scump buchet dintre toate; un aranjament înalt de aproape un metru cu două sute de trandafiri albi, în cea mai pală nuanţă de ivoriu. Toate fetele leşinară. Aproape niciun băiat nu cumpărase trandafiri albi – vreodată. Era semnul unui angajament mult prea mare. Dar acesta anunţa practic cu surle şi trâmbiţe o inimă captivă.

Curierul aşează buchetul în faţa lui Schuyler.

Mimi ridică o sprânceană. Ea câştigase întotdeauna loteria trandafirilor. Despre ce era vorba aici?

— Pentru mine? întrebă Schuyler uluită de dimensiunea buchetului.

Detaşă cartea de vizită de pe cea mai înaltă tulpină.

„Pentru Schuyler, căreia nu-i plac poveştile de dragoste.” Nu era semnată.

Mimi se uită la buchetele ei roşii; florile păreau să se ofilească sub privirea ei. Nu trebuia să ghicească cine trimisese uluitoarele flori albe bestiei celei mici. Alb pentru lumină. Alb pentru dragoste. Alb pentru totdeauna.

Venise vremea pentru planul ei.

Când trecu pe lângă banca lui Schuyler, se prefăcu că se împiedecă şi smulse o şuviţă din părul ei negru în timp ce se sprijinea de scaunul acesteia.

— Au! ţipă Schuyler.

— Ai grijă, bufni Mimi, cu şuviţa de păr bine ascunsă în mână. N-o să mai dureze mult de-acum.

Treizeci şi doi

După ce ajunse să stăpânească primul principiu al glomului, Schuyler trecu la principiul al doilea: sugestia. Al doilea principiu era capacitatea de a planta sămânţa unei idei într-o altă minte.

— Acesta este modul prin care îi îndemnăm pe cei cu Sânge Roşu să se străduiască pentru a atinge perfecţiunea, arta şi frumuseţea, îi dezvălui bunicul ei. Noi folosim sugestia. Este un instrument util. Majorităţii oamenilor nu le place să creadă că ideile nu sunt ale lor, astfel încât noi doar le sugerăm. Dacă n-am fi făcut aşa, oamenii n-ar fi avut niciodată Noua înţelegere, Securitatea Socială sau chiar Centrul Lincoln.

Sugestia era chiar mai complicată decât telepatia. Lawrence îi spuse că totul trebuia făcut subtil, astfel încât oamenii să nu simtă că ar fi manipulaţi.

— Publicitatea subliminală a fost inventată de unul dintre ai noştri, desigur, dar atunci când cei cu Sânge Roşu au descoperit-o, au interzis imediat utilizarea ei. Păcat.

Cu o seară înainte, Lawrence îi ceruse să-i sugereze ceva lui Anderson. După mai multe ore în care Schuyler nu numai că încercase să găsească semnalul ţintă, dar şi, să-i transmită ceva, Anderson se ridică brusc şi zise că are chef de o ceaşcă de ceai şi – nu cumva mai dorea cineva una?

Când plecă, Lawrence se uită la nepoata lui.

— Tu ai fost, nu-i aşa?

Schuyler dădu din cap. Îşi consumase aproape toată energia pentru a transmite o cerere simplă.

— Bine. Mâine vom trece de la delicatesele de după-amiază la lucruri mai importante.

În ziua următoare la şcoală, efortul de a transmite o sugestie îşi luă tributul. Pe când mergea pe holurile din spate după a treia oră, începu dintr-odată să se simtă ameţită. Se clătină şi s-ar fi prăbuşit pe scări dacă Jack Force n-ar fi fost fost colo s-o prindă.

— Stai uşor, zise el. Eşti bine?

Schuyler deschise ochii. Jack se uita la ea îngrijorat.

— Mi-am pierdut doar echilibrul… am leşinat.

Fetele de pe scările din spatele ei schimbară zâmbete. Leşinul era ceva obişnuit la şcoală şi un semn distinctiv de anorexie. Desigur, Schuyler Van Alen suferea de o problemă de alimentaţie. Oricine putea vedea că afurisita era prea slabă.

— Lasă-mă să te duc acasă, spuse Jack, ridicând-o în picioare.

— Nu… Oliver – Conduitul meu – poate să… şi, serios, nu-i nimic, doar că… am lucrat prea din greu la glom spuse ea pe jumătate delirând.

— Cred că Oliver face acum o prezentare la ora de engleză, spuse Jack. Dar pot să-l chem, dacă vrei.

Schuyler clătină din cap. Nu, nu era corect să-i ceară lui Ollie să ia o notă mică doar pentru că ea nu se simţea bine

— Hai, lasă-mă să te urc într-un taxi şi să te duc acasă.

Lawrence era la el în birou când Hattie ciocăni la uşă.

— Domnişoara Schuyler s-a întors, domnule. Se pare că s-a întâmplat ceva la şcoală.

Lawrence coborî scările şi-l găsi pe Jack Force ţinând-o pe Schuyler în braţe. Jack îi spuse că Schuyler adormise în taxi în drumul spre casă.

— Şi eu sunt Jack Force, spuse el ca introducere.

— Da, da, ştiu cine eşti. Pune-o acolo pe canapea, acolo e bine, băiete, îl instrui Lawrence, conducându-l pe Jack în sufragerie. Jack o aşeză uşor pe Schuyler pe divanul îmbrăcat în catifea, iar Lawrence o acoperi cu o pătură colorată.

Pielea lui Schuyler era atât de palidă, încât părea transparentă, iar genele ei negre erau umede pe obraji. Respira neregulat, cu suspine întrerupte. Lawrence puse o mână rece pe fruntea ei fierbinte şi o rugă pe Hattie să-i aducă un termometru.

— Arde, spuse el cu o voce încordată.

— A leşinat la şcoală, explică Jack. Părea bine în taxi şi apoi a spus că îi e somn şi… ei bine… puteţi vedea.

Lawrence se încruntă.

— A zis că a lucrat la glom, Jack se uită atent la Lawrence cu colţul ochiului.

— Da, exersam, încuviinţă din cap Lawrence. Se aşează lângă nepoata lui şi-i introduse uşor un termometru între buzele întredeschise.

— Asta e împotriva regulilor Comisiei, remarcă Jack.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi păsat prea mult de reguli, Abbadon, zise Lawrence. Niciunul nu recunoscuse până atunci fosta lor prietenie. Tu, care ai rămas cu noi la Plymouth în ciuda pericolului pentru propria ta reputaţie.

— Vremurile se schimbă, murmură Jack. Dacă e adevărat ce spui tu, atunci ea este slăbită din cauza ta.

Lawrence scoase termometrul din gura lui Schuyler.

— Patruzeci şi patru de grade, zise el nonşalant.

O temperatură care ar fi provocat cu siguranţă moartea imediată sau o distrugere permanentă unui muritor. Dar Schuyler era vampir şi febra era încă la un nivel acceptabil pentru cei de felul ei.

— O idee cam mare, probabil, zise Lawrence, dar nimic îl în ceea ce nu poate rezolva un somn bun.

Câteva minute mai târziu, Schuyler se trezi şi-i găsi pe Jack şi pe bunicul ei privind-o atent. Un frison o străbătu sub pătura de lână pe care şi-o trase înfăşurând-o strâns în jurul umerilor.

— Draga mea, s-a mai întâmplat aşa ceva şi înainte?

— Câteodată, recunoscu încet Schuyler.

— După lecţii?

Schuyler aprobă. Nu recunoscuse până acum, pentru că dorea să-şi continue lecţiile.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Prima dată când s-a întâmplat – când ai intrat în hibernare – a fost la câteva zile după ce m-ai urmărit prin Veneţia, nu-i aşa?

Schuyler dădu din cap. Îşi amintea cum doctoriţa Pat îi spusese: Uneori este o reacţie întârziată.

— Mi-am dat seama de ce eşti aşa de slăbită, spuse Lawrence. Mă învinovăţesc că nu mi-am dat seama de problema asta mai devreme. Este simplu. Prin faptul că-ţi exersezi puterile

de vampir, celulele tale de sânge albastru lucrează peste măsură şi, deoarece celulele tale de sânge roşu nu sunt foarte multe – datorită naturii mixte a compoziţiei sângelui tău – energia ta scade. Există o singură soluţie pentru a-ţi menţine celulele la un număr normal. Trebuie să-ţi iei un însoţitor uman.

— Dar n-am încă optsprezece ani, protestă Schuyler, referindu-se la vârsta de consimţământ pentru Sărutul Sacru. Plănuisem să mai aştept.

— Treaba e serioasă, Schuyler. Am pierdut-o deja pe mama ta, care a intrat în comă, nu vreau să te pierd şi pe tine. Deşi ai anumite puteri speciale la care vampirii de vârsta ta nici nu visează, în multe privinţe eşti mult mai slabă decât un vampir obişnuit cu Sânge Albastru. Nu poţi scăpa de procesul transformării, dar poţi să-i controlezi unele dintre efectele negative. Trebuie să-ţi iei un însoţitor înainte de optsprezece ani. Un băiat uman. Pentru binele tău.

Jack îşi drese vocea şi Schuyler rămase surprinsă să-l vadă acolo. Fusese foarte tăcut cât timp vorbise bunicul ei.

— Cred că eu o să-mi iau la revedere, Lawrence, Schuyler.

Uşa camerei se deschise tocmai când Jack urma să iasă.

Oliver Hazard-Perry stătea în uşă, tulburat la vederea Jack.

— Am auzit că Schuyler s-a întors acasă de la şcoală şi eram îngrijorat, aşa că am venit cât de repede am putut.

Cei trei vampiri se uitară spre el, toţi cu acelaşi gând în minte.

Oliver erau un băiat uman. Unul cu Sânge Roşu. Iar Schuyler avea nevoie de un însoţitor…

— Ce e? întrebă Oliver, când nu-i răspunse nimeni. Miros urât, sau ce?

Treizeci şi trei

Era momentul să-şi pună planul în aplicare. Trandafirii fuseseră ultima picătură. Nu era doar asta – fratele ei o urmărea din ce în ce mai mult pe metisă. Abia dacă mai încerca să ascundă faptul că rămânea pe holurile de lângă sala de clasă a lui Schuyler, sau că pierdea vremea prin biblioteca şcolii sau prin Depozitar doar ca s-o poată vedea o clipă. Mimi îi prinsese chiar flirtând fără ruşine în public! Ziua trecută un prieten îi spusese că îl văzuse pe Jack ieşind din şcoală cu Schuyler pur şi

simplu în braţe! Nu că Mimi l-ar fi crezut.

Cu o bucăţică de cretă albă Mimi desenă pentagrama după cum scria în carte, pe podeaua de lemn tare, de un galben pal. Apoi puse împreună ingredientele necesare într-un mic bol de oţel de pe măsuţa ei din dormitor; frunze de verbină, frunze de dafin, o mână de crini oranj, măghiran, o inimă de broască râioasă şi o aripă de liliac.

Grămăjoara părea deplasată printre multele sticluţe de parfum din cristal şi loţiunile franţuzeşti scumpe.

Aprinse o lumânare şi trase o flacără din ea cu o tijă de rozmarin. Stinse lumânarea după indicaţii şi aruncă planta arzând în bol.

O flacără violetă, înaltă izbucni imediat.

Mimi se privi în oglindă şi rămase uimită să vadă cum camera, care cu doar câteva momente înainte era scăldată de soarele după-amiezii, acum era neagră ca smoala, cu excepţia luminii care venea din bol.

Mâinile îi tremurară uşor când deschise un mic plic lucios care conţinea părul lui Schuyler Van Alen. Scutură conţinutul şi-l păstră în mână.

Cartea o instruia să arunce firele de păr în flacără în timp ce rostea cuvintele care îi vor înfrânge duşmanul. Mimi închise ochii şi aruncă părul în foc.

— Eu, Azrael, ordon spiritelor. Anulaţi puterea rivalei mele.

— Eu, Azrael, ordon spiritelor. Anulaţi puterea rivalei mele.

— Eu, Azrael, ordon spiritelor. Anulaţi puterea rivalei mele.

— MIMI! Uşa se deschise. Charles Force stătea în prag. Cu o fluturare a mâinii el stinse flacăra strălucitoare.

Mimi deschise ochii şi rămase cu gura căscată. Încercă în zadar să şteargă urmele pentagramei cu piciorul.

— Eram doar curioasă, explică ea. Comisia nu ne lasă niciodată să facem nimic…

Charles Force intră, trecu pe lângă ea şi vârî un deget în cenuşa care încă ardea.

— E de înţeles. Noi suntem făcuţi din magie neagră – noi, care suntem condamnaţi să rămânem pe pământ pe vecie. Dar aceste incantaţii sunt foarte puternice. Dacă nu ştii cum să le controlezi, te vor controla ele pe tine. De aceea sunt interzise tinerilor până când nu sunt pregătiţi

Charles luă cartea de pe noptieră.

— De unde ai asta? Ştiu. De la Depozitar. Dar aceasta este ţinută sub cheie. Este o carte periculoasă pentru cei care nu sunt încă majori.

Strecură cartea sub braţ.

— Draga mea, de ce nu găseşti altceva cu care să-ţi umpli timpul?

După ce tatăl ei plecă, Mimi ridică de jos telefonul ei alb de prinţesă şi formă un număr cunoscut.

— Kingsley întrebă Mimi. Pot vorbi cu tine un minut?

— Sigur, drăguţo, ce te preocupă?

— Mai ştii ce-ai spus? Despre cum putem să chemăm pe unul cu Sânge Argintiu din întuneric?

— Da.

— Crezi c-ar merge?

Treizeci şi patru

— E ceva diferit la tine, spuse Kingsley într-o după-amiază în timp ce se presupunea că-şi făceau temele în dormitorul lui Bliss.

„Se presupunea”, pentru că asta îi plăcea lui Bliss să creadă că se petrecea, însă Kingsley avea întotdeauna alte idei. BobbiAnne insistase ca Bliss să lase uşa de la camera ei deschisă ori de câte ori avea în vizită un băiat – asta era una dintre reguli. Dar BobbiAnne nu se afla acolo în după-amiaza aceea. Era ziua în care avea programare la spa şi era plecată pentru mai multe ore. Jordan se dusese la repetiţia de balet, care ţinea până la miezul nopţii. Bliss rămăsese singură în apartament, în afara personalului de serviciu, care era la primul etaj, departe, în aripa servitorilor.

— M-am tuns, sugeră Bliss, ridicându-şi ochii de pe eseul pentru ora de germană. Ştia că nu asta urmărea Kingsley. Încă de când primise buchetul imens de flori, Kingsley o hărţuise ca să afle identitatea aşa-numitului „bărbat misterios” al lui Bliss.

— Nu, nu e asta, zâmbi Kingsley. Era întins pe patul ei ca un motan leneş, cu părul negru atât de lung încât i se ondula peste gulerul cămăşii. Caietele şi dosarele lui erau împrăştiate peste tot în jur, printre ele aflându-se şi acea carte legată în piele neagră pe care o citea mereu. Dar în ultima oră nu făcuse absolut nicio temă, în schimb o tot înţepase toată seara.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Bliss cu încăpăţânare.

— Eu cred că ştii, răspunse Kingsley tărăgănat. Scrie pe fruntea ta.

— Ce?

— Că ai făcut-o. Ţi-ai luat un om în timpul micii tale vacanţe sau şedinţe foto, sau cum i-o mai zice. l-ai beut sânjele, zise Kingsley imitând un accent transilvănean. Indiferent cine le-a dat ideea că am fi nişte fraieri provinciali din Europa de Est, a fost grozav.

— Şi ce dacă am făcut-o? întrebă Bliss.

— Oh, bun aşa. Mai vii de-acasă. Ţi-a plăcut?

— Nu cumva eşti gelos? întrebă Bliss.

— Gelos? De ce-aş fi gelos? Kingsley o privi uimit. Nu cred că înţelegi – e ca şi cum aş fi gelos pe coafeza ta. Însoţitorii umani prestează un serviciu, asta-i tot. Noi nu ne ataşăm emoţional de ei.

— Noi?

— Ştii ce vreau să spun.

Kingsley trecu pe partea lui Bliss şi începu să-i maseze spatele.

— Hai, relaxează-te… Mai ai flash-urile alea din trecut? Ţi-ai mai pierdut cunoştinţa?

Bliss dădu din cap.

— Ai încercat să faci ce ţi-am sugerat? întrebă el.

Ea clătină din cap. Fusese prea speriată să facă ce-i propusese el.

— Ei bine, ar trebui, funcţionează. A funcţionat pentru mine. Degetele lui Kingsley îi frământau expert muşchii înţepeniţi şi destul de repede Bliss se înmuie sub atingerea lui. Era ca şi cum ar fi fost hipnotizată…

Ochi roşii cu pupile argintii şi o voce care şoptea şuierător…

Curând…

Curând…

Curând…

Bestia revenise iar, urmărind-o pe coridoare labirintice, îi simţea răsuflarea fierbinte, scârboasă, pe obrazul ei. Era prinsă într-un colţ şi nu putea să se trezească. O privi în ochi. Fă-o, fă-o, gândi ea. Fă ce ţi-a spus Kingsley.

Vorbeşte cu ea.

— Ce vrei? întrebă Bliss. Vreau să stăm la taclale.

Ochii purpurii clipiră.

Când se trezi, Bliss constată că se zgâriase de frică. Zgârieturi roşii şi urâte i se întindeau pe braţe.

Dar Kingsley avusese dreptate. Funcţionase. Bestia dispăruse.

SCHIZOFRENIE (s) De la cuvintele greceşti *schizein* = a despica, a scinda şi *phren* = minte, suflet. Tulburare mintală caracterizată prin deteriorări ale percepţiei realităţii. Persoanele care suferă de schizofrenie prezintă halucinaţii auditive, vizuale, vorbire dezorganizată (incoerenţă), comportament dezorganizat (plâng frecvent).

Semnele de tulburare trebuie să se manifeste în mod constant timp de mai bine de şase luni pentru ca pacientul să fie diagnosticat drept schizofrenic.

— *Dicţionar de tulburări psihice,*
Academia Americană a Profesioniştilor în Domeniul Sănătăţii Mentale

Motelul Mercer fusese ideea lui Oliver. Scosese din ecuaţie

dormitorul lui Schuyler sau al lui, gândindu-se că ar fi fost prea ciudat să „o facă” în acelaşi loc în care petreceau multe ore nevinovate citind reviste şi privind la televizor. Aşa că rezervase un apartament la un hotel din sudul Manhattanului.

O convinsese să stea cu el la bar să bea ceva, înainte să urce în cameră.

— Poate că tu n-ai nevoie de băutură, dar eu cu siguranţă am, spuse el.

Schuyler privi răbdătoare cum Oliver dădu pe gât câteva cocktailuri Manhattan. Niciunul din ei nu spunea prea multe. Barul hotelului era închis celor care nu erau oaspeţi ai hotelului, iar cei doi stăteau într-un colţ retras. Singurul alt oaspete era un star de cinema care dădea un interviu unei reviste în colţul celălalt al camerei. Vedeta îşi pusese picioarele pe canapea şi râdea zgomotos în timp ce reporterul era emoţionat şi fascinat. Un mic reportofon argintiu era aşezat pe măsuţa dintre ei.

— Bine, hai s-o facem, zise Oliver împingând deoparte cea de a treia băutură terminată doar pe jumătate.

— Doamne, arăţi de parcă ţi-aş fi cerut să mergi la război, zise Schuyler pe când se îndreptau către lift.

Apartamentul cu un dormitor avea o privelişte uluitoare asupra sudul Manhattanului şi era decorat într-o notă supermodernă: mobilă neagră din abanos Makassar, perne de lână, podele negre lustruite ca oglinda, un bar de onix luminat în interior, un televizor cu ecran plat şi pereţi din inox care păreau reci la atingere, dar care, de fapt, erau netezi şi calzi.

— Grozav zise Schuyler aşezându-se pe o margine a patului uriaş, în timp ce Oliver se aşează pe cealaltă parte.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? întrebă Oliver, aplecându-se şi punându-şi o mână la falcă.

— Ollie, dacă n-o fac, o să intru în comă şi n-am să mă mai trezesc niciodată. Azi-dimineaţă n-am putut nici măcar să mă ridic din pat.

El înghiţi în sec.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi cer asta – dar e ca. Şi cum, nu ştiu cum să zic, dar nu vreau ca prima dată să fie cu cineva pe care nici nu-l cunosc, ştii?

Ea îi povesti despre ce se întâmplase cu Bliss la Montserrat.

— Şi apoi, tu eşti cel mai bun prieten al meu.

— Sky, ştii că aş face orice pentru tine. Dar asta este împotriva Codului. Conduiţii n-au voie să fie însoţitori umani pentru vampirii lor. Se presupune că noi suntem obiectivi. Asta nu face parte din relaţie. Chestii precum Caerimonia complică lucrurile, să ştii, îi explică Oliver.

Când cu o săptămână în urmă Schuyler îl întrebase pentru prima dată pe Oliver dacă n-ar vrea să devină însoţitorul ei, el îi spusese că se va mai gândi. A doua zi nu mai adusese subiectul în discuţie şi Schuyler se gândise că el era prea politicos pentru a o refuza, aşa că avea de gând să se comporte ca şi cum nu i-ar fi cerut niciodată nimic. Trecură mai multe zile şi niciunul nu mai deschisese subiectul. Schuyler începea să creadă că va trebui să-şi găsească o soluţie alternativă. Dar în dimineaţa aceea găsi un plic îndesat în vestiarul ei. Era de la Hotelul Mercer şi conţinea o cheie-cartelă din plastic.

„Ne vedem acolo diseară", scrisese Oliver. „Gâl! Gâl!"

Nu se putea spune că Schuyler nu avea şi ea sentimente amestecate – nu-i plăcea să-l pună pe Oliver în situaţia asta –, dar simţea că n-avea nicio altă şansă. Dacă trebuia să-şi ia un însoţitor, cel puţin îşi va lua unul care, scuzaţi jocul de cuvinte, deja o însoţea peste tot. Şi se simţise atrasă de Oliver de când fuseseră la Veneţia. Poate că era un semn că totul urma să fie bine. Că asta era ce trebuia să se întâmple.

— Nu trebuie decât să spui, Ollie, şi n-o vom face, OK? se oferi ea, prinzând marginea patului şi trăgând cearceafurile din colţurile în care erau prinse.

— OK. Hai să n-o facem, zise el brusc. Oftă şi se întinse pe pat, lăsându-şi braţele peste pilota pufoasă. Picioarele lui lungi atârnau peste margine, dar trunchiul era total la orizontală. Îşi închise ochii, ca şi cum totul era mult prea greu de suportat, şi îşi puse mâinile din nou pe faţă ca şi cum s-ar fi apărat de ceva.

— Vorbeşti serios? întrebă Schuyler uşor temătoare.

— Nu ştiu, gemu Oliver din spatele palmelor care acum îi acopereau gura.

— Ştii, voi fi foarte atentă, dacă tu eşti speriat, vreau să spun. Trebuie să ai încredere în mine.

Ea stătea încă ridicată, astfel încât cuvintele ei erau îndreptate către peretele cu ferestre, în timp ce Oliver părea că vorbeşte către tavan.

— Am încredere în tine, spuse Oliver cu o voce încordată şi

tristă. Îmi pun viaţa în mâinile tale.

— Ştiu că asta va schimba relaţia noastră, dar noi suntem prieteni buni. Asta nu o poate schimba prea mult, nu-i aşa? Adică, eu deja te iubesc, spuse Schuyler.

Fiecare cuvânt pe care-l rostea era adevărat, îi plăcea foarte mult Oliver. Nu-şi putea imagina viaţa fără el.

Ea se întoarse să-l privească. Oliver îşi luase mâinile de pe faţă şi deschisese ochii. Ea observă cum părul lui castaniu îi încadra faţa frumoasă şi cum gâtul lui o invita de sub gulerul ţeapăn.

— Tu nu mă iubeşti? ştia că-l manipula, dar n-avea ce face. Avea nevoie ca Oliver să spună da. Altfel… cu cine ar putea s-o facă?

Oliver încercă să nu roşească şi nu reuşi s-o privească drept în ochi. Se ridică.

— Bine, spuse el aproape mai mult pentru sine decât pentru ea.

Schuyler se mută mai aproape şi se aplecă peste el şi apoi din câteva mişcări discrete se aşează în poala lui.

— OK?

— Eşti grea, o şicană el zâmbind.

— Nu sunt.

— Bine, nu eşti.

— Eşti drăguţ, ştii? Vreau să spun, chiar drăguţ. De ce-ţi petreci tu tot timpul cu mine? Ar trebui să ieşi la întâlniri, spuse ea nonşalant în timp ce-i dădea părul într-o parte, descoperindu-i ochii căprui. Erau cei mai blânzi ochi pe care-i văzuse vreodată, se gândi ea. Cu Oliver se va simţi întotdeauna în siguranţă.

— Da, sigur, eu la întâlniri, râse Oliver şi îşi puse braţele în jurul taliei ei.

— De ce nu? Nu e ceva nemaiauzit.

— Da? întrebă Oliver.

— Îhî… dar Schuyler nu mai termină fraza pentru că Oliver puse o mână caldă pe bărbia ei şi o trase către el, iar în curând se sărutau. Săruturi moi, care experimentau şi care deveneau mai puternice pe măsură ce ei se deschideau unul către altul.

— Mmm… oftă ea. Deci aşa se simţea când îl săruta pe Oliver. Nu era deloc cum îşi imaginase. Era mult mai bine. Era ca şi cum ar fi fost făcuţi unul pentru altul. Schuyler se strânse lângă el şi Oliver îşi băgă mâna în părul ei. Asta era ceva nou. Era deja

un moment crucial. Apoi ea începu să-i sărute bărbia şi gâtul.

— Sky…

— Mmmm?

Brusc, Oliver o împinse într-o parte, îşi luă mâinile de pe gâtul ei şi o dădu jos din poala lui.

— Nu, spuse el, gâfâind din greu. Obrajii îi erau roşii de ruşine.

— Nu? repetă Schuyler fără să înţeleagă. Părea că totul mergea bine – asta trebuia să se petreacă, nu-i aşa?

— Nu. Oliver se ridică şi începu să meargă prin cameră de colo-colo. Sărutul Sacru are o însemnătate. A însemnat ceva pentru mama ta. Şi ştii ceva? Va trebui să-ţi găseşti un alt cobai. Eu n-o s-o fac din obligaţie.

— Ollie.

— Nu, Schuyler.

El nu-i spunea niciodată Schuyler decât dacă era cu adevărat furios.

Schuyler tăcu.

— Eu plec. Nu pot fi cu tine… Nu eşti tu însăţi, zise Oliver punându-şi haina şi trântind uşa camerei de hotel, ieşind în fugă şi dispărând în noapte.

Treizeci şi şase

Într-o firidă ascunsă adânc printre rafturile de la subsolul Depozitarului, Mimi Force se aplecă peste o carte veche, legată în piele. Aceeaşi carte pe care tatăl ei o confiscase cu câteva săptămâni în urmă. Poate că la Depozitar stătea închisă sub lacăt, dar era doar o problemă de timp să-şi dea seama care cheie se potrivea, iar asta n-a implicat decât un efort minim – bibliotecarii umani nefiind o problemă pentru furia unui vampir supărat.

Cartea era deschisă la ultima pagină, o pagină neagră ale cărei cuvinte erau gravate într-un albastru luminos – aceeaşi culoare ca sângele ce curgea prin venele lui Mimi.

Kingsley Martin stătea lângă ea şi cei doi citeau de pe pagină la lumina slabă a unei lumânări. În jurul lor, rafturile cu cărţi – rânduri şi rânduri de rafturi înalte de doi metri care păreau a se întinde la infinit – stăteau tăcute şi ascunse în întuneric.

Depozitarul adăpostea aproximativ zece milioane de cărţi. Era cea mai mare bibliotecă din lume, iar rafturile se întindeau mult sub Manhattan, mai multe etaje sub nivelul străzii. Nimeni nu ştia sigur cât de mult mergea în jos vechiul lift şubrezit.

Hotărâseră să efectueze incantaţia la un etaj mai jos. Vraja cerea „un loc cu forţe primare”, iar Kingsley sugerase sediul celor cu Sânge Albastru.

— Spune că doar cel cu o minte asemănătoare îl poate chema, zise Mimi, citind din text.

— Asta înseamnă că trebuie să vrea ce vrei şi tu, pentru că doar atunci îţi poate răspunde la chemare, explică el.

— OK.

— Întâi trebuie să-ţi atragi victima, spuse Kingsley.

Mimi desenă o pentagramă în jurul lor, asigurându-se că se aflau în interiorul liniilor trase cu creta.

— Prinţ întunecat al celor cu Sânge Argintiu, ia seama la chemarea mea; Eu, Azrael, îţi ordon să-mi aduci duşmanul înaintea mea, ordonă Mimi cu o voce puternică şi clară.

La nivelul de sus al Depozitarului, Schuyler Van Alen intră în sala principală de lectură căutându-l pe Oliver. După ce rămăsese în apartamentul de hotel timp de o oră, se hotărâse că nu putea să stea acolo şi să nu facă nimic, sau să aştepte ca el să se calmeze. Trebuia să-l găsească pe Oliver şi să-şi ceară scuze. Ceea ce-i ceruse ea fusese greşit. Îşi dădea seama acum. Ceruse prea mult şi dorea să-i ceară iertare. De obicei, el îşi petrecea nopţile de weekend cuibărit în separeul biroului lui de la Depozitar, care fusese primul loc în care ea se hotărâse să-l caute după ce el nu-i răspunsese la telefon sau la mesajele de pe Blackberry.

Bliss Llewellyn stătea pe una dintre canapelele vechi din holul recepţiei principale.

— Hei, zise Schuyler. Nu l-ai văzut pe Oliver?

Bliss dădu din cap.

— Cred că e acolo. Abia a ajuns acum câteva minute.

— Super.

După ce se petrecuse la Montserrat, Bliss fusese oarecum jenată în preajma lui Schuyler.

— Eu, hm, îl aştept pe Kingsley, spuse Bliss. M-a rugat să ne întâlnim aici.

Schuyler dădu din cap, chiar dacă nu-i ceruse lui Bliss să-şi explice prezenţa acolo. O părăsi pe Bliss la intrare şi traversă în grabă încăperea tăcută pentru a-l găsi pe prietenul ei. Depozitarul era aglomerat pentru o noapte de weekend. Aproape toate birourile erau ocupate. Bibliotecarii catalogau cărţile pe rafturi şi câţiva membri importanţi ai Comisiei se pregăteau pentru şedinţa lor săptămânală. Schuyler văzu capul alb şi elegant al Priscillei Dupont printre ei, Protectoarea-Şefă vorbind animat cu un membru al Conclavului. Străbunii dispărură într-o sală de conferinţe privată, iar Schuyler observă că Jack Force stătea pe scaunul lui obişnuit de lângă foc, citind o carte.

În interiorul pentagramei, flacăra lumânării tremură şi-i arătă lui Mimi o imagine a Depozitarului de sus. Da. Întocmai cum promisese vraja. Acolo se afla Schuyler Van Alen, stând în picioare în mijlocul camerei.

Victima fusese adusă la ea.

Mimi simţi inima tresăltându-i de fericire. Asta era. Chiar avea să se întâmple. Urma să scape de gândacul ăsta pentru totdeauna. Schuyler o luase, desigur, drept spre Jack imediat ce intrase. Dar nu conta – n-o să mai dureze mult.

Kingsley îi înmână lui Mimi un cuţit de argint.

Era singurul mod în care funcţiona vraja: sânge pentru sânge. Mimi întinse încheietura mâinii sale drepte; lama era rece pe pielea ei. Inima îi bătea cu putere şi simţi primii fiori de frică. Chiar dacă ea era nemuritoare şi sacrificiul sângelui nu avea s-o rănească, simţi totuşi o uşoară grea la gândul a ceea ce urma să facă.

Dar imaginea lui Schuyler Van Alen îi reaminti ce era în joc. Legătura. Jack. Abbadon. Trebuia să oprească asta înainte să fie prea târziu.

— Îţi dau sângele meu pentru sângele tău. O, Prinţ, îl întunericului. Ascultă-mă, ascultă chemarea mea. Distruge-mi duşmanul, o dată pentru totdeauna, zise Mimi

— ACUM! strigă Kingsley.

Mimi trase aer în piept adânc şi îşi crestă încheietura cu cuţitul, deschizând o venă şi vărsând sânge peste lumânare, iar flacăra se înteţi.

Ultimul lucru pe care Bliss şi-l amintea era o explozie puternică ce răbufnise prin podeaua bibliotecii, despicând-o, pământul se crăpase în două, iar coşmarul ei deveni realitate. Exact în faţa ei se afla o masă întunecată cu ochi stacojii şi pupile argintii, urlând, zbătându-se şi prinzând viaţă, acoperind întreg spaţiul cu zumzetul a mii de bărzăuni, agoniile a mii de suflete chinuite, şi râsul demonic al unui lunatic dezlănţuit.

Bliss urlă din toţi rărunchii. Apoi totul fu învăluit în negură.

Treizeci şi şapte

Fumul era sufocant. Era un fum întunecat, violet şi care mirosea slab a sulf şi acid. Schuyler deschise ochii şi constată că o ardeau. Lacrimi îi curgeau pe obraji, deşi nu plângea. Ceva se întâmplase – o explozie –, se auzise ca şi cum universul s-ar fi spintecat. Privi în jur. Depozitarul era un dezastru, grămezile de cărţi erau răsturnate, iar ziarele erau aruncate peste tot ca şi cum o bombă ar fi distrus locul. Peste tot erau bucăţi din tăvăli, mortar şi praf, sticlă spartă şi bucăţi rupte de lemn.

— Jack! Jack, unde eşti? strigă Schuyler panicată. Fusese acolo, chiar lângă scaunul lui, dar scaunul nu mai era nicăieri. Simţi cum sângele îi picura în ochi şi duse o mână în creştetul capului, pipăindu-se. Ceva o tăiase, dar nu era o rană adâncă. Palmele mâinilor îi erau zgâriate şi însângerate şi blugii erau rupţi, dar din fericire asta era tot.

Auzi pe cineva tuşind şi Schuyler se târî către zgomot. Jack zăcea sub o masă de lectură, nemişcat şi uluit.

— Sunt bine, zise el, zbătându-se să se ridice şi ştergându-şi funinginea din ochi. Ce naiba s-a întâmplat?

— Nu ştiu, zise Schuyler tuşind şi acoperindu-şi gura şi nasul cu mâinile.

— Jack! Eşti bine? Mă auzi? Jack! vocea frenetică a lui Mimi putea fi auzită din firida ascunsă care ducea la rafturile de la subsol. Ea apăru de după colţ, uluită, dar neatinsă.

— Sunt aici.

— Oh, slavă cerului! Jack! Am fost aşa de îngrijorată, strigă Mimi, aruncându-se în braţele fratelui ei. Începu să plângă cu hohote necontrolate.

— Am crezut… am crezut…

— Gata, gata, sunt bine, o linişti Jack, mângâind-o uşor.

Schuyler făcu un pas înapoi pentru a le lăsa puţină intimitate, simţind un amestec de gelozie, milă şi jenă ca martor al intimităţii lor.

De sub un raft de cărţi răsturnat se auzi un geamăt.

— Ajutor, strigă o voce gâtuită. Ajutor!

Jack, Mimi şi Schuyler alergară către sunet şi ridicară greutatea mare de pe băiat.

Kingsley le mulţumi.

— La dracu. Ce-a fost asta?

Peste tot în jurul lor, bibliotecarii şi membrii Comisiei se ridicau din moloz, numărându-se şi asigurându-se că prietenii lor au supravieţuit. Fumul învăluia totul şi era foarte greu să distingi ceva prin praf.

— Aici! strigă o voce familiară.

Schuyler îi părăsi pe gemenii Force şi pe Kingsley şi-l găsi pe Oliver îngenuncheat lângă un bibliotecar rănit. O tăietură îi brăzda bărbia şi avea o zgârietură pe frunte şi era acoperit cu un strat gros de praf de mortar.

— Eşti bine, zise Schuyler, Slavă Domnului!

— Schuyler, ce faci aici? întrebă Oliver.

— Te căutam pe tine.

El dădu din cap.

— Vino, dă-mi o mână de ajutor.

Renfield, unul dintre istoricii umani, stătea aplecat peste unul dintre copiatoarele răsturnate, gemând. Explozia îl aruncase în perete, iar forţa impactului îi rupsese coastele. Îl ajutară să se întindă peste un vraf de cărţi, promiseră să trimită ajutoare cât mai curând posibil şi începură să caute în jur dacă mai existau alţi răniţi.

Până acum, toţi supravieţuiseră. Aveau zgârieturi minore şi ceva vânătăi, dar în general oamenii erau surprinşi să constate că erau mai mult sau mai puţin întregi. Oliver se opri să dea primul ajutor unei fete cu Sânge Albastru cu un braţ rupt, sfâşiindu-şi mâneca de la cămaşă pentru a crea un bandaj improvizat.

Schuyler scormoni prin moloz şi nimeri peste corpul unei fete care zăcea întinsă cu faţa în jos şi acoperită de praf şi mortar.

Îi întoarse trupul şi rămase cu gura căscată.

— Bliss, oh, Doamne, Bliss…

Avea două înţepături sub bărbie şi sângele, gros şi albastru, îi curgea pe gât.

— RĂMÂNEŢI PE LOC! comandă o voce puternică de la intrare. Grupul îngheţă.

Schuyler lăsă o mână tremurândă pe gâtul lui Bliss pentru a opri sângele. Oh, Bliss...

Fumul violet se risipi şi Charles Force şi Forsyth Llewellyn veniră curând lângă ea, ţinându-şi săbiile strălucitoare ridicate.

Charles îngenunche lângă Bliss şi-i puse o mână pe cap.

— Asta este încă în viaţă.

Asta? se miră Schuyler. Un ţipăt se auzi din partea cealaltă a camerei şi Schuyler înţelese repede ce voise să spună. Acolo, lângă intrarea în sediul Adunării, cu trupul dezmembrat pe trepte, se afla Priscilla Dupont, Protectoarea-Şefă.

Zăcând într-o baltă de sânge.

Treizeci şi opt

Oliver o conduse pe Schuyler acasă, ambii simţindu-se încă destul de tulburaţi. Stânjeneala a ceea ce se petrecuse între ei mai devreme la Mercer dispăruse complet în faţa acestei noi calamităţi. Erau din nou ei înşiri şi Schuyler era bucuroasă să-l aibă pe prietenul ei alături.

Hattie se agitase în jurul lor când ajunseseră, bandajând capul lui Schuyler şi tăietura din bărbie a lui Oliver. Menajera le pregătise ceşti cu ciocolată fierbinte şi-i înfăşură în pături de caşmir lângă foc.

— Unde-i Lawrence? întrebă Schuyler, luând un biscuit de pe tava întinsă de Hattie.

— A ieşit în fugă acum câteva minute; a spus că are o întâlnire urgentă, spuse Hattie. Mi-a spus să am grijă de voi când ajungeţi aici. Să scot trusa de prim ajutor. Cred că ştia că s-a întâmplat ceva.

După ce Hattie ieşi din cameră, Oliver întrebă.

— Crezi că a fost unul cu Sânge Argintiu?

Schuyler ridică din umeri.

— Trebuie să fi fost. Este singura explicaţie. Dar n-are sens. După cum mi-a spus Lawrence, cei cu Sânge Argintiu vânează singuri. Ei îşi prind victimele când sunt singure, fără protectorii lor canini. Atacul s-a petrecut într-un loc public, unde erau mulţi

martori.

— Crezi că e moartă? întrebă Oliver din nou.

— Cine? Bliss? Nu. Charles Force a zis că e în viaţă, răspunse Schuyler.

Totuşi, era greu de crezut. Texana avea două răni adânci pe gât, iar podeaua din jurul ei era plină de sânge.

— Nu, vreau să spun… Doamna Dupont, clarifică Oliver.

— Nu ştiu.

Schuyler se cutremură. Cam aşa păreau să stea lucrurile din locul unde se afla şi îi şi auzise pe membrii Conclavului discutând situaţia din partea cealaltă a camerei când se adunaseră în jurul trupului.

— Consumare totală… Imposibil… Dar sângele a fost scurs… Ceea ce înseamnă… A murit… A fost luată… Nu Priscilla! Da… E într-adevăr cumplit.

Echipajul de pe ambulanţa doctoriţei Pat o luase pe Bliss pe o targă, cu o mască de oxigen pe faţă şi cu tatăl ei alături. Dar a doua targă, cea pe care se afla Priscilla Dupont, fusese acoperită cu un cearceaf alb. Ceea ce însemna un singur lucru…

Schuyler se trase lângă Oliver, aşa încât ambii să se rezeme de picioarele canapelei. Ea îşi puse capul pe umărul lui şi închise ochii, iar el îşi puse un braţ în jurul ei şi o trase mai aproape. Îşi găseau alinare unul altuia.

Lawrence se întoarse acasă în zorii zilei. Îi văzu pe Schuyler şi pe Oliver stând unul lângă altul pe covor, lângă canapea.

— Ar trebui să fiţi amândoi în pat. Mai ales tu, nepoată. Faptul că ai supravieţuit unui atac al unui Sânge Argintiu nu trebuie luat în glumă, zise el, trezindu-i cu blândeţe.

Schuyler se şterse la ochi de somn, iar Oliver căscă.

— Nu. Nu încă. Vrem să ştim ce s-a întâmplat, insistă Schuyler. Am fost acolo.

Lawrence se cufundă în fotoliul de piele din faţa lor şi-şi puse picioarele pe canapea.

— Da, şi mă bucur că nu vi s-a întâmplat nimic rău niciunuia dintre voi.

— Nu ne urmărea pe noi, zise Schuyler.

— Slavă cerului pentru asta, răspunse Lawrence şi îşi scoase obişnuitul trabuc şi cuţitul de tăiat.

Schuyler ştiu că ăsta era un semn că bunicul ei le va explica totul, sau cel puţin atât cât ştia şi el. Şi se trase mai aproape.

— Ce ţi-a spus Cordelia despre Croatan? întrebă el pufăind din trabuc.

— Că sunt un vechi pericol care a devenit un mit pentru cei cu Sânge Albastru. Pentru că ultimul atac cunoscut a fost cu patru sute de ani în urmă, zise Schuyler. Pe vremea coloniei Plymouth.

— Da. Victoria de la Roanoke a fost cea mai violentă şi mai zdrobitoare. Au cucerit întreaga colonie. Dar nu ţi-a spus despre Veneţia, sau Barcelona, sau Koln.

Schuyler ridică întrebător o sprânceană.

— Ceea ce nu se ştie, sau, mă rog, ceea ce s-a ţinut ascuns, este că de la aşa-zisa lor înfrângere la Roma, cei cu Sânge Argintiu au revenit la începutul fiecărui nou secol ca să se hrănească cu Sânge Albastru tânăr. Noi am încercat să convingem Conclavul de acest tipar, de acest pericol permanent. Dar anii de după Roanoke au fost paşnici şi nu s-a mai înregistrat decât un singur atac în Lumea Nouă.

— Aici? în America? întrebă Schuyler. Cordelia n-a menţionat nimic despre asta.

— Da. Lawrence aşeză pe măsuţa de cafea un dosar gros, ars pe margini şi-l împinse către Schuyler. Acesta este dosarul la care lucra Priscilla Dupont. Ea urma să prezinte Comisiei unele dovezi care dezvăluiau ceea ce Cordelia şi cu mine am încercat să-i avertizam de multă vreme.

Îl deschise şi mai multe tăieturi din ziare se împrăştiară pe jos. Ea şi Oliver se uitară prin ele.

— Cine e Maggie Stanford?

— A fost o Sânge Albastru care a dispărut. Noi n-am avut nicio idee că fusese internată într-un azil. Doctorii cu Sânge Roşu au crezut că suferea de o boală psihică, dar de fapt era dovada că fusese infectată de cei cu Sânge Argintiu. Ea a fost o victimă.

Lawrence făcu semn cu trabucul.

— Când Maggie n-a mai fost găsită, Cordelia şi cu mine am ştiut că în spatele acestei întâmplări se aflau cei cu Sânge Argintiu, dar că nu vom putea dovedi asta niciodată. Atunci am hotărât să ne separăm, astfel încât eu să-mi pot continua investigaţia fără ştirea Comisiei. Priscilla mi-a spus că găsise ceva în arhive care ar fi adus oarecare lumină privind acţiunile lor, dar eu m-am uitat prin acest dosar. Nu era nimic din ceea ce nu văzusem înainte.

— Ce s-a întâmplat după Maggie? întrebă Schuyler observând

cât de drăguţă era în poză tânăra debutantă.

— Nimic. Cei cu Sânge Argintiu s-au retras din nou în umbră. Până anul trecut, când Aggie Carondolet a fost omorâtă. Şi, de atunci, încă patru Sânge Albastru au fost ucişi la începutul Transformării lor. Patru. Asta e cifra cea mai mare de la Roanoke încoace. Asta înseamnă că devin mai puternici, mai încrezători.

Cu toate astea, moartea Priscillei este cea mai tulburătoare. A şti că au doborât un vampir de talia ei – asta înseamnă că forţa lor a crescut. Devin mai agresivi. Comisia trebuie să ia seama la acest pericol. Nu mai putem sta deoparte şi aştepta ca Prinţul celor cu Sânge Argintiu să-şi conducă forţele împotriva noastră şi să ne ia unul câte unul.

— Chiar crezi că Lucifer s-a reîntors? întrebă Schuyler.

Lawrence nu spuse nimic, trabucul lui ardea încet şi scrumul de la capăt devenea din ce în ce mai lung, până când căzu sfârâind pe covorul Aubusson şi lăsă o mică gaură.

— Oh, drace, înjură el. Cordelia n-o să mă ierte niciodată pentru asta. Nu m-a lăsat niciodată să fumez în casă.

— Bunicule, nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse Schuyler aspru.

— Poate că nici nu e nevoie de un răspuns, zise Oliver.

Toată vorbăria asta despre Lucifer şi cei cu Sânge Argintiu îi făcea greaţă. Poate că n-ar fi trebuit să bea atât de multă ciocolată fierbinte şi nici să mănânce al cincilea biscuit.

— Doar cei mai puternici Sânge Argintiu ar fi putut provoca o distrugere masivă într-un astfel de loc protejat, zise Lawrence în final.

— Protejat?

— Depozitarul Istoriei este unul dintre cele mai sigure adăposturi ale noastre. El este protejat complet de vrăji care ţin departe astfel de invazii, ţin departe Monstruozitatea. Acesta este un semn prevestitor pentru noi toţi că protecţiile nu mai sunt îndeajuns.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Schuyler.

— Singurul lucru pe care-l pot face – voi convoca Votul Alb. E momentul ca Mihail să fie detronat din poziţia de Regis.

Treizeci şi nouă

Discutau despre ea. Prin ceaţa morfinei, Bliss îi putea auzi în spatele uşii închise pe tatăl ei şi pe Charles Force certându-se în legătură cu ea. Ce se întâmplase?

Îşi amintea vag focul întunecat şi violet care acoperise întreaga bibliotecă într-o ceaţă groasă, impenetrabilă şi ştia că i se întâmplase ceva rău. În jurul gâtului avea un pansament. Fusese oare muşcată? De un Sânge Argintiu? Gândul îi provocă mici broboane de sudoare pe frunte. Dacă, a fost atacată de Monstruozitate, cum de mai era în viaţă?

Bliss încercă să-şi ridice mâinile către gât ca să-şi poală verifica rănile, dar era paralizată. Se panică până să-şi dea seama că mâinile îi erau legate de marginea patului. De ce?

Salonul era la fel de luxos ca o cameră de hotel, cu mobila aceea modernă din plastic alb pe care o cunoştea atât de bine. Se afla în clinica doctoriţei Pat, spitalul celor cu Sânge Albastru. Cu auzul ei hipersensibil ea se concentra pe disputa dintre tatăl ei şi Charles Force, care discutau în şoaptă pe hol.

— N-a fost coruptă, Charles – cunoşti semnele la fel de bine ca mine – i-ai văzut gâtul! N-a fost timp suficient, spunea tatăl ei.

— Înţeleg, Forsyth, chiar înţeleg, dar ştii cum pare. Nu pot scăpa de Lawrence în privinţa asta. Va trebui să fie testată, la fel ca toţi cei care au fost acolo azi-noapte.

— Ea e o victimă. Asta e culmea! N-am să te las!

— N-ai de ales, spuse Charles pe un ton care nu lăsa loc de niciun argument. Ştiu cât de îngrijorat eşti, dar, aşa cum ai spus, ea pare să fie în siguranţă.

Se lăsă o tăcere adâncă şi apoi cei doi bărbaţi reveniră în camera lui Bliss. Fata închise imediat ochii şi se prefăcu că doarme.

Simţi mâna tatălui ei pe frunte şi îl auzi murmurând o scurtă rugăciune într-o limbă pe care ea n-o înţelese.

— Hei, zise ea deschizând ochii.

Mama ei vitregă şi Jordan intrară în cameră şi veniră mai aproape de ea. BobbiAnne purta un alt costum ultrahidos – un pulover de caşmir cu un mare VERSACE pe piept – şi ţinea în mână o mică batistă pe care o tot apăsa la colţurile ochilor, deşi nu se vedea nicio lacrimă.

— Oh, iubito, am fost aşa de îngrijoraţi! Slavă Domului că eşti OK!

— Cum te simţi? întrebă tatăl ei, cu mâinile încrucişate la spate.

— Obosită, răspunse Bliss. Ce s-a întâmplat?

— A fost o explozie la Depozitar, explică Forsyth, dar nu te teme, s-a petrecut atât de adânc sub pământ, încât cei cu Sânge Roşu nici măcar n-au observat-o de pe trotuar. Au crezut că a fost doar un mic cutremur.

Lui Bliss nici măcar nu-i trecuse prin cap să se îngrijoreze că oamenii ar putea descoperi cel mai tainic loc al celor cu Sânge Albastru.

— Şi mie ce mi s-a întâmplat? întrebă ea.

— Ei bine, asta urmează să aflăm, zise el. Ce îţi aminteşti?

Ea oftă şi privi afară pe fereastra care dădea către un birou gol din clădirea alăturată. Rânduri de calculatoare deschise, clipind, chiar dacă era trecut de orele de program.

— Nu prea multe. Doar foarte mult fum negru… şi..

Ochi, ochi purpurii cu pupile argintii. Bestia, adusă la viaţă.

Îi vorbise… Spusese…

Îşi scutură capul şi închise strâns ochii ca pentru a se proteja de prezenţa răului.

— Nimic, nimic… Nu-mi amintesc nimic.

Forsyth oftă şi BobbiAnne suspină din nou.

— Of, săracul copil.

Jordan, sora ei, rămase tăcută, privind-o pe Bliss din colţul ochilor.

— Bobi, vrei tu şi Jordan să ne lăsaţi singuri un minut, le ceru tatăl ei.

Când acestea ieşiră, Forsyth se întoarse către Bliss.

— Bliss, ceea ce-ţi voi spune este foarte important. Ai fost atacată de un Sânge Argintiu, un Croatan, spuse tatăl ei.

— Nuuu, murmură Bliss. Dar Comisia spune că ei sunt doar un mit.. zise ea slab.

— Comisia s-a înşelat. Ne dăm seama acum. De fapt, Priscilla Dupont adunase suficiente dovezi pentru a… dar nu voi vorbi despre asta acum. Faptul este că într-un fel oarecare cei cu Sânge Argintiu au supravieţuit şi noi trebuie să acceptăm această realitate.

— Dar cum?

— Din păcate, asta înseamnă că unul dintre noi este vinovat. Cei cu Sânge Argintiu n-ar fi putut să prospere dacă unul din

cercul nostru nu i-ar fi ascuns. Nu i-ar fi ajutat. Trebuie să fi fost una dintre familiile noastre foarte vechi, suficient de puternice pentru a ascunde aşa de bine un rău atât de întunecat, încât Mihail să nu poată observa nicio modificare a echilibrului.

— Dar ce înseamnă asta pentru mine? întrebă Bliss, cu vocea tremurând.

— Sunt foarte puţini cei care au supravieţuit unui atac al celor cu Sânge Argintiu şi există întotdeauna pericolul coruptibilităţii.

— Coruptibilitate?

— Uneori, cei cu Sânge Argintiu nu-şi consumă în întregime victima, în schimb îi induc o foame… luând doar atâta sânge încât vampirul să fie slăbit. Dar cei cu Sânge Roşu devin otravă pentru victimă, care-i va vâna apoi pe cei din propriul neam pentru a supravieţui.

Asta s-a întâmplat cu Dylan, gândi Bliss. El fusese convertit. Corupt. Transformat într-un monstru şi apoi ucis înainte să-şi poată dezvălui secretele.

— Noi credem că la Roanoke criza a avut loc pentru că mai mulţi dintre ai noştri care se aflau în aşezare fuseseră deja corupţi atunci când au părăsit Lumea Veche.

— Cum ştii dacă ai fost corupt? întrebă Bliss neliniştită.

Drept răspuns, Forsyth începu să desfacă pansamentul de pe gâtul lui Bliss.

Bliss privi la tatăl ei cu spaimă. Ce-i va arăta? Fusese oare transformată într-un monstru?

Tatăl ei îi dădu o oglindă mică de pe masa asistentei.

Ea o aduse către gât, temându-se de ce urma să vadă. Dar gâtul ei era neted, la fel de curat şi nepătat ca înainte

— Ce înseamnă asta?

— Nu există urme, ceea ce înseamnă că otrava n-a fost suficient de puternică să reziste. Sângele tău Albastru, sunare azul, a putut reface compoziţia ta chimică la forma iniţială. S-a vindecat singur şi te-a protejat. Croatan n-a putut să te transforme într-una de-a lui.

Ea dădu din cap recunoscătoare şi uşurată. Supravieţuise… Nu era sigură în ce fel, dar supravieţuise.

— Vor mai urma nişte teste, o avertiză Forsyth. Le va efectua unul dintre Străbuni. Ei îţi vor cere să-ţi împărtăşeşti amintirile, să intri în comuniune cu ei. Să le arăţi ceea ce ai văzut. Dar am încredere că vei trece aceste teste.

Tatăl ei se pregătea să iasă din cameră, dar Bliss îi puse o altă întrebare.

— Dar, tată, dacă cineva a fost corupt… cum îţi poţi da seama?

— E greu de spus, dar am observat că aceia care au fost corupţi tind să fie atraşi de Materia întunecată şi încep să devină foarte curioşi în legătură cu Magia Neagră.

Mai târziu în seara aceea, Nan Cutler, unul dintre Protectorii de rang înalt, sosi în vizită la Bliss. Nan era una dintre femeile subţiri din societatea elegantă a cercului Priscillei Dupont; avea o claie de păr alb, cu o şuviţă negru-corb în mijloc. Oraşul o cunoştea drept o persoană neobosită în colectarea de fonduri şi ca pe o cumpărătoare împătimită de haine de lux. Dar atunci când sosi în salonul de spital al lui Bliss în seara aceea, toate indiciile profilului ei social dispăruseră. Era doar un vampir formidabil, cu secole de existenţă în spatele său. Bliss putu observa venele palide cu sânge albastru de pe chipul ei.

Ea i se prezentă lui Bliss, apoi îşi trase un scaun lângă marginea patului.

Până seara, Bliss putu să-şi mişte membrele şi deja se simţea mult mai bine.

— Ia-mă de mână, copilă, spuse Nan cu blândeţe.

Bliss îşi puse ambele mâini în cele ale bătrânei doamne.

Mâinile lui Nan erau netede şi fără zbârcituri.

— Acum închide ochii şi du-mă înapoi la seara de ieri. Arată-mi tot ce-ai văzut.

Glom-ul. Nan va folosi glom-ul pentru a-i citi gândurile. Bliss ştia. Trebuia să-şi deschidă mintea şi s-o lase pe bătrâna doamnă să vadă.

Bliss aprobă din cap.

Închise ochii.

Împreună, ele văzură ce se petrecuse. Bliss aşteptându-l pe Kingsley în zona recepţiei. Îl văzură pe Renfield aducând o listă de dosare Priscillei Dupont. O văzură pe Schuyler intrând şi întrebând-o dacă nu îl văzuse pe Oliver. Văzură mai multe fete de la Duchesne căutând cărţi pentru următoarea şedinţă a Comisiei.

Apoi totul deveni negru. Un fum negru, toxic cuprinse întreaga zonă…

Bliss aşteptă să apară bestia, dar tot ceea ce văzură fu un fum gros şi negru.

Când deschise ochii, Nan scria ceva în carneţelul ei.

— Bine, spuse Nan. Acum, dacă vrei, te rog ridică-ţi părul şi arată-mi ceafa.

Bliss făcu ce i se spusese. Nan dădu din cap.

— Poţi să-ţi laşi părul jos.

După ce Protectoarea plecă, tatăl ei întră şi o îmbrăţişa strâns.

Indiferent care ar fi fost testul, se părea că-l trecuse.

Ceafa…

Parte din test…

Se gândi la felul în care părul lui Kingsley era atât de lung, încât îi acoperea întotdeauna ceafa. O declaraţie legată de tendinţele modei? Sau ascundea ceva?

Kingsley… care purta cartea aceea cu el tot timpul, materia acerbus. Kingsley, care o învăţase să discute cu bestia în coşmarurile ei.

Kingsley Martin, care făcea parte dintr-o familie foarte veche de Sânge Albastru. Una dintre cele mai puternice şi mai prestigioase…

Bliss închise ochii. Văzu din nou bestia, bestia care îi vorbise. Spusese un singur cuvânt…

Acum.

Patruzeci

Schuyler se spăla pe dinţi când îi sună mobilul. Clăti, făcu gargară şi scuipă, se şterse rapid pe faţă şi alergă să răspundă. Era dis-de-dimineaţă şi se pregătea să plece la şcoală.

— Mda?

— Aşa se răspunde la telefon?

— Ah, Bliss. Scuze. Credeam că e Oliver. El sună mereu dimineaţa.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc.

— Deloc. Ce faci? întrebă Schuyler.

Intenţionase să-i facă o vizită lui Bliss la spital, dar ultimele zile fuseseră foarte agitate, încercând să ţină pasul cu toate examenele şcolare, lecţiile pentru vampiri şi să facă faţă faptului

că bunicul ei se pregătea pentru lupta decisivă a vieţii lui. Votul Alb fusese solicitat şi alegerile erau iminente.

— Mai bine. Tu cred că ştii ce mi s-a întâmplat, nu?

— Dap, zise Schuyler. Bunicul meu mi-a zis că a fost vorba de Croatan, dar că eşti în siguranţă.

Bliss îi povesti despre test, despre faptul că îşi deschisese mintea către Nan Cutler şi despre cum semnele de pe gât îi dispăruseră.

— Acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie, mai ţii minte? întrebă Schuyler. În noaptea când am fost modele pentru reclama aia.

— Da.

— Am fost atacată, dar semnele au dispărut. Şi nu am putut să-mi amintesc nimic.

— A mai vrut să-mi vadă şi ceafa. Nu ţi se pare ciudat?

Schuyler dădu din cap, deşi Bliss n-o putea vedea.

— De fapt, bunicul zice că este un altfel de test. Nan a venit şi aici pentru a mă verifica pe mine.

— Serios? Nu sunt singura?

— Nu, normal că nu. Toţi cei care au fost acolo în noaptea aia trebuie testaţi.

— Super.

— Ce voiai să-mi zici?

— Ascultă, am aflat ceva de la tatăl meu. Ştii cum Comisia spune mereu că nu există niciun Sânge Argintiu?

— Aha.

— Păi, se pare că s-au răzgândit.

— Da, am auzit şi eu asta, spuse Schuyler.

Lawrence o pusese la curent cu ultimele noutăţi politice din cadrul Conclavului. Acum că un vampir matur fusese ucis, Conclavul se făcuse foc şi pară şi se revolta.

Cei cu Sânge Argintiu erau o realitate tristă cu care trebuiau să se confrunte.

— Oricum, tatăl meu zice că este unul dintre noi – cineva de sus, o familie veche, spuse Bliss.

— Da, asta zicea şi Cordelia mereu.

— Poate crezi că este o nebunie, spuse Bliss, dar cred că ştiu cine este vinovat.

— Cine e vinovat de ce?

— Adică, cred că ştiu cine ascunde un Sânge Argintiu. Cred că Kingsley este implicat.

Bliss îi povesti lui Schuyler despre bănuielile ei şi cum se potriveau cu ceea ce tatăl ei îi povestise despre semnele corupţiei – curiozitatea lui cu privire la Materia întunecată, ciudata carte pe care o tot citea, faptul că ştia atât de multe despre istoria şi mitologia celor cu Sânge Argintiu.

Schuyler fluieră a uimire.

— Nu ştiu… pare într-adevăr suspect… dar nu crezi că te cam grăbeşti să tragi concluzii?

— Poate, dar sunt blocată aici încă o săptămână, spuse Bliss. Crezi că ai putea analiza problema mai îndeaproape cu cu Oliver?

Mai târziu în decursul săptămânii, Schuyler şi Oliver scoaseră la iveală câteva fapte despre noul băiat. Depozitarul fusese oarecum reabilitat şi era într-o stare în care se putea folosi din nou (factorul Velox picase la ţanc). Tot praful şi tencuiala fuseseră strânse şi nu mai rămăsese nici urmă de explozie, cu excepţia unei fisuri mici în podeaua de marmură. Era incredibil ceea ce puteau să facă vampirii atunci când îşi puneau mintea.

Cu relaţiile lui Oliver din circuitul şcolilor particulare şi abilităţile lui de detectiv on-line, fu relativ uşor să afle unde locuia Kingsley.

Schuyler o sună pe Bliss la clinică pentru a-i spune ce-au aflat.

— Familia Martin s-a mutat la New York exact în noaptea în care a fost ucis Dylan. Şi am aflat că Kingsley şi-a petrecut şcoala de vară la Hotchkiss, acolo unde a fost ucisă fata aia, iar apoi a petrecut o săptămână la Choate în vizită la un prieten, acolo unde o elevă din anul doi de liceu a fost descoperită moartă exact înainte de începerea şcolii. A ajuns la New York în noaptea în care Aggie a fost omorâtă la Block 122 şi a mai fost şi la petrecerea la care a murit Landon Schlessinger.

— Ştiam eu! zise Bliss.

— Şi nu am terminat: Kingsley a fost ultima persoană care a vizitat-o pe Summer Amory. Oliver zice că existau zvonuri cum că ar fi fost iubiţi. Aşa că asta îl plasează la toate locurile crimelor. Dar nu sunt sigură, poate fi doar o coincidenţă. Mulţi alţi adolescenţi cu Sânge Albastru îşi petrec vara la Hotchkiss, merg la Choate, au fost la Block 122 în noaptea aia şi îl cunoşteau pe Landon Schlessinger. Iar Summer Amory se întâlnea cu o grămadă de tipi. Sunt sigură că dacă am vrea, am putea găsi mai multe persoane care să se potrivească profilului.

— Nu, el trebuie să fie! Ştiu sigur că e el, zise Bliss cu emfază.

— Ai de gând să-i spui tatălui tău despre asta?

— Nu sunt sigură. El este un fel de consilier pentru familia Kingsley. Adică…

— O să-i spun eu lui Lawrence. El o să ştie ce să facă, zise Schuyler.

Când Schuyler îşi susţinu cazul înaintea lui Lawrence la cină, în ciuda tuturor suspiciunilor lui Bliss şi a dovezilor incriminatoare, bunicul ei abia dacă-şi ridică ochii din friptura de pe farfurie.

— Interesant, zise el absent.

— Interesant, atât? Dar nu crezi că s-ar putea să fi găsit un fir?

Lawrence sorbi din paharul de vin.

— Poate.

Asta e tot ce spuse cu privire la acest subiect, iar pentru restul după-amiezii Schuyler nu mai putu scoate nimic altceva de la el.

Patruzeci şi unu

Investigaţiile Comisiei legate de incidentul de la Depozitar avură drept rezultat o serie de audieri publice, în cadrul cărora toţi martorii atacului fură chemaţi la rampă pentru a depune mărturie în faţa Comisiei. Audierea se desfăşură într-una dintre vastele săli de judecată aflate sub Depozitar. Membrii Conclavului erau aşezaţi pe un rând pe o platformă înaltă, cu faţa la public, iar Charles Force era exact în mijloc. Lawrence Van Alen stătea în dreapta şi deja pufăia din trabucul lui obişnuit. Noul Protector-Şef, Edmund Oelrich, un istoric de artă faimos şi proprietarul unei galerii de artă, modera şedinţa din scaunul său aşezat pe platformă. Martorii citaţi stăteau pe un podium micuţ, plasat mai într-o parte, faţă în faţă cu anchetatorul, procurorul oficial al Comisiei.

Scaunele din sală erau pline în majoritatea lor cu reprezentanţi ai familiilor de Sânge Albastru, iar tensiunea creştea pe măsură ce Schuyler, Jack, Bliss şi Oliver îşi prezentau propriile versiuni cu privire la eveniment. Stăteau unul lângă altul în primul rând. Mimi era aşezată lângă Jack şi îşi aştepta

rândul. Avea foarte mari emoţii legate de investigaţie, dar se gândi că trebuie să existe o modalitate cu ajutorul căreia să scape basma curată. La urma urmei, nu este ca şi cum şi-ar fi dorit s-o rănească pe Bliss sau s-o omoare pe Priscilla Dupont – nici pe departe! Nu-i păsa nici cât negru sub unghie de băbătie. Era doar un accident nefericit. Trebuiau să înţeleagă asta, nu-i aşa? Dacă nu exista motivul crimei, atunci nu aveau cum s-o găsească vinovată, nu? Se întinse pentru a-şi lua fratele de mână şi Jack îi strânse degetele uşor.

Anchetatorul îl chemă pe Kingsley Martin să depună mărturie.

— Spune-ţi numele pentru a fi înregistrat.

— Kingsley Drexel Martin.

— Şi funcţia?

Funcţie? Mimi ridică din sprânceană. Ce mai însemna şi asta?

— Sunt un Căutător al Adevărului. Un Veritas Venator. Am fost însărcinat de Comisie să investighez mai multe cazuri de deces: Aggie Carondolet, Dylan Ward, Summer Armory, Natalie Getty, Landon Schlessinger şi Grayson St. James.

Sala începu să murmure. Cei cu Sânge Albastru care erau mai în vârstă ştiau că Venator era cel mai înalt ordin din cadrul poliţiei secrete a Comisiei, luptători neînfricaţi în războiul pentru păstrarea siguranţei.

— Şi misiunea ta?

— Am fost trimis la Şcoala Duchesne pentru a aduna mai multe dovezi care ar putea conduce la descoperirea duşmanului, zise Kingsley cu calm.

Alte murmure în sală, de data asta mai pregnante. Un Venator fusese trimis la unul dintre cele mai sacre sanctuare ale lor – Duchesne! Oare la ce s-o fi gândit Comisia când a trimis unul dintre cei mai puternici asasini să le spioneze copiii?

— Cine erau suspecţii?

— Madeleine Force. Bliss Llewellyn. Schuyler Van Alen.

De data asta, publicul rămase cu gura căscată. Kingsley era un agent sub acoperire! Un Johnny Depp modern în 21 Jump Street, un vampir sub acoperire.

Schuyler era pur şi simplu uluită, Bliss nu se putu abţine şi izbucni în râs, iar Mimi scrâşni din dinţi. Nemernicul.

— Şi ce dezvăluie constatările tale?

— Pe Schuyler Van Alen am tăiat-o de pe listă imediat. Ea a fost victima a două atacuri venite din partea celor cu Sânge

Argintiu şi nu părea să fie atrasă deloc către Materia întunecată, zise Kingsley scoţând un carneţel din buzunarul jachetei şi frunzărind prin el.

— Bliss Llewellyn era un subiect mult mai promiţător. Se plângea de coşmaruri şi halucinaţii, asemănătoare celor suferite de Maggie Stanford înainte de a muri. Dar datorită acestor halucinaţii, a trebuit să concluzionez că Bliss era o posibilă victimă, nu făptaşa.

— Şi Madeleine?

— Am ajuns la concluzia că în Madeleine Force sălăşluieşte un Sânge Argintiu care atacă comunitatea noastră, spuse Kingsley aproape cu nonşalanţă.

— Linişte! Linişte în sală! Protectorul-Şef admonestă publicul care devenea tot mai agitat şi furios. Câţiva vampiri se ridicară în picioare şi huiduiră depoziţia lui Kingsley. Mimi Force – fiica lui Regis – complice al unui Sânge Argintiu? Era cumva vreo glumă?

— Şi pe ce îţi bazezi concluziile? întrebă Protectorul-Şef de pe platforma înaltă.

— Şi-a exprimat dorinţa de a învăţa mai mult despre Materia întunecată. Mai specific, dorea să afle cum se efectuează Incantation Demonata. Chemarea celor cu Sânge Argintiu.

— Şi de ce spunea că doreşte să facă acest lucru?

— A zis că vrea să anihileze un duşman, spuse Kingsley privind-o pe Mimi drept în ochi.

Mimi tremura de furie pe scaun. Minciuni, minciuni, numai minciuni! Taci din gură! Taci! Taci! Erai prietenul meu! Trădătorule!

— Şi acel duşman era Bliss Llewellyn.

— Nu.

— Nu? anchetatorul rămase oarecum surprins.

— Nu.

— Cine era ţinta atunci?

— Schuyler Van Alen.

Din sală se auzi din nou un murmur de mânie. Schuyler îngheţă. Deci nu era paranoică – Mimi chiar voia s-o distrugă. Îşi aduse aminte de visul în care mama ei era trează şi îi vorbea. Ce spusese Allegra? Ai grijă.

— De ce i-ai permis să efectueze incantaţia? întrebă Protectorul-Şef.

— Aveam nevoie de dovezi. Credeam că o voi putea controla,

s-o opresc înainte de a face ceva. Dar nu am putut. Era evident că mai făcuse asta înainte. De multe ori.

— Mulţumesc, Venator.

Kingsley coborî. Acum că identitatea îi fusese dezvăluită, arăta mult mai în vârstă, adolescentul îngâmfat fiind doar o mască. Se îndreptă serios către locul său din primul rând, lângă elevii Duchesne, iar aceştia îi făcură loc cu respect.

— Ancheta îl cheamă acum pe Charles Force să depună mărturie, anunţă Protectorul-Şef.

Liderul Adunării se îndreptă cu paşi nesiguri spre platforma înaltă. Propria sa fiică să adăpostească un Sânge Argintiu! Ruşinea îi era întipărită pe faţă. Părul său grizonat părea alb în lumina becurilor şi avea cearcăne adânci sub ochi. Arăta ca un bărbat distrus, nicidecum ca liderul neobosit al vampirilor.

— Numele întreg pentru a fi înregistrat.

— Charles Van Alen Force.

— Ai fost de faţă vreodată când fiica ta era implicată în Magie Neagră?

— Da, dar... răspunse Charles ştergându-şi fruntea cu batista de mătase.

— Incantaţii. Vrăji interzise.

— Da, dar...

— Asta e tot. Mulţumesc, zise anchetatorul întrerupându-i mărturia.

Charles părea că mai doreşte să spună ceva, dar cuvintele rămaseră nespuse. Era palid ca un mort şi trist. Cobori de pe platformă şi se întoarse la locul său din Conclav.

Niciunul dintre membrii Conclavului nu se uita la el, iar câteva persoane din mulţime începură să huiduie.

— Ca ultimă dovadă împotriva lui Madeleine Force, vă înfăţişăm Semnul. Cred că îl veţi putea vedea pe ceafa ei, zise anchetatorul.

— Asta este ridicol. Am Semnul lui Lucifer pe ceafă în aceeaşi măsură ca şi voi, spuse Mimi. Îi venea să urle. Asta era o parodie! Totul era o înscenare!

— Ridică-ţi părul, te rog, spuse Protectorul-Şef.

Mimi îşi strânse părul şi şi-l ridică. Mai făcuse acest lucru şi pentru Nan Cutler cu o noapte înainte, atunci când venise să fie testată. Nu se întâmplase nimic şi era sigură că fusese achitată.

Conclavul începu să se agite.

— Ce e?

Ceafa ta, Mimi, ai ceva pe ceafă.

Jack, mă sperii.

Îşi palpă ceafa cu vârfurile degetelor. Pielea era uşor încreţită. Ca un tatuaj. Mai degrabă ca o arsură, ca un semn aplicat animalelor.

Decizia fu luată rapid şi cu hotărâre. Mimi era făptaşa. Fu declarată ca fiind vinovată de a fi conspirat cu un Sânge Argintiu. Avea să fie dusă la vechea lor închisoare din Veneţia, unde i se va arde sângele, i se vor distruge amintirile, fără a mai avea vreodată speranţa reîncarnării. Cauţiunea fu stabilită la un milion de dolari, pe care tatăl ei îi plăti pe loc, astfel încât Mimi să poată fi eliberată şi lăsată în custodia sa.

Mimi se uită la Jack. Nu se poate aşa ceva… Nu am făcut-o eu. Ştii că n-am făcut-o.

Ştiu. Ştiu. Deşi neliniştit, Jack o luă pe sora lui pe după umeri protector. Asta nu era de glumă! Condamnată la moarte! Mimi!

Gemenii Force îl aşteptară pe Charles. Acesta avea aceeaşi mină şocată.

— Tată, ce putem face acum? zise Mimi. Cu siguranţă…

Charles Force era înspăimântat.

— Nu se poate face nimic…

— Nimic?

— Există o singură cale de a dezminţi Semnul lui Lucifer. Trebuie să te supui unui ritual străvechi. Judecata sângelui. Dar doar Gabrielle – Allegra Van Alen – este capabilă de a efectua acest ritual.

— Gabrielle? repetă Mimi, simţind cum pământul îi fuge de sub picioare.

— Da.

Da, mai bine de atât nici că se putea. Allegra era în comă şi nu avea să se trezească prea curând.

— Deci nu pot face absolut nimic pentru a-mi dovedi inocenţa? întrebă Mimi.

— Nimic.

Patruzeci şi doi

Publicul din sală se împrăştie în sus pe scări spre Depozitar, iar Schuyler îl aşteptă pe bunicul ei la intrare. Oliver o luase deja înaintea lor, dând vina pe un test la trigonometrie de la care nu

putea lipsi. Li se dăduse o dispensă specială de la şcoală pentru a fi prezenţi la audiere. Schuyler ştia că ar fi trebuit să se întoarcă şi ea cu el la şcoală, dar voia să audă ce părere avea bunicul ei despre întreaga situaţie.

El pleca de la sediul Conclavului, împreună cu Edmund Oelrich şi Nan Cutler.

— Îţi urăm numai bine, Lawrence, zise Edmund cu o scurtă plecăciune. Este ridicol ceea ce s-a întâmplat în comunitatea noastră.

— Te asigurăm că atunci când va veni momentul, vei avea voturile noastre, spuse Nan bătându-l pe Lawrence uşor pe braţ. Trebuia să te fi ascultat pe tine acum patru sute de ani. Când mă gândesc că Monstruozitatea a ajuns chiar în sânul familiei conducătoare!

— Mulţumesc, răspunse Lawrence dând din cap. Se întoarse spre Schuyler: Deci ce părere ai acum despre Kingsley Martin?

Începură să urce scările, apoi se îndreptară către uşile laterale ale clubului exclusivist Block 122 şi ieşiră afară în stradă.

— În tot timpul ăsta Mimi era cea vinovată, se minună Schuyler. Mimi…

Încă nu-i venea să creadă, mai ales că avusese suspiciuni legate de Kingsley.

— Ştiai că Kingsley este un Venator?

Lawrence dădu din cap.

— Da.

Schuyler îşi aminti ce-i spusese Kingsley lui Jack în acea dimineaţă. Tu nu ai însemna nimic fără noi, fără sacrificiile pe care le-am făcut.

— Dar ai avut dreptate, nepoata mea. Kingsley este un Sânge Argintiu, spuse Lawrence făcându-i cu mâna lui Julius, şoferul.

— Ce vrei să spui? întrebă Schuyler în timp ce intra în maşină, iar Lawrence îi ţinea portiera deschisă.

— Familia lui este una foarte veche. O străveche familie de războinici. Au fost corupţi de însuşi Lucifer. Dar s-au reîntors în rândurile celor cu Sânge Albastru, căindu-se amarnic pentru ceea ce au făcut şi au învăţat să controleze Monstruozitatea, foamea, vocile din mintea lor, zise Lawrence închizând portiera. Duchesne, te rog, Julius. O lăsăm pe Schuyler la şcoală mai întâi şi apoi mergem acasă, spuse el bătând în geamul care separa şoferul de pasagerii din spate.

Traversară străzile din Chelsea spre West Side High-way. Încă o zi mohorâtă la New York.

— Dar cum putem avea încredere în ei?

— Avem încredere în ei de mii de ani. Kingsley Martin este un Sânge Argintiu din întâmplare. Sângele lui este la fel de albastru ca al meu sau al tău. Au renunţat la supunerea în faţa lui Lucifer şi ne-au fost de mare ajutor în căutările noastre. Şi totuşi…

— Şi totuşi?

— Şi totuşi… ceva legat de acest caz nu-mi dă pace. Tu crezi că Mimi Force e vinovată?

— Da, zise Schuyler răspicat. Este o fiinţă groaznică, bunicule.

— Şi faptul că ai aflat că tu erai ţinta ei te poate tulbura. Dar…

— Dar ce?

— Dar dacă tu erai ţinta, de ce a fost luată Priscilla? Şi fata lui Llewellyn? Ceva nu se leagă.

Schuyler ridică din umeri. Poate că nu era bine să se grăbească şi să tragă concluzii, dar nu exact asta făcuse Comisia? Şi nu reuşea să găsească în sufletul ei nici urmă de milă faţă de Mimi. La urma urmei, tipa trimisese un Sânge Argintiu s-o anihileze.

— Ai auzit ce a zis Kingsley şi el este un Venator. Asta nu înseamnă că el este obligat să spună adevărul? Mereu?

Lawrence încuviinţă din cap.

— Da. Charles a avut mereu încredere în ei. El a fost cel care i-a recrutat să lupte din nou împreună cu noi. Dar nu ştiu. Familia Martin întotdeauna mi-a ridicat nişte semne de întrebare.

Maşina trase în faţa porţilor de la Duchesne. Schuyler coborî din maşină, dar nu înainte de a-l săruta pe bunicul ei pe obraz.

— Bunica ta spunea mereu să nu ai încredere în suprafeţele strălucitoare. Ascund o mulţime de defecte.

Pe când intra în şcoală, Schuyler dădu nas în nas cu Jack Force, care venea de pe o uşă laterală. Jack încă mai purta costumul sobru de la audiere şi avea ochii roşii, de parcă ar fi plâns. Lui Schuyler i se făcu milă de el. Deşi pe Mimi n-o iubea absolut deloc, Jack îi amintea că nu toată lumea avea aceleaşi sentimente.

— Să ştii că nu ea a făcut-o, zise el.

Schuyler se înroşi de nervi, gândindu-se: A încercat să mă

distrugă! A recunoscut ea însăşi! Dar lui Jack îi răspunse rece:

— Tribunalul a ajuns la altă concluzie.

— Mimi este egoistă… dar nu este rea, imploră Jack.

Sună clopoţelul de după-amiază, semnalând sfârşitul pauzei de prânz şi începutul orelor. Elevii începură să iasă în valuri din cantină, luând-o sus pe scări şi înghesuindu-se în foaierul de marmură, unde se aflau Jack şi Schuyler. Câţiva începură să şuşotească văzându-i pe cei doi absorbiţi în conversaţie. Când îl zăriră pe Jack, câţiva Sânge Albastru care participaseră la audiere îi aruncară priviri compătimitoare, alţii se uitau chiorâş, în timp ce unul chiar îl huidui. O şedinţă specială a Comisiei fusese planificată în acea după-amiază pentru a-i informa şi pe membrii juniori cu privire la ultimele descoperiri.

— Nu ar face rău cu adevărat unei alte persoane, continuă Jack s-o scuze pe sora sa. Nu te urăşte. Nu cu adevărat.

l-ar fi plăcut să poată explica: Nu pe tine te urăşte, Schuyler. Ci pe mine. Ea doar şi-a redirecţionat ura pentru că nu a reuşit să urască ceea ce iubeşte. Şi mă urăşte pentru ceea ce am făcut – pentru că te iubesc pe tine.

Schuyler se uită la el cu o privire sceptică, dar nu scoase niciun cuvânt. Mimi Force. Azrael. Îngerul Morţii? Nu asta era datoria lui Mimi? Să determine sfârşitul vieţii? Spre surpriza ei, Jack putu să-i citească gândurile.

— Nu înţelegi – este parte din echilibrul universului. Suntem cine suntem. Moartea face parte din viaţă. Este darul celor cu Sânge Roşu. Mimi face parte din marele plan, spuse Jack.

Schuyler ridică din umeri.

— Nu sunt aşa de sigură, spuse ea. La revedere, Jack.

Patruzeci şi trei

Lawrence cercetă cu atenţie arhivele de la Depozitar şi observă că un întreg dosar fusese ars complet, cu excepţia datei de sus: 23 noiembrie 1872. Încă se mai gândea la asta când Schuyler se întoarse acasă. Ea îi spuse bunicului ei că Jack Force putuse să-i citească gândurile în acea după-amiază.

— Credeam că sunt în siguranţă, că nimeni nu-mi poate citi gândurile, şi totuşi el a reuşit. Cum vine asta? întrebă ea.

— Abbadon a fost mereu unul dintre cei mai dăruiţi

clarvăzători, zise Lawrence. Va trebui să faci mult mai mult decât un simplu exerciţiu occludo pentru a-ţi închide mintea în faţa lui. Dar se întâmplă ca uneori cei care sunt atraşi unul de altul să fie conectaţi oarecum.

— Atraşi unul de altul? întrebă Schuyler.

— Cu siguranţă că ai observat că este atras de tine, zise Lawrence.

Schuyler roşi. Sperase, dar nu se gândise că se va transforma în realitate. Şi totuşi, chiar şi aşa, fiind legat de Mimi, el tot îi căuta prietenia şi făcea aluzii că ar putea fi interesat de ceva mai mult decât de o simplă prietenie… O sărutase o dată, cu mult timp în urmă. Iar băiatul din spatele măştii… Ar fi putut fi el?

— Dar este legat de altcineva, spuse Schuyler. Nu se poate.

— Nu. Nu printre ai noştri. Abbadon a fost aşa mereu. Nu eşti prima care să atenteze la fidelitatea lui. Dar va trece. Slavă Domnului că tu nu eşti atrasă de el, altfel asta ar putea însemna un dezastru pentru amândoi.

Ea lăsă capul în jos, întrebându-se dacă bunicul ei o testa, sau doar presupunea că Schuyler ar alege calea cea dreaptă doar pentru simplul fapt că era nepoata lui.

— Da, răspunse ea. Slavă cerului că nu e aşa.

Simţi brusc o ameţeală şi privirea i se înceţoşă; genunchii i se înmuiară, dar chiar înainte de a cădea, Lawrence sări în picioare şi o echilibră.

— Nu ai făcut cum ţi s-a spus, o admonestă el. Nu ţi-ai luat niciun însoţitor uman. Slăbeşti din ce în ce mai mult.

Ea clătină din cap.

— Asta nu e glumă, Schuyler. Dacă nu-ţi iei un însoţitor, există pericolul real de a intra în comă, exact ca mama ta.

— Dar eu…

Lawrence i-o reteză.

— Trebuie să vânezi, apoi – foloseşti seducţia. Chemarea. Este singura variantă acum.

Caerimonia Osculor era un ritual între un vampir şi o fiinţă umană, care era de obicei o dezvoltare a unei relaţii existente deja. De aceea însoţitorii umani erau de obicei iubiţi şi prieteni ai celor cu Sânge Albastru. Dar Codul permitea folosirea puterilor Seducţiei în cazul în care vampirul era disperat. Vampirii puteau folosi Chemarea pentru a atrage oamenii către

ei, îi hipnotizau şi apoi se hrăneau cu sângele acestora.

— Te-am învăţat cuvintele din limba sacră care să te ajute, spuse Lawrence. Diseară mă duc la club. Când mă întorc, sper că vei fi făcut ceea ce este necesar.

Bunicul ei plecă lăsând-o pe Schuyler în camera ei. Dar nu vreau, se gândi ea cu încăpăţânare. Nu vreau să fac asta cu un străin. Nu vreau s-o fac cu cineva pe care nu-l cunosc. Nu sunt disperată! Sau poate sunt?

Apoi, aproape ca şi cum ar fi fost atras de chemare, cineva ciocăni la uşa dormitorului ei.

— Ce este, Hattie?

Uşa se deschise.

— Nu e Hattie, sunt eu, spuse Oliver strecurându-se înăuntru.

— Nu am auzit uşa de la intrare. Ce cauţi aici? întrebă Schuyler.

— Bunicul tău mi-a zis că vrei să vin pe la tine, explică Oliver.

Ah. Deci Lawrence efectuase propria Chemare. Doar că de data asta Chemarea implicase folosirea telefonului. Foarte inteligent din partea ta, bunicule, se gândi Schuyler.

Oliver merse să se aşeze pe cufărul din partea opusă a patului. O privi gânditor.

— Mă gândeam… dacă mai vrei s-o faci, putem s-o facem.

— Adică…

— Da.

— Aici? întrebă Schuyler uitându-se de jur împrejurul camerei ei, la posterele cu Evanescence, casa roz de păpuşi Bărbie, un şir cu afişele şi programele unor spectacole – Rent, Avenue Q, The Boyfrom Oz – lipite pe pereţi din perioada în care Cordelia o ducea în mod regulat la musicaluri pe Broadway. Era încă un dormitor de copil pictat în galben-Mountain Dew. Nu părea deloc bârlogul unui vampir.

— E un loc la fel de bun ca oricare altul, ridică Oliver din umeri. În plus, mă scuteşte de plata unei camere de hotel.

— Eşti sigur? întrebă Schuyler încercând să-l apuce de mână.

— Da, zise Oliver. Ştiu ce ţi se va întâmpla dacă nu faci asta şi, fie vorba între noi, nu aş vrea să văd că devii o legumă. Urăsc legumele, glumi el. Mai ales broccoli… Deci cum facem… Stau în picioare? Sau… se ridică în picioare şi se uită în jurul lui. Era mult mai înalt decât ea.

— Nu, stai jos, spuse Schuyler, împingându-l încet pe pat. Aşa pot să ajung şi eu.

Se aşează între picioarele lui. El ridică privirea spre ea. Schuyler se gândi că niciodată Oliver nu arătase atât de frumos şi de vulnerabil.

Oliver închise ochii.

— Să fi blândă.

Schuyler se aplecă şi-l sărută la baza gâtului, cu enormă blândeţe, îşi scoase colţii şi-i străpunse gâtul.

Oliver scoase un fluierat printre dinţi, de parcă l-ar Îi durut.

— Mă opresc?

— Nu… continuă, spuse el făcându-i un semn cu mâna.

— Nu te doare, nu-i aşa?

— Nu… de fapt… e chiar plăcut, şopti el. Îşi puse o mână după gâtul ei şi o trase spre el.

Schuyler închise ochii şi îşi înfipse colţii. Simţurile i se ascuţiră şi mintea lui i se deschise ca o carte. Amintirea sângelui năvăli. Era exact cum spusese Bliss: îi devora sufletul, fiinţa întreagă… şi, ce era asta? Mintea lui era deschisă, sângele lui se amesteca cu al ei, împrospătându-l… şi ea îi putu citi fiecare gând pe care-l avusese în întreaga sa viaţă… avea acces la toate amintirile lui.

Oliver era îndrăgostit de ea.

Fusese îndrăgostit de ea de la bun început. De când se cunoscuseră. De ani şi ani de zile.

Ea bănuise asta de mult, dar încercase să-şi reprime bănuiala. Dar acum avea confirmarea şi nu mai putea nega.

Oh, Ollie. Nu ar fi trebuit să fac asta. Pe Schuyler o apucă disperarea. Sărutul Sacru nu va face altceva decât să-i intensifice dragostea.

Acum erau legaţi unul de altul într-un mod nou şi mult mai complicat.

Nu se aşteptase la aşa ceva. Prietenia lor va fi în joc, acum ştia asta. Nu se mai puteau întoarce. Trebuiau să meargă înainte, ca vampir şi însoţitor. Legaţi de un vechi ritual al sângelui.

Termină. Era sătulă. Îşi retrase colţii şi simţi cum sângele îi curge mai energic prin vene. Se simţea de parcă băuse zeci de căni de cafea. Obrajii i se împurpurară şi ochii îi străluceau.

Capul lui Oliver căzu pe spate. Deja adormise. Schuyler îl

aşează cu grijă pe patul ei, unde trebuia să stea şi să se odihnească preţ de câteva ore, şi-l acoperi cu o pătură.

Ce am făcut? se întrebă ea, deşi simţea cum simţurile şi vederea i se ascut. Oare vor putea să ţină asta secret faţă de Comisie? Dacă Oliver va fi alungat când se va afla că un Conduit a devenit însoţitor? Îşi aduse aminte că bunica ei îi povestise că Allegra se căsătorise cu tatăl lui Schuyler, însoţitorul ei uman, împotriva Codului Vampirilor. Mama ei schimbase o legătură pe alta.

Dar cum rămânea cu Jack?

Când Oliver se trezi, Schuyler stătea la birou privindu-l.

— Păi, zise el scărpinându-se în locul unde urmele încă erau vizibile, bănuiesc că asta numeşti tu prieteni de la care să obţii beneficii.

Izbucniră amândoi în râs.

Schuyler aruncă cu o pernă înspre el. Îl conduse pe Oliver la uşă şi îi mulţumi din nou. El o sărută pe buze la plecare. Un sărut rapid, dar totuşi, un sărut pe buze.

Închise uşa în urma lui cu inima bătându-i puternic în piept.

Asta a fost o greşeală.

Patruzeci şi patru

Salonul de spital în care se afla Allegra Van Alen era la ultimul etaj al spitalului Columbia, într-o aripă privată unde erau internaţi cei bogaţi şi faimoşi. Salonul era aranjat în stilul unei camere dintr-un hotel de lux, cu aşternuturi italieneşti albe, covoare persane şi vaze de cristal pline cu flori. În fiecare zi, o echipă de asistente medicale aveau grijă de trupul Allegrei, mişcându-i membrele pentru ca muşchii să nu se atrofieze.

Nu că Allegra şi-ar fi dat seama de asta. Fosta celebră frumuseţe a oraşului acum se afla în comă, complet indiferentă la ceea ce se întâmpla în jurul ei: o femeie cu un trecut glorios şi tragic, dar fără viitor. Monitorul de lângă pat care înregistra bătăile inimii arăta un puls constant şi timp de mulţi ani în cameră nu se auzise niciun zgomot în afara sunetelor emise de aparat.

Lawrence Van Alen stătea pe un scaun lângă patul Allegrei. Venise să-şi viziteze fiica pentru prima dată de când se

reîntorsese. Era o vizită pe care o tot amânase din cauza forţei emoţionale pe care o implica faptul de a-şi vedea copilul redus la o stare vegetativă.

— Ah, Gabrielle, zise el într-un sfârşit, cum de s-a întâmplat aşa ceva?

— Nu te poate auzi, spuse Charles Force intrând în cameră cu o altă vază de flori în braţe. Lăsă vaza pe noptiera patului. Nu păru deloc surprins să-l găsească acolo pe Lawrence.

— Este alegerea ei să nu audă, spuse Lawrence. Tu ai făcut asta.

— Nu am făcut nimic. Este dorinţa ei.

— Oricum ar fi, vina este a ta. Dacă nu ai fi…

— Dacă nu aş fi salvat-o, vrei să spui, atunci la Florenţa? Dacă aş fi lăsat monstrul să o ia? Atunci nu ar mai fi în comă? S-o fi lăsat să moară? Ce era să fac? Spune-mi, tată.

— Ce ai făcut tu a fost împotriva legilor universului. Era timpul ei, Mihail. Era timpul ei să plece.

— Nu-mi vorbi tu mie de timp. Habar nu ai ce s-a întâmplat. Nu ai fost acolo, zise Charles cu amărăciune.

O mângâie pe Allegra pe obraz cu tandreţe.

— Într-o bună zi se va trezi. Se va trezi datorită dragostei ce mi-o poartă.

— Este foarte trist că tu încă nu înţelegi, Mihail. Nu te va iubi niciodată aşa cum te-a iubit înainte. Ea însăşi nu a înţeles alegerea pe care tu ai făcut-o. Ar fi trebuit s-o laşi să moară. Nu te va ierta niciodată.

— De ce-mi vorbeşti de parcă aş fi încă un băieţel? A părăsit Raiul din dragoste pentru tine şi Cordelia, atunci când voi aţi fost alungaţi.

— Da. Am fost damnaţi, noi cei care îi eram loiali lui Lucifer. Dar sora ta ne-a adus speranţa. A fost alegerea ei să devină unul dintre nemorţi.

— Exact cum a fost şi alegerea mea s-o urmez pe ea.

Lawrence căzu pe gânduri, prins în mrejele istoriei înnegurate. Cât de mult timp trecuse: ascensiunea lui Lucifer la tron, steaua lui strălucind la fel de puternic ca soarele, la fel de puternic ca Dumnezeu, sau aşa credeau ei, în detrimentul lor. Cât suferiseră! Exilul dur din Paradis şi Gabrielle, Cea Plină de Virtute, care se oferise din proprie iniţiativă să se alăture cetei lui Lucifer pentru a aduce speranţă şi mântuire. Întorsese

spatele Raiului din dragoste pentru ei, iar Mihail o urmase pentru că nu putea să trăiască departe de ea. Cei doi erau numiţi Neprihăniţii, pentru că nu purtau păcatul căderii din Rai. Plecaseră din propria lor voinţă. Din dragoste şi datorie.

— Ai câştigat, Lawrence. După atâţia ani, ai în sfârşit ceea ce ţi-ai dorit. Adunarea.

Votul Alb fusese cerut în acea dimineaţă şi Lawrence fusese numit Regis cu aproape unanimitate de voturi. Charles fusese deposedat de titlu şi atribuţii. Reputaţia lui fusese grav pătată de condamnarea lui Mimi. Îşi depusese demisia din Conclav imediat ce veştile proaste îi ajunseseră la urechi.

— Nu am vrut să-ţi iau locul niciodată, Charles. Voiam doar să fim toţi în siguranţă.

— În siguranţă? Nimeni nu este în siguranţă. Nu vei face nimic altceva decât să semeni frică şi slăbiciune. Ne vei conduce către retragere, la fel ca în trecut. Înapoi printre umbre. Înapoi în întuneric, unde ne vom ascunde ca nişte animale.

— Nu este o retragere, este un exerciţiu tactic în care vom putea să ne pregătim. Pentru că războiul se apropie şi de data asta nu poţi face absolut nimic pentru a-l împiedica. Cei cu Sânge Argintiu sunt în plină ascensiune şi viitorul acestei lumi va fi decis o dată pentru totdeauna.

Charles Force nu zise nimic. Se îndreptă spre fereastră şi privi către râul Hudson. O barjă plutea domol şi ţipetele unui pescăruş se auzeau în depărtare.

— Dar eu sper în continuare. Se zice că fiica Allegrei va învinge Sângele Argintiu. Cred că Schuyler ne va aduce mântuirea pe care o căutăm, spuse Lawrence. Este puternică, aproape la fel ca şi mama ei.

Îi povesti lui Charles despre abilităţile uluitoare ale lui Schuyler.

— Şi, într-o bună zi, va deveni şi mai puternică.

— Schuyler Van Alen… metisa? medită Charles. Eşti sigur că ea este?

Lawrence dădu din cap.

— Pentru că Allegra a avut două fiice, zise Charles pe un ton vesel, aproape glumeţ. Cu siguranţă, nici chiar tu nu ai putut să uiţi asta.

Condamnarea, procesul formal pentru execuţia ei, fu astfel programată încât coincidea cu Săptămâna de Schi de la Duchesne din martie, aşa că Mimi pretinse că familia se ducea la Veneţia în vacanţă. Perspectiva a ceea ce avea să i se întâmple – sângele îi va fi ars, distrugerea iminentă – i se părea absolut ridicolă.

Credea că tatăl ei va găsi o modalitate de a o salva de la soarta care o aştepta, aşa că-şi petrecu timpul din avion răsfoind reviste de modă, însemnând hainele pe care avea să şi le cumpere la întoarcere. Dar odată ajunşi la Veneţia, bravada lui Mimi dispăru. Mai ales atunci când membrii Conclavului îi escortară până la hotel. Merseseră şi la vechea închisoare pentru a fi martori la riturile finale.

Îi era greu să creadă în moarte şi în arderea propriului sânge, atunci când se afla în dormitorul ei confortabil, unde încă se putea uita la My Super Sweet Sixteen şi Tiara Giris la Tivo. Dar atunci când puse piciorul pe străzile îmbibate de apă ale Veneţiei, simţi cum trecutul reînvie şi o grămadă de amintiri ale vânătorii o năpădesc: uciderea duşmanilor celor cu Sânge Albastru, robele negre ale condamnării purtate de trădătorii corupţi, ţipetele vinovate.

Mimi se cutremură.

Tradiţia cerea ca acuzatul să se prezinte singur în faţa paznicului închisorii şi, în seara sosirii lor, Mimi părăsi hotelul şi refăcu traseul istoric peste Podul Suspinelor, pe unde mii de prizonieri cu Sânge Albastru trecuseră înaintea ei.

Podul era supranumit aşa pentru că era ultimul punct de unde condamnatul mai putea vedea oraşul. Îl traversă cu inima uşoară. Jack era lângă ea, tăcut şi trist. În spatele lor, la câţiva paşi, Străbunii şi Protectorii din Conclav întregeau procesiunea. Mimi putea auzi paşii grei ai bărbaţilor în cizme şi sunetul mai moale al tocurilor femeilor.

— Nu face asta, îi zise ea fratelui ei.

— Ce?

Nu te purta de parcă deja am murit. Eu una nu voi renunţa.

Îşi ridică bărbia, neînfrântă şi sfidătoare.

— Nu sunt îngrijorată! Îşi vor da seama că a fost o înscenare!

— Nimic nu te doboară, nu-i aşa? zise Jack făcând o încercare

slabă de a zâmbi. Era amuzat să vadă că sora sa era la fel de încrezătoare şi nesupusă ca întotdeauna. Curajul ei era de admirat.

— Râd în faţa morţii. Dar, până la urmă, eu sunt Moartea.

Se opriră la mijlocul podului, ei doi aducându-şi aminte de o altă plimbare, într-un alt timp, într-un trecut comun. O amintire mult mai fericită.

Lui Mimi îi veni o idee.

Se întoarse către fratele ei. Stăteau unul în faţa celuilalt, ochi în ochi, exact aşa cum stătuseră cu secole în urmă.

— Mă dăruiesc ţie, şopti ea, luându-l de mână. Acestea erau cuvintele sacre cu care începea ceremonia. Asta este tot ceea ce presupunea legământul lor. Tot ce trebuia el să facă era să repete cuvintele în faţa ei şi astfel legământul avea să fie reînnoit într-o nouă viaţă. În această viaţă.

Jack îi luă mâinile într-ale lui. Le duse la gură şi le sărută cu pasiune. Închise ochii şi o ţinu de degetele tremurânde, simţind cu puterea minţii dragostea ei, dorinţa ei, întreaga ei fiinţă, aşteptând pe marginea unei prăpăstii răspunsul lui.

— Nu, nu încă, oftă el, ţinând-o strâns de mâini şi deschizând ochii pentru a se uita la ea.

— Dacă nu acum, atunci când? întrebă ea cu lacrimi în ochi. Îl iubea atât de mult. Era al ei. Ea era a lui. Asta era tradiţia celor ca ei. Asta era povestea lor eternă. S-ar putea să nu mai am timp. Să nu mai avem timp.

— Nu, îi promise Jack. N-o să las să se întâmple aşa ceva.

El se uită brusc în altă parte şi-şi retrase mâinile din strânsoare.

Mimi îşi încrucişă braţele furioasă şi se uită să vadă ce anume îi distrăsese atenţia.

Schuyler Van Alen mergea alături de bunicul ei, câţiva paşi în spatele lor. Asta era culmea! nenorocita aia chiar n-o putea lăsa în pace? Câştigase, ce mai voia?

— Aşteaptă, spuse Jack. Nu este ce crezi. Trebuie să vorbesc cu Schuyler.

Mimi urmări cum Jack se îndrepta spre rivala ei. Nici măcar în noaptea condamnării ei nu putea avea linişte?

Schuyler fu uluită când Jack Force apăru lângă ea. Călătorise la Veneţia cu Lawrence la dorinţa bunicului ei. Gândul că va fi

martoră la moartea lui Mimi Force nu era o experienţă pe care o aştepta cu nerăbdare, deşi, la fel ca Mimi, nu credea cu adevărat că s-ar fi putut întâmpla aşa ceva.

— Tu ştii despre judecata sângelui, zise Jack.

Ea dădu din cap.

— Da. Bunicul mi-a zis că este singura modalitate de a dovedi ce s-a întâmplat cu adevărat în acea noapte. Singura cale de a anula o decizie a Conclavului reunit.

Ce Schuyler nu amintise era că Lawrence îi spusese şi altceva despre judecata sângelui. Bunicul ei o informase în legătură cu istoria mamei ei în decursul lecţiilor lor şi îi mărturisise că Gabrielle era singurul vampir care putea face aşa ceva: fiind unul dintre Venatorii cu cel mai înalt grad, ea putea deosebi amintirile false de cele adevărate.

— Eşti fata Allegrei, şi s-ar putea să-i fi moştenit abilităţile, îi spusese Lawrence. S-ar putea ca tu să fi cea care să poată dovedi că Mimi Force e nevinovată.

— Bunicule, imploră Schuyler, nu sunt… nu pot…

— Ascultă-mă bine, judecata sângelui înseamnă că va trebui să bei sângele lui Mimi pentru a descoperi adevărul. Doar Neprihăniţii au puterea de a deosebi o amintire falsă de una adevărată. Dar asta implică un mare risc: dacă bei sângele unui alt vampir, asta înseamnă că există o şansă să cedezi tentaţiei care i-a distrus pe cei cu Sânge Argintiu, s-o ucizi pe Mimi şi să fi damnată să devii Monstruozitatea. Este un risc pe care numai tu ţi-l poţi asuma.

— Şi dacă aleg să nu-mi asum acest risc? întrebă Schuyler.

— Atunci sentinţa va fi dusă la bun sfârşit.

O tortura gândul că avea viaţa lui Mimi în mâinile sale. Să-şi rişte propria viaţă pentru a salva viaţa inamicului! Cum ar putea să facă aşa ceva? O vizitase pe mama ei la spital, pentru a căuta îndrumare.

Allegra dormea liniştită în patul ei.

— Nu ştiu ce să fac. Dacă n-o fac, Mimi va muri. Dar dacă o fac, atunci aş putea deveni un monstru… Spune-mi ce să fac, mamă. Ajută-mă.

Dar, ca de obicei, din partea Allegrei nu veni niciun semn.

Şi acum Jack o studia cu atenţie pe Schuyler. Ce voia Jack

tocmai acum? Nu ar trebui să stea lângă Mimi şi s-o ajute să accepte inevitabilul?

Jack se uită la Lawrence, care-i urmărea cu mare atenţie pe amândoi. Îşi întoarse privirea către Schuyler.

— Eşti fiica mamei tale. Doar tu poţi efectua judecata sângelui.

Ea făcu un pas înapoi.

Lawrence îşi drese glasul, dar se abţinu şi nu scoase niciun cuvânt.

— Lawrence, chiar tu ai spus că Schuyler are puteri pe care niciunul dintre noi nu le are. Schuyler, te rog. Te implor, zise Jack cu lacrimi în ochi. Tu eşti singura ei şansă. Chiar o vor distruge.

Dintr-odată Schuyler înţelese care era miza. Nu era vreun spectacol pe care Conclavul îl pusese în scenă pentru a se amuza. Efectuaseră o investigaţie şi dăduseră o sentinţă. Pedeapsa trebuia înregistrată în Cartea Legilor. Traversaseră oceanul până la Veneţia, la vechea închisoare, pentru a duce la bun sfârşit sentinţa.

Sângele lui Mimi avea să fie ars.

Schuyler se uită bănuitoare la Jack. Sora ta a încercat să mă distrugă! A vrut să mă vadă moartă – luată de un Sânge Argintiu! Cum pot eu…

Dar ştiu ce avea de făcut. Acesta era semnul pe care-l aşteptase de atâta timp. Se uită adânc în ochii verzi şi neliniştiţi ai lui Jack.

— OK, spuse ea respirând adânc. O voi face.

Patruzeci şi şase

Execuţia avea loc într-una dintre vechile săli ale Palatului Dogilor şi începu cu o pronunţare formală a sentinţei. Mimi Force fu condusă în faţa sălii în cătuşe. O robă neagră îi acoperea umerii, iar părul ei blond era acoperit de glugă.

Conclavul Străbunilor se aşeză în jurul ei în semicerc. Protectorul-Şef tocmai terminase de descris procesul, când Lawrence îl întrerupse.

— În calitatea mea de Regis, am dreptul de a cere o judecată a sângelui pentru a confirma sau a respinge constatările

Conclavului reunit.

— Judecată a sângelui? întrebă Edmund Oelrich, Protectorul-Şef. Dar, evident, nu se poate aşa ceva. Allegra este în comă, nu-i aşa?

Charles Force, care era aşezat în faţă lângă fiul său, sări în picioare.

— Susţin cererea unei judecăţi de sânge.

— Lawrence, este o idee bună? Despre ce vorbeşti? întrebă Nan Cutler.

— Fiica Allegrei, Schuyler Van Alen, s-a oferit să îndeplinească ritualul.

Lawrence o strigă pe Schuyler să se apropie.

— Metisa? exclamă Forsyth Llewellyn. Mă opun! De unde ştim că este potrivită pentru aşa ceva?

— Fiica Allegrei? întrebă un alt Străbun.

— Este dotată cu puteri mult peste cele normale şi sunt sigur că va reuşi să ducă la bun sfârşit această sarcină.

Se auzi un val de rumoare în rândurile Conclavului şi execuţia fu amânată până când membrii aveau să ajungă la un consens cu privire la noua situaţie într-o sală alăturată. Câteva ore mai târziu, Conclavul se reîntoarse, într-un final, Protectorul-Şef vorbi.

— Judecata de sânge va fi îndeplinită!

Mimi şi Schuyler fură conduse spre o celulă îngustă din apropierea sălii de judecată. Lawrence o bătu pe Schuyler pe umăr cordial.

— Ai grijă, şi nu uita ce ţi-am spus.

Când rămaseră singure, Mimi îşi trase gluga de pe cap şi se uită dezgustată la Schuyler.

— Tu!

— Eu.

— Nu am nevoie de tine. Mai degrabă aş muri.

— Chiar aşa? Pentru că asta este cealaltă opţiune, cu siguranţă, izbucni Schuyler.

Mimi se înroşi.

— Fratele meu te-a pus să faci asta, nu-i aşa?

— Da. Lui trebuie să-i mulţumeşti că ţi-a salvat viaţa, dacă într-adevăr vei fi găsită nevinovată, răspunse Schuyler.

Mimi îşi încrucişă braţele şi începu să-şi studieze unghiile.

— Bine. Hai să terminăm odată bâlciul ăsta.

Mimi îşi ridică bărbia şi închise ochii. Schuyler se ridică pe vârfuri şi-şi duse gura aproape de gâtul lui Mimi. Îşi înfipse colţii… şi exact ca şi cu Oliver, fu dusă în trecutul acesteia… vedea ce ascund amintirile lui Mimi… zbura înapoi la noaptea atacului.

Sălile întunecate de sub pământ ale Depozitarului. Mimi şi Kingsley râzând deasupra unei cărţi. Stăteau în interiorul unei pentagrame cu o lumânare care pâlpâia şi le proiecta umbrele pe pereţii de piatră.

Mimi care-şi tăia vena de la încheietură, lăsând sângele să curgă deasupra flăcării şi rostind cuvintele.

Dar apoi… nu se întâmplă nimic.

Mimi leşină şi vraja nu se împlini.

Fusese incapabilă de a-şi aduna ura necesară pentru a-i chema pe cei cu Sânge Argintiu.

Dar Mimi nu-şi pierduse cunoştinţa, ci era doar dezorientată. Fusese martora evenimentelor care se desfăşuraseră, dar amintirile ei erau blocate în subconştient, de aceea ea nu putuse să-şi amintească nimic pentru a-şi dovedi inocenţa. Acum, cu ajutorul judecăţii de sânge, Schuyler putea vedea ce se întâmplase cu adevărat.

Kingsley înjură şi luă cuţitul. Îşi tăie şi el încheietura şi chemă forţele cu o voce gravă şi profundă.

Pământul se despică: cutremurul, flacăra ce se stinse. Aerul se umplu de fum şi dintr-odată o masă amorfă şi întunecată se repezi la Bliss Llewellyn şi apoi la Priscilla Dupont, pe care o şi ucise.

În nebunia care urmă, Kingsley o ajută pe Mimi să se ridice şi-i puse o mână pe umăr.

Schuyler simţi o apăsare rece în ceafă, exact aşa cum simţise şi Mimi.

Apoi Kingsley o împinse pe Mimi afară din firidă şi alergă spre Depozitar, prefăcându-se că era prins sub un raft de cărţi.

Vinovatul era Kingsley.

Schuyler se hrănea cu sângele lui Mimi. Ştia că trebuie să se oprească, dar nu putea. Voia să vadă, să devoreze complet toate amintirile ei. Dar zări altceva: noaptea Balului Celor Patru Sute. After-party-ul de la Fundaţia Angel Orensanz. Jack Force,

punându-şi masca neagră, purtată de băiatul care o sărutase.

Deci până la urmă fusese Jack.

Când îşi dădu seama, îi dădu drumul lui Mimi şi se îndepărtă scoţându-şi colţii. Chemarea sângelui era extrem de puternică – fusese tentată s-o consume complet pe Mimi, să devină Mimi, să-i absoarbă toate amintirile şi fiinţa. Dar şocul de a-l vedea pe Jack cu masca neagră o salvase de la a deveni Monstruozitatea.

Schuyler era foarte slăbită şi se clătină ameţită, ţinându-se de perete, în timp ce Mimi leşină şi se prăbuşi pe cel mai apropiat scaun.

Când îşi reveni în simţiri, Schuyler se întoarse pentru a lua cuvântul în faţa Conclavului.

— Mimi este nevinovată, spuse ea, şi exact aşa cum îi arătase Lawrence, îşi deschise mintea către ei şi le arătă ceea ce văzuse în timpul judecăţii de sânge, proiectând viziunea unui Kingsley Martin care chema un Sânge Argintiu asupra tuturor celor prezenţi în sală.

Patruzeci şi şapte

Mimi fu lăsată să se întoarcă în sânul familiei, iar Schuyler aştepta împreună cu bunicul ei sosirea unei bărci cu motor la intrarea în Palatului Dogilor.

— O să-i aresteze pe cei din familia Martin? întrebă Schuyler.

Lawrence ridică privirea spre cer.

— Da, un grup de Venatori a plecat deja spre locuinţa lor. Dar nu-i vor găsi acolo.

— De ce nu?

— Pentru că au dispărut deja. Nu va fi deloc uşor să-i prindem.

— Tu ştiai?

— Nu înainte de a vedea tu adevărul în gândurile lui Mimi. Bănuiam, dar nu ştiam. Nu e acelaşi lucru.

— Şi atunci de ce nu ai făcut nimic?

— Nimic? întrebă Lawrence zâmbind. Am salvat o fată nevinovată de la moarte. Eu nu aş numi asta nimic.

— Dar trebuia să fi trimis pe cineva acasă la Kingsley…

— Nu fără dovadă.

— Dar ai aşteptat – şi acum ei au dispărut.

Lawrence dădu din cap.

— Da, au dispărut. Dar cel puţin ştim că eram pe calea cea bună. Priscilla Dupont a fost ucisă nu doar pentru ca ei să-şi arate puterea lor crescândă, ci pentru că ea era foarte aproape de a descoperi cine ascunde un Sânge Argintiu în cadrul Conclavului. De fapt, chiar avea de gând să îl confrunte pe vinovat atunci când a avut loc explozia.

— Avea de gând să divulge numele familiei Martin?

— Aşa cred.

— Şi asta ce dovedeşte?

— Dovedeşte faptul că eu şi Cordelia am avut dreptate mereu.

— Dar acum că familia Martin a dispărut…

— Familia Martin nu era singura suspectă, adăugă Lawrence. Ei erau nişte executanţi, bieţi pioni, obligaţi să facă jocul stăpânului lor. Dacă ceea ce mi-a zis ea este adevărat, mai există o familie, nedescoperită, care ascunde un Sânge Argintiu şi care a jucat un rol esenţial în reîntoarcerea lui Lucifer.

— Cine?

— Asta va trebui să aflăm noi, Schuyler.

Schuyler digeră informaţia. Familia Martin fusese descoperită, dar exista încă o forţă din umbră care trăgea sforile. Se gândi la dosarele pe care Priscilla Dupont le strânsese înainte de a muri.

— Bunicule, ce s-a întâmplat cu Maggie Stanford? Ştie cineva?

Lawrence clătină din cap.

— Nu.

Familia Force – Charles, Jack şi Mimi – ieşiră din sala de judecată împreună. Pe faţa lor se citea o uşurare evidentă.

Jack se apropie de Schuyler.

— Mulţumesc, spuse el simplu.

M-ai sărutat, gândi Schuyler. Îşi aduse aminte şi alte cuvinte pe care el le rostise în acea seară… De unde ştii că nu este interesat? Ai fi surprinsă.

Oare el ştia că ea aflase?

Vru să-l mângâie pe obraz, să-i sărute buzele moi încă o dată, dar o văzu pe Mimi că-i privea încruntată. Chiar dacă Mimi Force îi datora viaţa, asta nu însemna că avea să fie drăguţă cu Schuyler prea curând.

— Cu plăcere, îi zise ea lui Jack.

Charles li se alătură.

— Când ne vom întoarce la New York, o să-mi trimit şoferul să-ţi ia lucrurile. Am aranjat deja dormitorul de oaspeţi pentru tine. Cred că o să-ţi placă.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Schuyler.

— Da, tată, ce naiba? se băgă şi Mimi.

— Bunicul tău văd că a uitat să-ţi spună, zâmbi Charles maliţios. Lawrence, poate că tu ai câştigat în lupta pentru conducerea adunării, dar eu am câştigat lupta cu adopţia. Schuyler, tribunalele celor cu Sânge Roşu au decis în neţărmurita lor înţelepciune să-mi acorde mie custodia ta.

— Bunicule…

— Este adevărat. Contestaţiile mele au fost respinse, zise Lawrence cu capul plecat. Charles, nu mi-am imaginat că ai să persişti cu chestia asta. Îmi pare rău, Schuyler. Voi continua să lupt, dar pentru moment va trebui să locuieşti cu familia Force. Charles, nu e nevoie să trimiţi maşina s-o ia pe Schuyler. O s-o aduc chiar eu.

Mimi se uită cu ură la Schuyler, iar Jack era pur şi simplu şocat.

Să locuiască cu ei?

Înnebuniseră?

Schuyler se uită de la un geamăn la altul şi îşi dădu seama că supravieţuise judecăţii sângelui doar pentru a fi pusă în faţa unei provocări noi şi mult mai complicate.

Patruzeci şi opt

Întoarcerea la Penthouse des Rêves fu oarecum o dezamăgire în comparaţie cu răsfăţul primit la clinica doctoriţei Pat. Bliss fusese externată într-un final după câteva săptămâni în care stătuse sub observaţie, pentru a primi toate asigurările că starea ei era stabilă şi nu existau semne că ar fi fost coruptă de vreun Sânge Argintiu. Se întrebă la ce se aşteptau oare din partea ei – să atace lumea? Să-şi taie venele? Asistentele se purtau de parcă le-ar fi fost frică să vină prea aproape de ea, de teamă că li s-ar fi putut întâmpla cine ştie ce.

Era prima zi de schi şi în mod normal familia s-ar fi aflat într-un avion spre Gstaad, dar problemele cu care se confrunta

Conclavul îl obligaseră pe tatăl ei să plece la Veneţia. BobbiAnne se dusese cu el doar pentru a da iama prin magazinele de pe Via Condotti din Roma. Jordan plecase şi ea cu părinţii, din moment ce se hotărâseră că era prea mică pentru a fi lăsată acasă. Pe durata convalescenţei, Bliss fusese lăsată în grija personalului casei. Stătuse acasă în timpul procesului şi condamnării lui Mimi, dar era sigură că tânăra Force avea să se întoarcă nevătămată. Era mult prea simplu să-ţi imaginezi viaţa fără personalitatea de dictator a lui Mimi şi în niciun caz universul nu avea să-i asculte dorinţa de a o scăpa de ea.

Bliss se plictisea singură în apartament şi în lipsa altui lucru mai bun de făcut se hotărî să-şi facă ordine prin dulap. Poate chiar să se apuce de acea curăţenie rituală de primăvară pe care toate revistele de femei o recomandau: să arunce hainele pe care nu le mai purtase de doi ani, care erau prea lălâi sau care nu-i mai veneau – genul acesta de lucruri.

Tocmai scotea la iveală un vechi pulover croşetat, când o cutie lungă de catifea căzu pe podea şi din ea căzu un colier.

Era smaraldul. Uitase să-l dea înapoi tatălui ei pentru a-l păstra bine în cutia de valori. Bliss îl ridică cu precauţie, dată fiind povestea din spatele acestei bijuterii. Blestemul lui Lucifer, chiar aşa. Pe când aranja colierul în cutie, de sub perniţa de catifea căzu o fotografie.

Bliss o ridică. Era o fotografie de-a tatălui ei, slab şi tânăr, îmbrăcat într-o jachetă şi cizme de vânătoare, împreună cu o femeie despre care Bliss crezuse mereu că este mama ei. Tatăl ei purta o copie a acestei fotografii în portofel. Asta se păstrase mult mai bine. Bliss se uită la părul blond şi lung al mamei ei şi la ochii mari de căprioară. Ochii lui Bliss, cum spunea mereu tatăl ei. Ai ochii mamei tale. Ochii mamei ei erau verzi, la fel ca ai ei, la fel de verzi ca smaraldul pe care-l ţinea în mână.

Bliss întoarse poza.

Forsyth Llewellyn şi Allegra Van Alen, 1982.

Allegra Van Alen?

Acesta nu era numele mamei lui Schuyler?

Cu siguranţă era o greşeală. Numele mamei ei era Charlotte Potter.

Ce însemna asta?

Bliss întorcea pe toate părţile ciudata inscripţie când auzi un

zgomot la fereastră. Geamurile se sparseră la picioarele ei şi Bliss alergă să vadă ce se întâmplase.

Băiatul tremura din tot corpul într-un colţ, cu picioarele pline de sânge de la cioburile de sticlă. Purta acelaşi tricou şi blugi ca ultima oară când îl văzuse. Părul negru îi era fleaşcă şi îi aruncă aceeaşi privire tristă şi abătută.

Dylan! Chiar el era. Trăia.

El îşi ridică privirea, respirând sacadat şi din greu.

Bliss alergă spre el cu smaraldul încă în mână.

Dylan se uită la Bliss şi tresări de parcă ar fi fost rănit atunci când văzu ce ţinea ea în palmă.

— Eşti încă în viaţă! zise Bliss bucuroasă. Dar eşti rănit – lasă-mă să te ajut.

Dylan clătină din cap.

— Nu avem timp de asta acum. Ştiu cine este cel cu Sânge Argintiu.

23 NOIEMBRIE 1872
MOȘTENITOAREA DATĂ DISPĂRUTĂ GĂSITĂ MOARTĂ ÎN RÂU

Poliția din New York a descoperit trupul lui Maggie Stanford la doi ani după ce a fost dată dispărută pentru prima oară. Se suspecta că era vorba de o crimă. Corpul descoperit a fost dat din nou dispărut.

TRUPUL UNEI FEMEI DRĂGUȚE și bine îmbrăcate a fost descoperit în această dimineață plutind pe râul Hudson. Polițistul Charles Langford a descoperit cadavrul la șase dimineața și a raportat cazul la Secția 10. Trupul a fost scos din apă și dus la biroul central. Pe cadavru, pe corp și cap, au fost descoperite urme, ceea ce a dus la concluzia că femeia a fost asasinată. Avea părul roșcat, ochii verzi și era îmbrăcată într-o rochie de seară de mătase, albă cu fundițe roz. După eforturi semnificative de a afla identitatea femeii, polițiștii au găsit în buzunarul rochiei acesteia o batistă albă ce avea brodate inițialele „M.S.".

Trupul a fost ulterior identificat ca aparținând lui Maggie Stanford, fiica răposatului magnat al petrolului Tiberius Stanford și a Dorotheei Stanford, care a decedat acum două luni în urma unei boli psihice cauzate de dispariția fiicei sale. Hainele pe care Maggie Stanford le purta la dispariția sa în noaptea Balului Aristocraților se potrivesc cu descrierea rochiei în care era îmbrăcat cadavrul femeii moarte. Trupul era extrem de bine conservat, fără niciun semn de descompunere, și a fost trimis la spital pentru a fi examinat mai în detaliu, iar a doua zi s-a raportat dispariția sa de la morgă. Poliția nu deține deocamdată niciun fir în acest caz foarte ciudat.